PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY

POSLANECKÁ SNĚMOVNA

VIII. volební období

235/0

Vládní návrh, kterým se předkládá Parlamentu České republiky k vyslovení souhlasu s přijetím změna článku 124 Římského statutu Mezinárodního trestního soudu

Zástupce předkladatele: ministr zahr. věcí
Doručeno poslancům: 10. července 2018 v 18:10

N á v r h

U S N E S E N Í

Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky

k vládnímu návrhu, kterým se předkládá Parlamentu České republiky k vyslovení souhlasu s přijetím změna článku 124 Římského statutu Mezinárodního trestního soudu.

Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky s o u h l a s í s přijetím změny článku 124 Římského statutu Mezinárodního trestního soudu.

Předkládací zpráva pro Parlament

Římský statut Mezinárodního trestního soudu (dále jen „ŘS“) je mezinárodní smlouvou, která ustavuje Mezinárodní trestní soud (dále rovněž „Soud“). ŘS byl přijat a otevřen k podpisu na mezinárodní diplomatické konferenci v Římě dne 17. července 1998 a v platnost vstoupil dne 1. července 2002. Soud má stíhat nejzávažnější zločiny podle mezinárodního práva (genocidu, zločiny proti lidskosti, válečné zločiny a do budoucna rovněž agresi) v případě, že je v souladu s principem komplementarity nemohou nebo nechtějí stíhat příslušné státy samy. K aktuálnímu datu má ŘS 123 smluvních stran (ze stálých členů Rady bezpečnosti OSN neratifikovaly ŘS USA, Ruská federace a Čínská lidová republika[1]; ze států NATO kromě již zmíněných USA také Turecko; Soud aktivně a zcela podporuje Evropská unie a její členské státy).

Soud je místně příslušný pro zločiny podle mezinárodního práva, které byly spáchány na státním území smluvní strany ŘS, včetně na palubě jí registrovaných lodí a letadel (princip teritoriality), nebo pokud byly spáchány občanem smluvní strany ŘS (princip aktivní personality). V případě, kdy o předložení situace požádá Rada bezpečnosti OSN, bude mít Soud jurisdikci nad zločiny podle mezinárodního práva, i pokud byly spáchány na území a občany států, které nejsou smluvními stranami Soudu. K této situaci došlo zatím dvakrát, v roce 2005 rezolucí Rady bezpečnosti OSN č. 1593 byla do jurisdikce Soudu svěřena situace v súdánském Dárfúru a v roce 2011 rezolucí stejného orgánu č. 1970 situace v Libyi.

Zahájit vyšetřování může žalobce třemi způsoby: na žádost smluvní strany (jak se stalo v případech Středoafrické republiky, Ugandy, Konžské demokratické republiky a Mali); na žádost Rady bezpečnosti OSN jednající na základě kapitoly VII Charty OSN (výše uvedené případy súdánského Dárfúru a Libye); sám z vlastní iniciativy se souhlasem přípravného senátu (případy Keni, Pobřeží Slonoviny a Gruzie).

Česká republika se stala smluvní stranou ŘS dne 1. října 2009 (84/2009 Sb.m.s.). Podpora mezinárodního trestního soudnictví a Mezinárodního trestního soudu je trvalou součástí koncepce české zahraniční politiky. U Soudu rovněž působí český soudce Robert Fremr, zvolený na funkční období 2012 – 2021.

Přechodné ustanovení článku 124 ŘS[2] bylo přijato Římskou konferencí v roce 1998 s cílem umožnit budoucím smluvním stranám odložení jurisdikce Mezinárodního trestního soudu na dobu sedmi let od dobu vstupu v platnost ŘS pro danou smluvní stranu vůči

[1] USA jsou zastánci myšlenky mezinárodní trestní spravedlnosti a soudnictví a Mezinárodní trestní soud různými formami podporují. Během funkčního období prezidenta Clintona ŘS podepsaly, za Bushovy administrativy však oznámily, že nemají úmysl stát se jeho smluvní stranou. Ruská federace ŘS podepsala, v listopadu 2016 oznámila, že nemá úmysl stát se smluvní stranou. Čínská lidová republika ŘS nepodepsala.

[2] „Nezávisle na ustanoveních čl. 12 odst. 1 a 2 může stát, jakmile se stane smluvní stranou tohoto Statutu, prohlásit, že po dobu sedmi let od vstupu Statutu v platnost pro dotčený stát nepřijímá jurisdikci Soudu vůči kategorii zločinů uvedené v čl. 8 v případech, kdy byl zločin domněle spáchán jeho státními občany či na jeho území. Prohlášení podle tohoto článku lze kdykoli odvolat. Ustanovení tohoto článku přezkoumá revizní konference svolaná v souladu s čl. 123 odst. 1.“

válečným zločinům v případech, kdy byl zločin domněle spáchán občany dané budoucí smluvní strany či na jejím území. V pozadí přijetí tohoto přechodného ustanovení bylo úsilí o dosažení univerzality Římského statutu, tj. umožnění přístupu k Mezinárodnímu trestnímu soudu co největšímu počtu států a v důsledku toho i co nejširší jeho jurisdikce.

Ustanovení článku 124 Římského statutu bylo využito dvakrát, v roce 2000 Francouzskou republikou a v roce 2002 Kolumbijskou republikou – v obou případech již právní režim na základě prohlášení dle předmětného článku není v platnosti, neboť Francouzská republika předmětné prohlášení dne 13. srpna 2008 odvolala a v případě Kolumbijské republiky uplynula maximální sedmiletá doba, na kterou jej bylo možné použít.

Na revizní konferenci v ugandské Kampale v roce 2010 byla konsensem přijata rezoluce RC/Res.4 o zachování čl. 124 ve stávající podobě, a o jeho dalším přezkumu během 14. Shromáždění smluvních stran ŘS v roce 2015, které konsensuálně přijalo rezoluci ICC-ASP/14/Res.2 (český překlad je uveden dále) obsahující rozhodnutí o jeho vypuštění. Důvody vedoucí k vypuštění tohoto přechodného ustanovení spočívají v jeho obsolentnosti a ve snaze o zachování integrity ŘS. Přijetí rezoluce bylo prvním krokem; další postup je stanoven článkem 121 odst. 4 ŘS, tj. změna vstoupí v platnost pro všechny smluvní strany jeden rok poté, co sedm osmin z nich uloží ratifikační listiny či listiny o přijetí u generálního tajemníka Organizace spojených národů, který je depozitářem ŘS.

Účelem vnitrostátního projednání změny článku 124 ŘS je tedy dokončení procesu vyjádření souhlasu se změnou / vypuštěním článku 124 ŘS. Vzhledem k proceduře stanovené v článku 124 není toto ustanovení pro Českou republiku ani teoreticky využitelné, neboť sedmiletá doba od vstupu ŘS v platnost pro Českou republiku, po kterou bylo možné učinit dané prohlášení, uplynula k datu 1. října 2016.

Paralelně probíhají vnitrostátní schvalovací procesy dalšími smluvními stranami. K aktuálnímu datu přijaly změnu / vypuštění článku 124 ŘS tyto smluvní strany ŘS: Finsko (23. 9. 2016), Nizozemsko (20. 3. 2017), Norsko (1. 7. 2016), Slovensko (28. 10. 2016), Portugalsko (11. 4. 2017), Rakousko (22. 9. 2017), Francie (19. 3. 2018), Itálie (13. 4. 2018), Chorvatsko (27. 4. 2018) a Rumunsko (14. 6. 2018).

Vypuštění článku 124 je změnou ŘS, mezinárodní úmluvy, kterou Česká republika ratifikovala podle článku 10a odst. 1 Ústavy České republiky, ústavního zákona 1/1993 Sb., v platném znění. Jelikož změna mezinárodní smlouvy musí být vnitrostátně projednána stejným způsobem jako její sjednání, je k přijetí změny čl. 124 ŘS v souladu s čl. 10a odst. 2 a čl. 39 odst. 4 Ústavy České republiky třeba souhlasu ústavní většiny, tj. třípětinové většiny všech poslanců a třípětinové většiny přítomných senátorů.

Změna / vypuštění článku 124 je v souladu s ústavním pořádkem a ostatními částmi právního řádu České republiky, se závazky vyplývajícími z členství České republiky v Evropské unii, se závazky převzatými v rámci jiných platných mezinárodních smluv, s mezinárodním obyčejem a s obecně uznávanými zásadami mezinárodního práva. Přijetí změny nebude mít dopad na státní rozpočet.

Vláda České republiky vyslovila souhlas s přijetím změny článku 124 Římského statutu Mezinárodního trestního soudu na své schůzi dne 11. září 2017 usnesením č. 644.

Rezoluce ICC-ASP/14/Res.2

Konsensuálně přijata na 11. plenárním zasedání dne 26. listopadu 2015

ICC-ASP/14/Res.2
Rezoluce týkající se článku 124

Shromáždění smluvních stran Římského statutu,

Připomínajíc, že podle Římského statutu ustanovení článku 124 přezkoumá revizní konference svolaná v souladu s čl. 123 odst. 1, a *připomínajíc* rozhodnutí revizní konference Římského statutu konané v roce 2010 v Kampale v Ugandě o zachování článku 124 a dalším přezkumu tohoto ustanovení během 14. zasedání Shromáždění[3],

Konstatujíc, že během 13. zasedání Shromáždění rozhodlo o přezkumu ustanovení článku 124 Římského statutu v rámci pracovní skupiny Shromáždění smluvních stran [ustavené za účelem posouzení změn Římského statutu a Procesního a důkazního řádu][4],

Dále konstatujíc doporučení pracovní skupiny Shromáždění smluvních stran [ustavené za účelem posouzení změn Římského statutu a Procesního a důkazního řádu] vypustit článek 124[5],

Přezkoumavši ustanovení článku 124 v souladu s Římským statutem a *jednajíc* podle článku 121 Římského statutu,

1. *Přijímá* změnu článku 124 Římského statutu obsaženou v příloze k této rezoluci;
2. *Připomíná*, že změna podléhá ratifikaci či přijetí a vstoupí v platnost podle článku 121 odst. 4 Římského statutu;
3. *Vyzývá* všechny smluvní strany, aby ratifikovaly nebo přijaly změnu článku 124;
4. *Pobízí* všechny státy, které tak dosud neučinily, aby ratifikovaly nebo přistoupily k Římskému statutu, a při té příležitosti rovněž ratifikovaly nebo přijaly změnu článku 124.

---

[3] *Úřední záznam… Revizní konference… 2010 (RC/11), část II, RC/Res.4.*
[4] *Úřední záznam Shromáždění smluvních stran Římského statutu Mezinárodního trestního soudu, Třinácté zasedání, New York, 8. – 17. prosince 2014 (ICC-ASP/13/20), svazek I, část III, ICC-ASP/13/Res.5, příloha I, odst. 15 b).*
[5] *ICC-ASP/14/34.*

Příloha

Změna článku 124 Římského statutu

Článek 124 Římského statutu je vypuštěn.

V Praze dne 3. července 2018

Předseda vlády:

Ing. Andrej Babiš v. r.

Text změny článku 124 Římského statutu Mezinárodního trestního soudu

v anglickém jazyce a českém překladu

Organizace spojených národů

Reference: C.N.7.2016.TREATIES-XVIII.10 (depozitářské oznámení)

ŘÍMSKÝ STATUT MEZINÁRODNÍHO TRESTNÍHO SOUDU
ŘÍM, 17. ČERVENCE 1998

ZMĚNA ČLÁNKU 124 ŘÍMSKÉHO STATUTU
HAAG, 26. LISTOPADU 2015

Generální tajemník Organizace spojených národů, jednaje z postavení depozitáře, sděluje následující:

Dne 26. listopadu 2015 během 11. plenárního zasedání Shromáždění smluvních stran Římského statutu, které se konalo od 18. do 26. listopadu 2015 v Haagu, Nizozemsku, smluvní strany přijaly rezolucí ICC-ASP/14/Res.2, v souladu s článkem 121 odst. 3 Římského statutu, změnu článku 124 Římského statutu.

Tato změna vstoupí v platnost v souladu s článkem 121 odst. 4 Římského statutu, který zní následovně:

„S výjimkou ustanovení odstavce 5 vstupuje změna v platnost pro všechny smluvní strany jeden rok poté, co sedm osmin z nich uloží ratifikační listiny či listiny o přijetí u generálního tajemníka Organizace spojených národů".

Ověřená kopie změny článku 124 v arabském, čínském, anglickém, francouzském, ruském a španělském jazyce je tímto předána.

15. ledna 2016

Změna článku 124 Římského statutu

Článek 124 Římského statutu je vypuštěn.

Tímto potvrzuji, že uvedený text představuje skutečný opis změny článku 124 Římského statutu Mezinárodního trestního soudu, přijaté dne 26. listopadu 2015, během 11. plenárního zasedání Shromáždění smluvních stran Římského statutu Mezinárodního trestního soudu, které se konalo ve dnech 18. – 16. listopadu 2015 v Haagu v Nizozemí.

za generálního tajemníka

náměstek generálního tajemníka pro právní záležitosti a právní poradce OSN

Miguel de Serpa Soares

OSN

New York, 14. ledna 2016

Text změny článku 124 Římského statutu Mezinárodního trestního soudu

v anglickém jazyce a českém překladu

UNITED NATIONS NATIONS UNIES

POSTAL ADDRESS—ADRESSE POSTALE UNITED NATIONS, N.Y. 10017
CABLE ADDRESS—ADRESSE TELEGRAPHIQUE UNATIONS NEWYORK

Reference: C.N.7.2016.TREATIES-XVIII.10 (Depositary Notification)

ROME STATUTE OF THE INTERNATIONAL CRIMINAL COURT
ROME, 17 JULY 1998

AMENDMENT TO ARTICLE 124 OF THE ROME STATUTE
THE HAGUE, 26 NOVEMBER 2015

The Secretary-General of the United Nations, acting in his capacity as depositary, communicates the following:

On 26 November 2015, at the 11th plenary meeting of the Assembly of States Parties to the Rome Statute, which was held from 18 to 26 November 2015 in The Hague, Netherlands, the Parties adopted by Resolution ICC-ASP/14/Res.2, in accordance with article 121, paragraph 3, of the Rome Statute, the Amendment to Article 124 of the Rome Statute.

The Amendment will enter into force in accordance with article 121, paragraph 4 of the Rome Statute which reads as follows:

"Except as provided in paragraph 5, an amendment shall enter into force for all States Parties one year after instruments of ratification or acceptance have been deposited with the Secretary-General of the United Nations by seven-eighths of them".

A certified true copy of the Amendment to article 124 in the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish languages is transmitted herewith.

15 January 2016

Attention: Treaty Services of Ministries of Foreign Affairs and of international organizations concerned. Depositary notifications are issued in electronic format only. Depositary notifications are made available to the Permanent Missions to the United Nations in the United Nations Treaty Collection on the Internet at https://treaties.un.org, under "Depositary Notifications (CNs)". In addition, the Permanent Missions, as well as other interested individuals, can subscribe to receive depositary notifications by e-mail through the Treaty Section's "Automated Subscription Services", which is also available at https://treaties.un.org.

Amendment to article 124 of the Rome Statute

Article 124 of the Rome Statute is deleted.

I hereby certify that the foregoing text is a true copy of the Amendment to article 124 of the Rome Statute of the International Criminal Court, adopted on 26 November 2015, at the 11th plenary meeting of the Assembly of States Parties to the Rome Statute of the International Criminal Court, which was held from 18 to 26 November 2015 in The Hague, Netherlands.

Je certifie que le texte qui précède est une copie conforme de l'amendement à l'article 124 du Statut de Rome de la Cour Pénale Internationale, adopté le 26 novembre 2015, à la onzième séance plénière de l'Assemblée des États parties au Statut de Rome de la Cour Pénale Internationale, qui a eu lieu du 18 au 26 novembre 2015 à La Haye, Pays-Bas.

For the Secretary-General,
Under-Secretary-General
for Legal Affairs and
United Nations Legal Counsel

Pour le Secrétaire général,
Le Secrétaire général adjoint
aux affaires juridiques et
Conseiller juridique des Nations Unies

Miguel de Serpa Soares

United Nations
New York, 14 January 2016

Organisation des Nations Unies
New York, le 14 janvier 2016

Ročník 2009

SBÍRKA MEZINÁRODNÍCH SMLUV

ČESKÁ REPUBLIKA

Částka 33 **Rozeslána dne 24. září 2009** **Cena Kč 158,–**

OBSAH:

84. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Římského statutu Mezinárodního trestního soudu

84

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 17. července 1998 byl v Římě přijat Římský statut Mezinárodního trestního soudu.

Jménem České republiky byl Statut podepsán v New Yorku dne 13. dubna 1999.

Se Statutem vyslovil souhlas Parlament České republiky a prezident republiky Statut ratifikoval. Ratifikační listina České republiky byla uložena u generálního tajemníka Organizace spojených národů, depozitáře Statutu, dne 21. července 2009.

Při ratifikaci Statutu bylo učiněno následující prohlášení České republiky:

„V souladu s čl. 87 odst. 1 písm. a) Římského statutu Mezinárodního trestního soudu Česká republika prohlašuje, že žádosti o spolupráci mohou být předávány diplomatickou cestou, anebo zasílány:

1. jde-li o předání či dočasné předání osoby či o průvoz osoby, přímo Ministerstvu spravedlnosti České republiky;
2. jde-li o jinou formu spolupráce, do doby zahájení hlavního líčení přímo Nejvyššímu státnímu zastupitelství České republiky a po zahájení hlavního líčení přímo Ministerstvu spravedlnosti České republiky.

V souladu s čl. 87 odst. 2 Římského statutu Mezinárodního trestního soudu Česká republika prohlašuje, že žádosti o spolupráci a přiložené písemnosti mají být vyhotoveny nebo přeloženy do českého jazyka.

V souladu s čl. 103 odst. 1 písm. a) Římského statutu Mezinárodního trestního soudu Česká republika prohlašuje, že je ochotna přijímat odsouzené, kteří jsou občany České republiky, anebo mají na území České republiky trvalý pobyt.“.

Statut vstoupil v platnost na základě svého článku 126 odst. 1 dne 1. července 2002. Pro Českou republiku vstupuje v platnost podle odstavce 2 téhož článku dne 1. října 2009.

Anglické znění Statutu a jeho překlad do českého jazyka se vyhlašují současně.

Cour Pénale Internationale

International Criminal Court

Rome Statute of the International Criminal Court*

* Text of the Rome Statute circulated as document A/CONF.183/9 of 17 July 1998 and corrected by procès-verbaux of 10 November 1998, 12 July 1999, 30 November 1999, 8 May 2000, 17 January 2001 and 16 January 2002. The Statute entered into force on 1 July 2002.

Preamble

The States Parties to this Statute,

Conscious that all peoples are united by common bonds, their cultures pieced together in a shared heritage, and concerned that this delicate mosaic may be shattered at any time,

Mindful that during this century millions of children, women and men have been victims of unimaginable atrocities that deeply shock the conscience of humanity,

Recognizing that such grave crimes threaten the peace, security and well-being of the world,

Affirming that the most serious crimes of concern to the international community as a whole must not go unpunished and that their effective prosecution must be ensured by taking measures at the national level and
by enhancing international cooperation,

Determined to put an end to impunity for the perpetrators of these crimes and thus to contribute to the prevention of such crimes,

Recalling that it is the duty of every State to exercise its criminal jurisdiction over those responsible for international crimes,

Reaffirming the Purposes and Principles of the Charter of the United Nations, and in particular that all States shall refrain from the threat or use of force against the territorial integrity or political independence of any State, or in any other manner inconsistent with the Purposes of the United Nations,

Emphasizing in this connection that nothing in this Statute shall be taken as authorizing any State Party to intervene in an armed conflict or in the internal affairs of any State,

Determined to these ends and for the sake of present and future generations, to establish an independent permanent International Criminal Court in relationship with the United Nations system, with jurisdiction over the most serious crimes of concern to the international community as a whole,

Emphasizing that the International Criminal Court established under this Statute shall be complementary to national criminal jurisdictions,

Resolved to guarantee lasting respect for and the enforcement of international justice,

Have agreed as follows:

Part I Establishment of the Court

Article 1
The Court

An International Criminal Court ('the Court') is hereby established. It shall be a permanent institution and shall have the power to exercise its jurisdiction over persons for the most serious crimes of international concern, as referred to in this Statute, and shall be complementary to national criminal jurisdictions. The jurisdiction and functioning of the Court shall be governed by the provisions of this Statute.

Article 2
Relationship of the Court with the United Nations

The Court shall be brought into relationship with the United Nations through an agreement to be approved by the Assembly of States Parties to this Statute and thereafter concluded by the President of the Court on its behalf.

Article 3
Seat of the Court

1. The seat of the Court shall be established at The Hague in the Netherlands ('the host State').

2. The Court shall enter into a headquarters agreement with the host State, to be approved by the Assembly of States Parties and thereafter concluded by the President of the Court on its behalf.

3. The Court may sit elsewhere, whenever it considers it desirable, as provided in this Statute.

Article 4
Legal status and powers of the Court

1. The Court shall have international legal personality. It shall also have such legal capacity as may be necessary for the exercise of its functions and the fulfilment of its purposes.

2. The Court may exercise its functions and powers, as provided in this Statute, on the territory of any State Party and, by special agreement, on the territory of any other State.

Part II Jurisdiction, admissibility and applicable law

Article 5
Crimes within the jurisdiction of the Court

1. The jurisdiction of the Court shall be limited to the most serious crimes of concern to the international community as a whole. The Court has jurisdiction in accordance with this Statute with respect to the following crimes:

   (a) The crime of genocide;

   (b) Crimes against humanity;

   (c) War crimes;

   (d) The crime of aggression.

2. The Court shall exercise jurisdiction over the crime of aggression once a provision is adopted in accordance with articles 121 and 123 defining the crime and setting out the conditions under which the Court shall exercise jurisdiction with respect to this crime. Such a provision shall be consistent with the relevant provisions of the Charter of the United Nations.

Article 6
Genocide

For the purpose of this Statute, 'genocide' means any of the following acts committed with intent to destroy, in whole or in part, a national, ethnical, racial or religious group, as such:

(a) Killing members of the group;

(b) Causing serious bodily or mental harm to members of the group;

(c) Deliberately inflicting on the group conditions of life calculated to bring about its physical destruction in whole or in part;

(d) Imposing measures intended to prevent births within the group;

(e) Forcibly transferring children of the group to another group.

Article 7
Crimes against humanity

1. For the purpose of this Statute, 'crime against humanity' means any of the following acts when committed as part of a widespread or systematic attack directed against any civilian population, with knowledge of the attack:

   (a) Murder;

   (b) Extermination;

(c) Enslavement;

(d) Deportation or forcible transfer of population;

(e) Imprisonment or other severe deprivation of physical liberty in violation of fundamental rules of international law;

(f) Torture;

(g) Rape, sexual slavery, enforced prostitution, forced pregnancy, enforced sterilization, or any other form of sexual violence of comparable gravity;

(h) Persecution against any identifiable group or collectivity on political, racial, national, ethnic, cultural, religious, gender as defined in paragraph 3, or other grounds that are universally recognized as impermissible under international law, in connection with any act referred to in this paragraph or any crime within the jurisdiction of the Court;

(i) Enforced disappearance of persons;

(j) The crime of apartheid;

(k) Other inhumane acts of a similar character intentionally causing great suffering, or serious injury to body or to mental or physical health.

2. For the purpose of paragraph 1:

(a) 'Attack directed against any civilian population' means a course of conduct involving the multiple commission of acts referred to in paragraph 1 against any civilian population, pursuant to or in furtherance of a State or organizational policy to commit such attack;

(b) 'Extermination' includes the intentional infliction of conditions of life, *inter alia* the deprivation of access to food and medicine, calculated to bring about the destruction of part of a population;

(c) 'Enslavement' means the exercise of any or all of the powers attaching to the right of ownership over a person and includes the exercise of such power in the course of trafficking in persons, in particular women and children;

(d) 'Deportation or forcible transfer of population' means forced displacement of the persons concerned by expulsion or other coercive acts from the area in which they are lawfully present, without grounds permitted under international law;

(e) 'Torture' means the intentional infliction of severe pain or suffering, whether physical or mental, upon a person in the custody or under the control of the accused; except that torture shall not include pain or suffering arising only from, inherent in or incidental to, lawful sanctions;

(f) 'Forced pregnancy' means the unlawful confinement of a woman forcibly made pregnant, with the intent of affecting the ethnic composition of any population or carrying out other grave violations of international law. This definition shall not in any way be interpreted as affecting national laws relating to pregnancy;

(g) 'Persecution' means the intentional and severe deprivation of fundamental rights contrary to international law by reason of the identity of the group or collectivity;

(h) 'The crime of apartheid' means inhumane acts of a character similar to those referred to in paragraph 1, committed in the context of an institutionalized regime of systematic oppression and domination by one racial group over any other racial group or groups and committed with the intention of maintaining that regime;

(i) 'Enforced disappearance of persons' means the arrest, detention or abduction of persons by, or with the authorization, support or acquiescence of, a State or a political organization, followed by a refusal to acknowledge that deprivation of freedom or to give information on the fate or whereabouts of those persons, with the intention of removing them from the protection of the law for a prolonged period of time.

3. For the purpose of this Statute, it is understood that the term 'gender' refers to the two sexes, male and female, within the context of society. The term 'gender' does not indicate any meaning different from the above.

Article 8
War crimes

1. The Court shall have jurisdiction in respect of war crimes in particular when committed as part of a plan or policy or as part of a large-scale commission of such crimes.

2. For the purpose of this Statute, 'war crimes' means:

(a) Grave breaches of the Geneva Conventions of 12 August 1949, namely, any of the following acts against persons or property protected under the provisions of the relevant Geneva Convention:

(i) Wilful killing;

(ii) Torture or inhuman treatment, including biological experiments;

(iii) Wilfully causing great suffering, or serious injury to body or health;

(iv) Extensive destruction and appropriation of property, not justified by military necessity and carried out unlawfully and wantonly;

(v) Compelling a prisoner of war or other protected person to serve in the forces of a hostile Power;

(vi) Wilfully depriving a prisoner of war or other protected person of the rights of fair and regular trial;

(vii) Unlawful deportation or transfer or unlawful confinement;

(viii) Taking of hostages.

(b) Other serious violations of the laws and customs applicable in international armed conflict, within the established framework of international law, namely, any of the following acts:

(i) Intentionally directing attacks against the civilian population as such or against individual civilians not taking direct part in hostilities;

(ii) Intentionally directing attacks against civilian objects, that is, objects which are not military objectives;

(iii) Intentionally directing attacks against personnel, installations, material, units or vehicles involved in a humanitarian assistance or peacekeeping mission in accordance with the Charter of the United Nations, as long as they are entitled to the protection given to civilians or civilian objects under the international law of armed conflict;

(iv) Intentionally launching an attack in the knowledge that such attack will cause incidental loss of life or injury to civilians or damage to civilian objects or widespread, long-term and severe damage to the natural environment which would be clearly excessive in relation to the concrete and direct overall military advantage anticipated;

(v) Attacking or bombarding, by whatever means, towns, villages, dwellings or buildings which are undefended and which are not military objectives;

(vi) Killing or wounding a combatant who, having laid down his arms or having no longer means of defence, has surrendered at discretion;

(vii) Making improper use of a flag of truce, of the flag or of the military insignia and uniform of the enemy or of the United Nations, as well as of the distinctive emblems of the Geneva Conventions, resulting in death or serious personal injury;

(viii) The transfer, directly or indirectly, by the Occupying Power of parts of its own civilian population into the territory it occupies, or the deportation or transfer of all or parts of the population of the occupied territory within or outside this territory;

(ix) Intentionally directing attacks against buildings dedicated to religion, education, art, science or charitable purposes, historic monuments, hospitals and places where the sick and wounded are collected, provided they are not military objectives;

(x) Subjecting persons who are in the power of an adverse party to physical mutilation or to medical or scientific experiments of any kind which are neither justified by the medical, dental or hospital treatment of the person concerned nor carried out in his or her interest, and which cause death to or seriously endanger the health of such person or persons;

(xi) Killing or wounding treacherously individuals belonging to the hostile nation or army;

(xii) Declaring that no quarter will be given;

(xiii) Destroying or seizing the enemy's property unless such destruction or seizure be imperatively demanded by the necessities of war;

(xiv) Declaring abolished, suspended or inadmissible in a court of law the rights and actions of the nationals of the hostile party;

(xv) Compelling the nationals of the hostile party to take part in the operations of war directed against their own country, even if they were in the belligerent's service before the commencement of the war;

(xvi) Pillaging a town or place, even when taken by assault;

(xvii) Employing poison or poisoned weapons;

(xviii) Employing asphyxiating, poisonous or other gases, and all analogous liquids, materials or devices;

(xix) Employing bullets which expand or flatten easily in the human body, such as bullets with a hard envelope which does not entirely cover the core or is pierced with incisions;

(xx) Employing weapons, projectiles and material and methods of warfare which are of a nature to cause superfluous injury or unnecessary suffering or which are inherently indiscriminate in violation of the international law of armed conflict, provided that such weapons, projectiles and material and methods of warfare are the subject of a comprehensive prohibition and are included in an annex to this Statute, by an amendment in accordance with the relevant provisions set forth in articles 121 and 123;

(xxi) Committing outrages upon personal dignity, in particular humiliating and degrading treatment;

(xxii) Committing rape, sexual slavery, enforced prostitution, forced pregnancy, as defined in article 7, paragraph 2 (f), enforced sterilization, or any other form of sexual violence also constituting a grave breach of the Geneva Conventions;

(xxiii) Utilizing the presence of a civilian or other protected person to render certain points, areas or military forces immune from military operations;

(xxiv) Intentionally directing attacks against buildings, material, medical units and transport, and personnel using the distinctive emblems of the Geneva Conventions in conformity with international law;

(xxv) Intentionally using starvation of civilians as a method of warfare by depriving them of objects indispensable to their survival, including wilfully impeding relief supplies as provided for under the Geneva Conventions;

(xxvi) Conscripting or enlisting children under the age of fifteen years into the national armed forces or using them to participate actively in hostilities.

(c) In the case of an armed conflict not of an international character, serious violations of article 3 common to the four Geneva Conventions of 12 August 1949, namely, any of the following acts committed against persons taking no active part in the hostilities, including members of armed forces who have laid down their arms and those placed *hors de combat* by sickness, wounds, detention or any other cause:

(i) Violence to life and person, in particular murder of all kinds, mutilation, cruel treatment and torture;

(ii) Committing outrages upon personal dignity, in particular humiliating and degrading treatment;

(iii) Taking of hostages;

(iv) The passing of sentences and the carrying out of executions without previous judgement pronounced by a regularly constituted court, affording all judicial guarantees which are generally recognized as indispensable.

(d) Paragraph 2 (c) applies to armed conflicts not of an international character and thus does not apply to situations of internal disturbances and tensions, such as riots, isolated and sporadic acts of violence or other acts of a similar nature.

(e) Other serious violations of the laws and customs applicable in armed conflicts not of an international character, within the established framework of international law, namely, any of the following acts:

(i) Intentionally directing attacks against the civilian population as such or against individual civilians not taking direct part in hostilities;

(ii) Intentionally directing attacks against buildings, material, medical units and transport, and personnel using the distinctive emblems of the Geneva Conventions in conformity with international law;

(iii) Intentionally directing attacks against personnel, installations, material, units or vehicles involved in a humanitarian assistance or peacekeeping mission in accordance with the Charter of the United Nations, as long as they are entitled to the protection given to civilians or civilian objects under the international law of armed conflict;

(iv) Intentionally directing attacks against buildings dedicated to religion, education, art, science or charitable purposes, historic monuments, hospitals and places where the sick and wounded are collected, provided they are not military objectives;

(v) Pillaging a town or place, even when taken by assault;

(vi) Committing rape, sexual slavery, enforced prostitution, forced pregnancy, as defined in article 7, paragraph 2 (f), enforced sterilization, and any other form of sexual violence also constituting a serious violation of article 3 common to the four Geneva Conventions;

(vii) Conscripting or enlisting children under the age of fifteen years into armed forces or groups or using them to participate actively in hostilities;

(viii) Ordering the displacement of the civilian population for reasons related to the conflict, unless the security of the civilians involved or imperative military reasons so demand;

(ix) Killing or wounding treacherously a combatant adversary;

(x) Declaring that no quarter will be given;

(xi) Subjecting persons who are in the power of another party to the conflict to physical mutilation or to medical or scientific experiments of any kind which are neither justified by the medical, dental or hospital treatment of the person concerned nor carried out in his or her interest, and which cause death to or seriously endanger the health of such person or persons;

(xii) Destroying or seizing the property of an adversary unless such destruction or seizure be imperatively demanded by the necessities of the conflict;

(f) Paragraph 2 (e) applies to armed conflicts not of an international character and thus does not apply to situations of internal disturbances and tensions, such as riots, isolated and sporadic acts of violence or other acts of a similar nature. It applies to armed conflicts that take place in the territory of a State when there is protracted armed conflict between governmental authorities and organized armed groups or between such groups.

3. Nothing in paragraph 2 (c) and (e) shall affect the responsibility of a Government to maintain or re-establish law and order in the State or to defend the unity and territorial integrity of the State, by all legitimate means.

Article 9
Elements of Crimes

1. Elements of Crimes shall assist the Court in the interpretation and application of articles 6, 7 and 8. They shall be adopted by a two-thirds majority of the members of the Assembly of States Parties.

2. Amendments to the Elements of Crimes may be proposed by:

(a) Any State Party;

(b) The judges acting by an absolute majority;

(c) The Prosecutor.

Such amendments shall be adopted by a two-thirds majority of the members of the Assembly of States Parties.

3. The Elements of Crimes and amendments thereto shall be consistent with this Statute.

Article 10

Nothing in this Part shall be interpreted as limiting or prejudicing in any way existing or developing rules of international law for purposes other than this Statute.

Article 11
Jurisdiction ratione temporis

1. The Court has jurisdiction only with respect to crimes committed after the entry into force of this Statute.

2. If a State becomes a Party to this Statute after its entry into force, the Court may exercise its jurisdiction only with respect to crimes committed after the entry into force of this Statute for that State, unless that State has made a declaration under article 12, paragraph 3.

Article 12
Preconditions to the exercise of jurisdiction

1. A State which becomes a Party to this Statute thereby accepts the jurisdiction of the Court with respect to the crimes referred to in article 5.

2. In the case of article 13, paragraph (a) or (c), the Court may exercise its jurisdiction if one or more of the following States are Parties to this Statute or have accepted the jurisdiction of the Court in accordance with paragraph 3:

   (a) The State on the territory of which the conduct in question occurred or, if the crime was committed on board a vessel or aircraft, the State of registration of that vessel or aircraft;

   (b) The State of which the person accused of the crime is a national.

3. If the acceptance of a State which is not a Party to this Statute is required under paragraph 2, that State may, by declaration lodged with the Registrar, accept the exercise of jurisdiction by the Court with respect to the crime in question. The accepting State shall cooperate with the Court without any delay or exception in accordance with Part 9.

Article 13
Exercise of jurisdiction

The Court may exercise its jurisdiction with respect to a crime referred to in article 5 in accordance with the provisions of this Statute if:

   (a) A situation in which one or more of such crimes appears to have been committed is referred to the Prosecutor by a State Party in accordance with article 14;

   (b) A situation in which one or more of such crimes appears to have been committed is referred to the Prosecutor by the Security Council acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations; or

   (c) The Prosecutor has initiated an investigation in respect of such a crime in accordance with article 15.

Article 14
Referral of a situation by a State Party

1. A State Party may refer to the Prosecutor a situation in which one or more crimes within the jurisdiction of the Court appear to have been committed requesting the Prosecutor to investigate the situation for the purpose of determining whether one or more specific persons should be charged with the commission of such crimes.

2. As far as possible, a referral shall specify the relevant circumstances and be accompanied by such supporting documentation as is available to the State referring the situation.

Article 15
Prosecutor

1. The Prosecutor may initiate investigations *proprio motu* on the basis of information on crimes within the jurisdiction of the Court.

2. The Prosecutor shall analyse the seriousness of the information received. For this purpose, he or she may seek additional information from States, organs of the United Nations, intergovernmental or non-governmental organizations, or other reliable sources that he or she deems appropriate, and may receive written or oral testimony at the seat of the Court.

3. If the Prosecutor concludes that there is a reasonable basis to proceed with an investigation, he or she shall submit to the Pre-Trial Chamber a request for authorization of an investigation, together with any supporting material collected. Victims may make representations to the Pre-Trial Chamber, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

4. If the Pre-Trial Chamber, upon examination of the request and the supporting material, considers that there is a reasonable basis to proceed with an investigation, and that the case appears to fall within the jurisdiction of the Court, it shall authorize the commencement of the investigation, without prejudice to subsequent determinations by the Court with regard to the jurisdiction and admissibility of a case.

5. The refusal of the Pre-Trial Chamber to authorize the investigation shall not preclude the presentation of a subsequent request by the Prosecutor based on new facts or evidence regarding the same situation.

6. If, after the preliminary examination referred to in paragraphs 1 and 2, the Prosecutor concludes that the information provided does not constitute a reasonable basis for an investigation, he or she shall inform those who provided the information. This shall not preclude the Prosecutor from considering further information submitted to him or her regarding the same situation in the light of new facts or evidence.

Article 16
Deferral of investigation or prosecution

No investigation or prosecution may be commenced or proceeded with under this Statute for a period of 12 months after the Security Council, in a resolution adopted under Chapter VII of the Charter of the United Nations, has requested the Court to that effect; that request may be renewed by the Council under the same conditions.

Article 17
Issues of admissibility

1. Having regard to paragraph 10 of the Preamble and article 1, the Court shall determine that a case is inadmissible where:

   (a) The case is being investigated or prosecuted by a State which has jurisdiction over it, unless the State is unwilling or unable genuinely to carry out the investigation or prosecution;

(b) The case has been investigated by a State which has jurisdiction over it and the State has decided not to prosecute the person concerned, unless the decision resulted from the unwillingness or inability of the State genuinely to prosecute;

(c) The person concerned has already been tried for conduct which is the subject of the complaint, and a trial by the Court is not permitted under article 20, paragraph 3;

(d) The case is not of sufficient gravity to justify further action by the Court.

2. In order to determine unwillingness in a particular case, the Court shall consider, having regard to the principles of due process recognized by international law, whether one or more of the following exist, as applicable:

(a) The proceedings were or are being undertaken or the national decision was made for the purpose of shielding the person concerned from criminal responsibility for crimes within the jurisdiction of the Court referred to in article 5;

(b) There has been an unjustified delay in the proceedings which in the circumstances is inconsistent with an intent to bring the person concerned to justice;

(c) The proceedings were not or are not being conducted independently or impartially, and they were or are being conducted in a manner which, in the circumstances, is inconsistent with an intent to bring the person concerned to justice.

3. In order to determine inability in a particular case, the Court shall consider whether, due to a total or substantial collapse or unavailability of its national judicial system, the State is unable to obtain the accused or the necessary evidence and testimony or otherwise unable to carry out its proceedings.

Article 18
Preliminary rulings regarding admissibility

1. When a situation has been referred to the Court pursuant to article 13 (a) and the Prosecutor has determined that there would be a reasonable basis to commence an investigation, or the Prosecutor initiates an investigation pursuant to articles 13 (c) and 15, the Prosecutor shall notify all States Parties and those States which, taking into account the information available, would normally exercise jurisdiction over the crimes concerned. The Prosecutor may notify such States on a confidential basis and, where the Prosecutor believes it necessary to protect persons, prevent destruction of evidence or prevent the absconding of persons, may limit the scope of the information provided to States.

2. Within one month of receipt of that notification, a State may inform the Court that it is investigating or has investigated its nationals or others within its jurisdiction with respect to criminal acts which may constitute crimes referred to in article 5 and which relate to the information provided in the notification to States. At the request of that State, the Prosecutor shall defer to the State's investigation of those persons unless the Pre-Trial Chamber, on the application of the Prosecutor, decides to authorize the investigation.

3. The Prosecutor's deferral to a State's investigation shall be open to review by the Prosecutor six months after the date of deferral or at any time when there has been a significant change of circumstances based on the State's unwillingness or inability genuinely to carry out the investigation.

4. The State concerned or the Prosecutor may appeal to the Appeals Chamber against a ruling of the Pre-Trial Chamber, in accordance with article 82. The appeal may be heard on an expedited basis.

5. When the Prosecutor has deferred an investigation in accordance with paragraph 2, the Prosecutor may request that the State concerned periodically inform the Prosecutor of the progress of its investigations and any subsequent prosecutions. States Parties shall respond to such requests without undue delay.

6. Pending a ruling by the Pre-Trial Chamber, or at any time when the Prosecutor has deferred an investigation under this article, the Prosecutor may, on an exceptional basis, seek authority from the Pre-Trial Chamber to pursue necessary investigative steps for the purpose of preserving evidence where there is a unique opportunity to obtain important evidence or there is a significant risk that such evidence may not be subsequently available.

7. A State which has challenged a ruling of the Pre-Trial Chamber under this article may challenge the admissibility of a case under article 19 on the grounds of additional significant facts or significant change of circumstances.

Article 19
Challenges to the jurisdiction of the Court or the admissibility of a case

1. The Court shall satisfy itself that it has jurisdiction in any case brought before it. The Court may, on its own motion, determine the admissibility of a case in accordance with article 17.

2. Challenges to the admissibility of a case on the grounds referred to in article 17 or challenges to the jurisdiction of the Court may be made by:

   (a) An accused or a person for whom a warrant of arrest or a summons to appear has been issued under article 58;

   (b) A State which has jurisdiction over a case, on the ground that it is investigating or prosecuting the case or has investigated or prosecuted; or

   (c) A State from which acceptance of jurisdiction is required under article 12.

3. The Prosecutor may seek a ruling from the Court regarding a question of jurisdiction or admissibility. In proceedings with respect to jurisdiction or admissibility, those who have referred the situation under article 13, as well as victims, may also submit observations to the Court.

4. The admissibility of a case or the jurisdiction of the Court may be challenged only once by any person or State referred to in paragraph 2. The challenge shall take place prior to or at the commencement of the trial. In exceptional circumstances, the Court may grant leave for a challenge to be brought more than once or at a time later than the commencement of the trial. Challenges to the admissibility of a case, at the commencement of a trial, or subsequently with the leave of the Court, may be based only on article 17, paragraph 1 (c).

5. A State referred to in paragraph 2 (b) and (c) shall make a challenge at the earliest opportunity.

6. Prior to the confirmation of the charges, challenges to the admissibility of a case or challenges to the jurisdiction of the Court shall be referred to the Pre-Trial Chamber. After confirmation of the charges, they shall be referred to the Trial Chamber. Decisions with respect to jurisdiction or admissibility may be appealed to the Appeals Chamber in accordance with article 82.

7. If a challenge is made by a State referred to in paragraph 2 (b) or (c), the Prosecutor shall suspend the investigation until such time as the Court makes a determination in accordance with article 17.

8. Pending a ruling by the Court, the Prosecutor may seek authority from the Court:

   (a) To pursue necessary investigative steps of the kind referred to in article 18, paragraph 6;

   (b) To take a statement or testimony from a witness or complete the collection and examination of evidence which had begun prior to the making of the challenge; and

   (c) In cooperation with the relevant States, to prevent the absconding of persons in respect of whom the Prosecutor has already requested a warrant of arrest under article 58.

9. The making of a challenge shall not affect the validity of any act performed by the Prosecutor or any order or warrant issued by the Court prior to the making of the challenge.

10. If the Court has decided that a case is inadmissible under article 17, the Prosecutor may submit a request for a review of the decision when he or she is fully satisfied that new facts have arisen which negate the basis on which the case had previously been found inadmissible under article 17.

11. If the Prosecutor, having regard to the matters referred to in article 17, defers an investigation, the Prosecutor may request that the relevant State make available to the Prosecutor information on the proceedings. That information shall, at the request of the State concerned, be confidential. If the Prosecutor thereafter decides to proceed with an investigation, he or she shall notify the State to which deferral of the proceedings has taken place.

Article 20
Ne bis in idem

1. Except as provided in this Statute, no person shall be tried before the Court with respect to conduct which formed the basis of crimes for which the person has been convicted or acquitted by the Court.

2. No person shall be tried by another court for a crime referred to in article 5 for which that person has already been convicted or acquitted by the Court.

3. No person who has been tried by another court for conduct also proscribed under article 6, 7 or 8 shall be tried by the Court with respect to the same conduct unless the proceedings in the other court:

   (a) Were for the purpose of shielding the person concerned from criminal responsibility for crimes within the jurisdiction of the Court; or

   (b) Otherwise were not conducted independently or impartially in accordance with the norms of due process recognized by international law and were conducted in a manner which, in the circumstances, was inconsistent with an intent to bring the person concerned to justice.

Article 21
Applicable law

1. The Court shall apply:

   (a) In the first place, this Statute, Elements of Crimes and its Rules of Procedure and Evidence;

   (b) In the second place, where appropriate, applicable treaties and the principles and rules of international law, including the established principles of the international law of armed conflict;

   (c) Failing that, general principles of law derived by the Court from national laws of legal systems of the world including, as appropriate, the national laws of States that would normally exercise jurisdiction over the crime, provided that those principles are not inconsistent with this Statute and with international law and internationally recognized norms and standards.

2. The Court may apply principles and rules of law as interpreted in its previous decisions.

3. The application and interpretation of law pursuant to this article must be consistent with internationally recognized human rights, and be without any adverse distinction founded on grounds such as gender as defined in article 7, paragraph 3, age, race, colour, language, religion or belief, political or other opinion, national, ethnic or social origin, wealth, birth or other status.

Part III General principles of Criminal Law

Article 22
Nullum crimen sine lege

1. A person shall not be criminally responsible under this Statute unless the conduct in question constitutes, at the time it takes place, a crime within the jurisdiction of the Court.

2. The definition of a crime shall be strictly construed and shall not be extended by analogy. In case of ambiguity, the definition shall be interpreted in favour of the person being investigated, prosecuted or convicted.

3. This article shall not affect the characterization of any conduct as criminal under international law independently of this Statute.

Article 23
Nulla poena sine lege

A person convicted by the Court may be punished only in accordance with this Statute.

Article 24
Non-retroactivity ratione personae

1. No person shall be criminally responsible under this Statute for conduct prior to the entry into force of the Statute.

2. In the event of a change in the law applicable to a given case prior to a final judgement, the law more favourable to the person being investigated, prosecuted or convicted shall apply.

Article 25
Individual criminal responsibility

1. The Court shall have jurisdiction over natural persons pursuant to this Statute.

2. A person who commits a crime within the jurisdiction of the Court shall be individually responsible and liable for punishment in accordance with this Statute.

3. In accordance with this Statute, a person shall be criminally responsible and liable for punishment for a crime within the jurisdiction of the Court if that person:

   (a) Commits such a crime, whether as an individual, jointly with another or through another person, regardless of whether that other person is criminally responsible;

   (b) Orders, solicits or induces the commission of such a crime which in fact occurs or is attempted;

   (c) For the purpose of facilitating the commission of such a crime, aids, abets or otherwise assists in its commission or its attempted commission, including providing the means for its commission;

(d) In any other way contributes to the commission or attempted commission of such a crime by a group of persons acting with a common purpose. Such contribution shall be intentional and shall either:

(i) Be made with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of a crime within the jurisdiction of the Court; or

(ii) Be made in the knowledge of the intention of the group to commit the crime;

(e) In respect of the crime of genocide, directly and publicly incites others to commit genocide;

(f) Attempts to commit such a crime by taking action that commences its execution by means of a substantial step, but the crime does not occur because of circumstances independent of the person's intentions. However, a person who abandons the effort to commit the crime or otherwise prevents the completion of the crime shall not be liable for punishment under this Statute for the attempt to commit that crime if that person completely and voluntarily gave up the criminal purpose.

4. No provision in this Statute relating to individual criminal responsibility shall affect the responsibility of States under international law.

Article 26
Exclusion of jurisdiction over persons under eighteen

The Court shall have no jurisdiction over any person who was under the age of 18 at the time of the alleged commission of a crime.

Article 27
Irrelevance of official capacity

1. This Statute shall apply equally to all persons without any distinction based on official capacity. In particular, official capacity as a Head of State or Government, a member of a Government or parliament, an elected representative or a government official shall in no case exempt a person from criminal responsibility under this Statute, nor shall it, in and of itself, constitute a ground for reduction of sentence.

2. Immunities or special procedural rules which may attach to the official capacity of a person, whether under national or international law, shall not bar the Court from exercising its jurisdiction over such a person.

Article 28
Responsibility of commanders and other superiors

In addition to other grounds of criminal responsibility under this Statute for crimes within the jurisdiction of the Court:

(a) A military commander or person effectively acting as a military commander shall be criminally responsible for crimes within the jurisdiction of the Court committed by forces under his or her effective command and control, or effective authority and control as the case may be, as a result of his or her failure to exercise control properly over such forces, where:

(i) That military commander or person either knew or, owing to the circumstances at the time, should have known that the forces were committing or about to commit such crimes; and

(ii) That military commander or person failed to take all necessary and reasonable measures within his or her power to prevent or repress their commission or to submit the matter to the competent authorities for investigation and prosecution.

(b) With respect to superior and subordinate relationships not described in paragraph (a), a superior shall be criminally responsible for crimes within the jurisdiction of the Court committed by subordinates under his or her effective authority and control, as a result of his or her failure to exercise control properly over such subordinates, where:

(i) The superior either knew, or consciously disregarded information which clearly indicated, that the subordinates were committing or about to commit such crimes;

(ii) The crimes concerned activities that were within the effective responsibility and control of the superior; and

(iii) The superior failed to take all necessary and reasonable measures within his or her power to prevent or repress their commission or to submit the matter to the competent authorities for investigation and prosecution.

Article 29
Non-applicability of statute of limitations

The crimes within the jurisdiction of the Court shall not be subject to any statute of limitations.

Article 30
Mental element

1. Unless otherwise provided, a person shall be criminally responsible and liable for punishment for a crime within the jurisdiction of the Court only if the material elements are committed with intent and knowledge.

2. For the purposes of this article, a person has intent where:

(a) In relation to conduct, that person means to engage in the conduct;

(b) In relation to a consequence, that person means to cause that consequence or is aware that it will occur in the ordinary course of events.

3. For the purposes of this article, 'knowledge' means awareness that a circumstance exists or a consequence will occur in the ordinary course of events. 'Know' and 'knowingly' shall be construed accordingly.

Article 31
Grounds for excluding criminal responsibility

1. In addition to other grounds for excluding criminal responsibility provided for in this Statute, a person shall not be criminally responsible if, at the time of that person's conduct:

(a) The person suffers from a mental disease or defect that destroys that person's capacity to appreciate the unlawfulness or nature of his or her conduct, or capacity to control his or her conduct to conform to the requirements of law;

(b) The person is in a state of intoxication that destroys that person's capacity to appreciate the unlawfulness or nature of his or her conduct, or capacity to control his or her conduct to conform to the requirements of law, unless the person has become voluntarily intoxicated under such circumstances that the person knew, or disregarded the risk, that, as a result of the intoxication, he or she was likely to engage in conduct constituting a crime within the jurisdiction of the Court;

(c) The person acts reasonably to defend himself or herself or another person or, in the case of war crimes, property which is essential for the survival of the person or another person or property which is essential for accomplishing a military mission, against an imminent and unlawful use of force in a manner proportionate to the degree of danger to the person or the other person or property protected. The fact that the person was involved in a defensive operation conducted by forces shall not in itself constitute a ground for excluding criminal responsibility under this subparagraph;

(d) The conduct which is alleged to constitute a crime within the jurisdiction of the Court has been caused by duress resulting from a threat of imminent death or of continuing or imminent serious bodily harm against that person or another person, and the person acts necessarily and reasonably to avoid this threat, provided that the person does not intend to cause a greater harm than the one sought to be avoided. Such a threat may either be:

(i) Made by other persons; or

(ii) Constituted by other circumstances beyond that person's control.

2. The Court shall determine the applicability of the grounds for excluding criminal responsibility provided for in this Statute to the case before it.

3. At trial, the Court may consider a ground for excluding criminal responsibility other than those referred to in paragraph 1 where such a ground is derived from applicable law as set forth in article 21. The procedures relating to the consideration of such a ground shall be provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

Article 32
Mistake of fact or mistake of law

1. A mistake of fact shall be a ground for excluding criminal responsibility only if it negates the mental element required by the crime.

2. A mistake of law as to whether a particular type of conduct is a crime within the jurisdiction of the Court shall not be a ground for excluding criminal responsibility. A mistake of law may, however, be a ground for excluding criminal responsibility if it negates the mental element required by such a crime, or as provided for in article 33.

Article 33
Superior orders and prescription of law

1. The fact that a crime within the jurisdiction of the Court has been committed by a person pursuant to an order of a Government or of a superior, whether military or civilian, shall not relieve that person of criminal responsibility unless:

   (a) The person was under a legal obligation to obey orders of the Government or the superior in question;

   (b) The person did not know that the order was unlawful; and

   (c) The order was not manifestly unlawful.

2. For the purposes of this article, orders to commit genocide or crimes against humanity are manifestly unlawful.

Part IV Composition and administration of the Court

Article 34
Organs of the Court

The Court shall be composed of the following organs:

(a) The Presidency;

(b) An Appeals Division, a Trial Division and a Pre-Trial Division;

(c) The Office of the Prosecutor;

(d) The Registry.

Article 35
Service of judges

1. All judges shall be elected as full-time members of the Court and shall be available to serve on that basis from the commencement of their terms of office.

2. The judges composing the Presidency shall serve on a full-time basis as soon as they are elected.

3. The Presidency may, on the basis of the workload of the Court and in consultation with its members, decide from time to time to what extent the remaining judges shall be required to serve on a full-time basis. Any such arrangement shall be without prejudice to the provisions of article 40.

4. The financial arrangements for judges not required to serve on a full-time basis shall be made in accordance with article 49.

Article 36
Qualifications, nomination and election of judges

1. Subject to the provisions of paragraph 2, there shall be 18 judges of the Court.

2. (a) The Presidency, acting on behalf of the Court, may propose an increase in the number of judges specified in paragraph 1, indicating the reasons why this is considered necessary and appropriate. The Registrar shall promptly circulate any such proposal to all States Parties.

   (b) Any such proposal shall then be considered at a meeting of the Assembly of States Parties to be convened in accordance with article 112. The proposal shall be considered adopted if approved at the meeting by a vote of two thirds of the members of the Assembly of States Parties and shall enter into force at such time as decided by the Assembly of States Parties.

(c) (i) Once a proposal for an increase in the number of judges has been adopted under subparagraph (b), the election of the additional judges shall take place at the next session of the Assembly of States Parties in accordance with paragraphs 3 to 8, and article 37, paragraph 2;

(ii) Once a proposal for an increase in the number of judges has been adopted and brought into effect under subparagraphs (b) and (c) (i), it shall be open to the Presidency at any time thereafter, if the workload of the Court justifies it, to propose a reduction in the number of judges, provided that the number of judges shall not be reduced below that specified in paragraph 1. The proposal shall be dealt with in accordance with the procedure laid down in subparagraphs (a) and (b). In the event that the proposal is adopted, the number of judges shall be progressively decreased as the terms of office of serving judges expire, until the necessary number has been reached.

3. (a) The judges shall be chosen from among persons of high moral character, impartiality and integrity who possess the qualifications required in their respective States for appointment to the highest judicial offices.

(b) Every candidate for election to the Court shall:

(i) Have established competence in criminal law and procedure, and the necessary relevant experience, whether as judge, prosecutor, advocate or in other similar capacity, in criminal proceedings; or

(ii) Have established competence in relevant areas of international law such as international humanitarian law and the law of human rights, and extensive experience in a professional legal capacity which is of relevance to the judicial work of the Court;

(c) Every candidate for election to the Court shall have an excellent knowledge of and be fluent in at least one of the working languages of the Court.

4. (a) Nominations of candidates for election to the Court may be made by any State Party to this Statute, and shall be made either:

(i) By the procedure for the nomination of candidates for appointment to the highest judicial offices in the State in question; or

(ii) By the procedure provided for the nomination of candidates for the International Court of Justice in the Statute of that Court.

Nominations shall be accompanied by a statement in the necessary detail specifying how the candidate fulfils the requirements of paragraph 3.

(b) Each State Party may put forward one candidate for any given election who need not necessarily be a national of that State Party but shall in any case be a national of a State Party.

(c) The Assembly of States Parties may decide to establish, if appropriate, an Advisory Committee on nominations. In that event, the Committee's composition and mandate shall be established by the Assembly of States Parties.

5. For the purposes of the election, there shall be two lists of candidates:
List A containing the names of candidates with the qualifications specified in paragraph 3 (b) (i); and
List B containing the names of candidates with the qualifications specified in paragraph 3 (b) (ii).
A candidate with sufficient qualifications for both lists may choose on which list to appear. At the first election to the Court, at least nine judges shall be elected from list A and at least five judges from list B. Subsequent elections shall be so organized as to maintain the equivalent proportion on the Court of judges qualified on the two lists.

6. (a) The judges shall be elected by secret ballot at a meeting of the Assembly of States Parties convened for that purpose under article 112. Subject to paragraph 7, the persons elected to the Court shall be the 18 candidates who obtain the highest number of votes and a two-thirds majority of the States Parties present and voting.

(b) In the event that a sufficient number of judges is not elected on the first ballot, successive ballots shall be held in accordance with the procedures laid down in subparagraph (a) until the remaining places have been filled.

7. No two judges may be nationals of the same State. A person who, for the purposes of membership of the Court, could be regarded as a national of more than one State shall be deemed to be a national of the State in which that person ordinarily exercises civil and political rights.

8. (a) The States Parties shall, in the selection of judges, take into account the need, within the membership of the Court, for:

(i) The representation of the principal legal systems of the world;

(ii) Equitable geographical representation; and

(iii) A fair representation of female and male judges.

(b) States Parties shall also take into account the need to include judges with legal expertise on specific issues, including, but not limited to, violence against women or children.

9. (a) Subject to subparagraph (b), judges shall hold office for a term of nine years and, subject to subparagraph (c) and to article 37, paragraph 2, shall not be eligible for re-election.

(b) At the first election, one third of the judges elected shall be selected by lot to serve for a term of three years; one third of the judges elected shall be selected by lot to serve for a term of six years; and the remainder shall serve for a term of nine years.

(c) A judge who is selected to serve for a term of three years under subparagraph (b) shall be eligible for re-election for a full term.

10. Notwithstanding paragraph 9, a judge assigned to a Trial or Appeals Chamber in accordance with article 39 shall continue in office to complete any trial or appeal the hearing of which has already commenced before that Chamber.

Article 37
Judicial vacancies

1. In the event of a vacancy, an election shall be held in accordance with article 36 to fill the vacancy.

2. A judge elected to fill a vacancy shall serve for the remainder of the predecessor's term and, if that period is three years or less, shall be eligible for re-election for a full term under article 36.

Article 38
The Presidency

1. The President and the First and Second Vice-Presidents shall be elected by an absolute majority of the judges. They shall each serve for a term of three years or until the end of their respective terms of office as judges, whichever expires earlier. They shall be eligible for re-election once.

2. The First Vice-President shall act in place of the President in the event that the President is unavailable or disqualified. The Second Vice-President shall act in place of the President in the event that both the President and the First Vice-President are unavailable or disqualified.

3. The President, together with the First and Second Vice-Presidents, shall constitute the Presidency, which shall be responsible for:

   (a) The proper administration of the Court, with the exception of the Office of the Prosecutor; and

   (b) The other functions conferred upon it in accordance with this Statute.

4. In discharging its responsibility under paragraph 3 (a), the Presidency shall coordinate with and seek the concurrence of the Prosecutor on all matters of mutual concern.

Article 39
Chambers

1. As soon as possible after the election of the judges, the Court shall organize itself into the divisions specified in article 34, paragraph (b). The Appeals Division shall be composed of the President and four other judges, the Trial Division of not less than six judges and the Pre-Trial Division of not less than six judges. The assignment of judges to divisions shall be based on the nature of the functions to be performed by each division and the qualifications and experience of the judges elected to the Court, in such a way that each division shall contain an appropriate combination of expertise in criminal law and procedure and in international law. The Trial and Pre-Trial Divisions shall be composed predominantly of judges with criminal trial experience.

2. (a) The judicial functions of the Court shall be carried out in each division by Chambers.

   (b) (i) The Appeals Chamber shall be composed of all the judges of the Appeals Division;

   (ii) The functions of the Trial Chamber shall be carried out by three judges of the Trial Division;

   (iii) The functions of the Pre-Trial Chamber shall be carried out either by three judges of the Pre-Trial Division or by a single judge of that division in accordance with this Statute and the Rules of Procedure and Evidence;

   (c) Nothing in this paragraph shall preclude the simultaneous constitution of more than one Trial Chamber or Pre-Trial Chamber when the efficient management of the Court's workload so requires.

3. (a) Judges assigned to the Trial and Pre-Trial Divisions shall serve in those divisions for a period of three years, and thereafter until the completion of any case the hearing of which has already commenced in the division concerned.

   (b) Judges assigned to the Appeals Division shall serve in that division for their entire term of office.

4. Judges assigned to the Appeals Division shall serve only in that division. Nothing in this article shall, however, preclude the temporary attachment of judges from the Trial Division to the Pre-Trial Division or vice versa, if the Presidency considers that the efficient management of the Court's workload so requires, provided that under no circumstances shall a judge who has participated in the pre-trial phase of a case be eligible to sit on the Trial Chamber hearing that case.

Article 40
Independence of the judges

1. The judges shall be independent in the performance of their functions.

2. Judges shall not engage in any activity which is likely to interfere with their judicial functions or to affect confidence in their independence.

3. Judges required to serve on a full-time basis at the seat of the Court shall not engage in any other occupation of a professional nature.

4. Any question regarding the application of paragraphs 2 and 3 shall be decided by an absolute majority of the judges. Where any such question concerns an individual judge, that judge shall not take part in the decision.

Article 41
Excusing and disqualification of judges

1. The Presidency may, at the request of a judge, excuse that judge from the exercise of a function under this Statute, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

2. (a) A judge shall not participate in any case in which his or her impartiality might reasonably be doubted on any ground. A judge shall be disqualified from a case in accordance with this paragraph if, *inter alia*, that judge has previously been involved in any capacity in that case before the Court or in a related criminal case at the national level involving the person being investigated or prosecuted. A judge shall also be disqualified on such other grounds as may be provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

   (b) The Prosecutor or the person being investigated or prosecuted may request the disqualification of a judge under this paragraph.

   (c) Any question as to the disqualification of a judge shall be decided by an absolute majority of the judges. The challenged judge shall be entitled to present his or her comments on the matter, but shall not take part in the decision.

Article 42
The Office of the Prosecutor

1. The Office of the Prosecutor shall act independently as a separate organ of the Court. It shall be responsible for receiving referrals and any substantiated information on crimes within the jurisdiction of the Court, for examining them and for conducting investigations and prosecutions before the Court. A member of the Office shall not seek or act on instructions from any external source.

2. The Office shall be headed by the Prosecutor. The Prosecutor shall have full authority over the management and administration of the Office, including the staff, facilities and other resources thereof. The Prosecutor shall be assisted by one or more Deputy Prosecutors, who shall be entitled to carry out any of the acts required of the Prosecutor under this Statute. The Prosecutor and the Deputy Prosecutors shall be of different nationalities. They shall serve on a full-time basis.

3. The Prosecutor and the Deputy Prosecutors shall be persons of high moral character, be highly competent in and have extensive practical experience in the prosecution or trial of criminal cases. They shall have an excellent knowledge of and be fluent in at least one of the working languages of the Court.

4. The Prosecutor shall be elected by secret ballot by an absolute majority of the members of the Assembly of States Parties. The Deputy Prosecutors shall be elected in the same way from a list of candidates provided by the Prosecutor. The Prosecutor shall nominate three candidates for each position of Deputy Prosecutor to be filled. Unless a shorter term is decided upon at the time of their election, the Prosecutor and the Deputy Prosecutors shall hold office for a term of nine years and shall not be eligible for re-election.

5. Neither the Prosecutor nor a Deputy Prosecutor shall engage in any activity which is likely to interfere with his or her prosecutorial functions or to affect confidence in his or her independence. They shall not engage in any other occupation of a professional nature.

6. The Presidency may excuse the Prosecutor or a Deputy Prosecutor, at his or her request, from acting in a particular case.

7. Neither the Prosecutor nor a Deputy Prosecutor shall participate in any matter in which their impartiality might reasonably be doubted on any ground. They shall be disqualified from a case in accordance with this paragraph if, *inter alia*, they have previously been involved in any capacity in that case before the Court or in a related criminal case at the national level involving the person being investigated or prosecuted.

8. Any question as to the disqualification of the Prosecutor or a Deputy Prosecutor shall be decided by the Appeals Chamber.

   (a) The person being investigated or prosecuted may at any time request the disqualification of the Prosecutor or a Deputy Prosecutor on the grounds set out in this article;

   (b) The Prosecutor or the Deputy Prosecutor, as appropriate, shall be entitled to present his or her comments on the matter.

9. The Prosecutor shall appoint advisers with legal expertise on specific issues, including, but not limited to, sexual and gender violence and violence against children.

Article 43
The Registry

1. The Registry shall be responsible for the non-judicial aspects of the administration and servicing of the Court, without prejudice to the functions and powers of the Prosecutor in accordance with article 42.

2. The Registry shall be headed by the Registrar, who shall be the principal administrative officer of the Court. The Registrar shall exercise his or her functions under the authority of the President of the Court.

3. The Registrar and the Deputy Registrar shall be persons of high moral character, be highly competent and have an excellent knowledge of and be fluent in at least one of the working languages of the Court.

4. The judges shall elect the Registrar by an absolute majority by secret ballot, taking into account any recommendation by the Assembly of States Parties. If the need arises and upon the recommendation of the Registrar, the judges shall elect, in the same manner, a Deputy Registrar.

5. The Registrar shall hold office for a term of five years, shall be eligible for re-election once and shall serve on a full-time basis. The Deputy Registrar shall hold office for a term of five years or such shorter term as may be decided upon by an absolute majority of the judges, and may be elected on the basis that the Deputy Registrar shall be called upon to serve as required.

6. The Registrar shall set up a Victims and Witnesses Unit within the Registry. This Unit shall provide, in consultation with the Office of the Prosecutor, protective measures and security arrangements, counselling and other appropriate assistance for witnesses, victims who appear before the Court, and others who are at risk on account of testimony given by such witnesses. The Unit shall include staff with expertise in trauma, including trauma related to crimes of sexual violence.

Article 44
Staff

1. The Prosecutor and the Registrar shall appoint such qualified staff as may be required to their respective offices. In the case of the Prosecutor, this shall include the appointment of investigators.

2. In the employment of staff, the Prosecutor and the Registrar shall ensure the highest standards of efficiency, competency and integrity, and shall have regard, *mutatis mutandis*, to the criteria set forth in article 36, paragraph 8.

3. The Registrar, with the agreement of the Presidency and the Prosecutor, shall propose Staff Regulations which include the terms and conditions upon which the staff of the Court shall be appointed, remunerated and dismissed. The Staff Regulations shall be approved by the Assembly of States Parties.

4. The Court may, in exceptional circumstances, employ the expertise of gratis personnel offered by States Parties, intergovernmental organizations or non-governmental organizations to assist with the work of any of the organs of the Court. The Prosecutor may accept any such offer on behalf of the Office of the Prosecutor. Such gratis personnel shall be employed in accordance with guidelines to be established by the Assembly of States Parties.

Article 45
Solemn undertaking

Before taking up their respective duties under this Statute, the judges, the Prosecutor, the Deputy Prosecutors, the Registrar and the Deputy Registrar shall each make a solemn undertaking in open court to exercise his or her respective functions impartially and conscientiously.

Article 46
Removal from office

1. A judge, the Prosecutor, a Deputy Prosecutor, the Registrar or the Deputy Registrar shall be removed from office if a decision to this effect is made in accordance with paragraph 2, in cases where that person:

   (a) Is found to have committed serious misconduct or a serious breach of his or her duties under this Statute, as provided for in the Rules of Procedure and Evidence; or

   (b) Is unable to exercise the functions required by this Statute.

2. A decision as to the removal from office of a judge, the Prosecutor or a Deputy Prosecutor under paragraph 1 shall be made by the Assembly of States Parties, by secret ballot:

   (a) In the case of a judge, by a two-thirds majority of the States Parties upon a recommendation adopted by a two-thirds majority of the other judges;

   (b) In the case of the Prosecutor, by an absolute majority of the States Parties;

   (c) In the case of a Deputy Prosecutor, by an absolute majority of the States Parties upon the recommendation of the Prosecutor.

3. A decision as to the removal from office of the Registrar or Deputy Registrar shall be made by an absolute majority of the judges.

4. A judge, Prosecutor, Deputy Prosecutor, Registrar or Deputy Registrar whose conduct or ability to exercise the functions of the office as required by this Statute is challenged under this article shall have full opportunity to present and receive evidence and to make submissions in accordance with the Rules of Procedure and Evidence. The person in question shall not otherwise participate in the consideration of the matter.

Article 47
Disciplinary measures

A judge, Prosecutor, Deputy Prosecutor, Registrar or Deputy Registrar who has committed misconduct of a less serious nature than that set out in article 46, paragraph 1, shall be subject to disciplinary measures, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

Article 48
Privileges and immunities

1. The Court shall enjoy in the territory of each State Party such privileges and immunities as are necessary for the fulfilment of its purposes.

2. The judges, the Prosecutor, the Deputy Prosecutors and the Registrar shall, when engaged on or with respect to the business of the Court, enjoy the same privileges and immunities as are accorded to heads of diplomatic missions and shall, after the expiry of their terms of office, continue to be accorded immunity from legal process of every kind in respect of words spoken or written and acts performed by them in their official capacity.

3. The Deputy Registrar, the staff of the Office of the Prosecutor and the staff of the Registry shall enjoy the privileges and immunities and facilities necessary for the performance of their functions, in accordance with the agreement on the privileges and immunities of the Court.

4. Counsel, experts, witnesses or any other person required to be present at the seat of the Court shall be accorded such treatment as is necessary for the proper functioning of the Court, in accordance with the agreement on the privileges and immunities of the Court.

5. The privileges and immunities of:

   (a) A judge or the Prosecutor may be waived by an absolute majority of the judges;

   (b) The Registrar may be waived by the Presidency;

   (c) The Deputy Prosecutors and staff of the Office of the Prosecutor may be waived by the Prosecutor;

   (d) The Deputy Registrar and staff of the Registry may be waived by the Registrar.

Article 49
Salaries, allowances and expenses

The judges, the Prosecutor, the Deputy Prosecutors, the Registrar and the Deputy Registrar shall receive such salaries, allowances and expenses as may be decided upon by the Assembly of States Parties. These salaries and allowances shall not be reduced during their terms of office.

Article 50
Official and working languages

1. The official languages of the Court shall be Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish. The judgements of the Court, as well as other decisions resolving fundamental issues before the Court, shall be published in the official languages. The Presidency shall, in accordance with the criteria established by the Rules of Procedure and Evidence, determine which decisions may be considered as resolving fundamental issues for the purposes of this paragraph.

2. The working languages of the Court shall be English and French. The Rules of Procedure and Evidence shall determine the cases in which other official languages may be used as working languages.

3. At the request of any party to a proceeding or a State allowed to intervene in a proceeding, the Court shall authorize a language other than English or French to be used by such a party or State, provided that the Court considers such authorization to be adequately justified.

Article 51
Rules of Procedure and Evidence

1. The Rules of Procedure and Evidence shall enter into force upon adoption by a two-thirds majority of the members of the Assembly of States Parties.

2. Amendments to the Rules of Procedure and Evidence may be proposed by:

   (a) Any State Party;

   (b) The judges acting by an absolute majority; or

   (c) The Prosecutor.

   Such amendments shall enter into force upon adoption by a two-thirds majority of the members of the Assembly of States Parties.

3. After the adoption of the Rules of Procedure and Evidence, in urgent cases where the Rules do not provide for a specific situation before the Court, the judges may, by a two-thirds majority, draw up provisional Rules to be applied until adopted, amended or rejected at the next ordinary or special session of the Assembly of States Parties.

4. The Rules of Procedure and Evidence, amendments thereto and any provisional Rule shall be consistent with this Statute. Amendments to the Rules of Procedure and Evidence as well as provisional Rules shall not be applied retroactively to the detriment of the person who is being investigated or prosecuted or who has been convicted.

5. In the event of conflict between the Statute and the Rules of Procedure and Evidence, the Statute shall prevail.

Article 52
Regulations of the Court

1. The judges shall, in accordance with this Statute and the Rules of Procedure and Evidence, adopt, by an absolute majority, the Regulations of the Court necessary for its routine functioning.

2. The Prosecutor and the Registrar shall be consulted in the elaboration of the Regulations and any amendments thereto.

3. The Regulations and any amendments thereto shall take effect upon adoption unless otherwise decided by the judges. Immediately upon adoption, they shall be circulated to States Parties for comments. If within six months there are no objections from a majority of States Parties, they shall remain in force.

Part V Investigation and prosecution

Article 53
Initiation of an investigation

1. The Prosecutor shall, having evaluated the information made available to him or her, initiate an investigation unless he or she determines that there is no reasonable basis to proceed under this Statute. In deciding whether to initiate an investigation, the Prosecutor shall consider whether:

   (a) The information available to the Prosecutor provides a reasonable basis to believe that a crime within the jurisdiction of the Court has been or is being committed;

   (b) The case is or would be admissible under article 17; and

   (c) Taking into account the gravity of the crime and the interests of victims, there are nonetheless substantial reasons to believe that an investigation would not serve the interests of justice.

   If the Prosecutor determines that there is no reasonable basis to proceed and his or her determination is based solely on subparagraph (c) above, he or she shall inform the Pre-Trial Chamber.

2. If, upon investigation, the Prosecutor concludes that there is not a sufficient basis for a prosecution because:

   (a) There is not a sufficient legal or factual basis to seek a warrant or summons under article 58;

   (b) The case is inadmissible under article 17; or

   (c) A prosecution is not in the interests of justice, taking into account all the circumstances, including the gravity of the crime, the interests of victims and the age or infirmity of the alleged perpetrator, and his or her role in the alleged crime; the Prosecutor shall inform the Pre-Trial Chamber and the State making a referral under article 14 or the Security Council in a case under article 13, paragraph (b), of his or her conclusion and the reasons for the conclusion.

3. (a) At the request of the State making a referral under article 14 or the Security Council under article 13, paragraph (b), the Pre-Trial Chamber may review a decision of the Prosecutor under paragraph 1 or 2 not to proceed and may request the Prosecutor to reconsider that decision.

   (b) In addition, the Pre-Trial Chamber may, on its own initiative, review a decision of the Prosecutor not to proceed if it is based solely on paragraph 1 (c) or 2 (c). In such a case, the decision of the Prosecutor shall be effective only if confirmed by the Pre-Trial Chamber.

4. The Prosecutor may, at any time, reconsider a decision whether to initiate an investigation or prosecution based on new facts or information.

Article 54
Duties and powers of the Prosecutor with respect to investigations

1. The Prosecutor shall:

   (a) In order to establish the truth, extend the investigation to cover all facts and evidence relevant to an assessment of whether there is criminal responsibility under this Statute, and, in doing so, investigate incriminating and exonerating circumstances equally;

   (b) Take appropriate measures to ensure the effective investigation and prosecution of crimes within the jurisdiction of the Court, and in doing so, respect the interests and personal circumstances of victims and witnesses, including age, gender as defined in article 7, paragraph 3, and health, and take into account the nature of the crime, in particular where it involves sexual violence, gender violence or violence against children; and

   (c) Fully respect the rights of persons arising under this Statute.

2. The Prosecutor may conduct investigations on the territory of a State:

   (a) In accordance with the provisions of Part 9; or

   (b) As authorized by the Pre-Trial Chamber under article 57, paragraph 3 (d).

3. The Prosecutor may:

   (a) Collect and examine evidence;

   (b) Request the presence of and question persons being investigated, victims and witnesses;

   (c) Seek the cooperation of any State or intergovernmental organization or arrangement in accordance with its respective competence and/or mandate;

   (d) Enter into such arrangements or agreements, not inconsistent with this Statute, as may be necessary to facilitate the cooperation of a State, intergovernmental organization or person;

   (e) Agree not to disclose, at any stage of the proceedings, documents or information that the Prosecutor obtains on the condition of confidentiality and solely for the purpose of generating new evidence, unless the provider of the information consents; and

   (f) Take necessary measures, or request that necessary measures be taken, to ensure the confidentiality of information, the protection of any person or the preservation of evidence.

Article 55
Rights of persons during an investigation

1. In respect of an investigation under this Statute, a person:

   (a) Shall not be compelled to incriminate himself or herself or to confess guilt;

   (b) Shall not be subjected to any form of coercion, duress or threat, to torture or to any other form of cruel, inhuman or degrading treatment or punishment;

   (c) Shall, if questioned in a language other than a language the person fully understands and speaks, have, free of any cost, the assistance of a competent interpreter and such translations as are necessary to meet the requirements of fairness; and

   (d) Shall not be subjected to arbitrary arrest or detention, and shall not be deprived of his or her liberty except on such grounds and in accordance with such procedures as are established in this Statute.

2. Where there are grounds to believe that a person has committed a crime within the jurisdiction of the Court and that person is about to be questioned either by the Prosecutor, or by national authorities pursuant to a request made under Part 9, that person shall also have the following rights of which he or she shall be informed prior to being questioned:

   (a) To be informed, prior to being questioned, that there are grounds to believe that he or she has committed a crime within the jurisdiction of the Court;

   (b) To remain silent, without such silence being a consideration in the determination of guilt or innocence;

   (c) To have legal assistance of the person's choosing, or, if the person does not have legal assistance, to have legal assistance assigned to him or her, in any case where the interests of justice so require, and without payment by the person in any such case if the person does not have sufficient means to pay for it; and

   (d) To be questioned in the presence of counsel unless the person has voluntarily waived his or her right to counsel.

Article 56
Role of the Pre-Trial Chamber in relation to a unique investigative opportunity

1. (a) Where the Prosecutor considers an investigation to present a unique opportunity to take testimony or a statement from a witness or to examine, collect or test evidence, which may not be available subsequently for the purposes of a trial, the Prosecutor shall so inform the Pre-Trial Chamber.

(b) In that case, the Pre-Trial Chamber may, upon request of the Prosecutor, take such measures as may be necessary to ensure the efficiency and integrity of the proceedings and, in particular, to protect the rights of the defence.

(c) Unless the Pre-Trial Chamber orders otherwise, the Prosecutor shall provide the relevant information to the person who has been arrested or appeared in response to a summons in connection with the investigation referred to in subparagraph (a), in order that he or she may be heard on the matter.

2. The measures referred to in paragraph 1 (b) may include:

(a) Making recommendations or orders regarding procedures to be followed;

(b) Directing that a record be made of the proceedings;

(c) Appointing an expert to assist;

(d) Authorizing counsel for a person who has been arrested, or appeared before the Court in response to a summons, to participate, or where there has not yet been such an arrest or appearance or counsel has not been designated, appointing another counsel to attend and represent the interests of the defence;

(e) Naming one of its members or, if necessary, another available judge of the Pre-Trial or Trial Division to observe and make recommendations or orders regarding the collection and preservation of evidence and the questioning of persons;

(f) Taking such other action as may be necessary to collect or preserve evidence.

3. (a) Where the Prosecutor has not sought measures pursuant to this article but the Pre-Trial Chamber considers that such measures are required to preserve evidence that it deems would be essential for the defence at trial, it shall consult with the Prosecutor as to whether there is good reason for the Prosecutor's failure to request the measures. If upon consultation, the Pre-Trial Chamber concludes that the Prosecutor's failure to request such measures is unjustified, the Pre-Trial Chamber may take such measures on its own initiative.

(b) A decision of the Pre-Trial Chamber to act on its own initiative under this paragraph may be appealed by the Prosecutor. The appeal shall be heard on an expedited basis.

4. The admissibility of evidence preserved or collected for trial pursuant to this article, or the record thereof, shall be governed at trial by article 69, and given such weight as determined by the Trial Chamber.

Article 57
Functions and powers of the Pre-Trial Chamber

1. Unless otherwise provided in this Statute, the Pre-Trial Chamber shall exercise its functions in accordance with the provisions of this article.

2. (a) Orders or rulings of the Pre-Trial Chamber issued under articles 15, 18, 19, 54, paragraph 2, 61, paragraph 7, and 72 must be concurred in by a majority of its judges.

   (b) In all other cases, a single judge of the Pre-Trial Chamber may exercise the functions provided for in this Statute, unless otherwise provided for in the Rules of Procedure and Evidence or by a majority of the Pre-Trial Chamber.

3. In addition to its other functions under this Statute, the Pre-Trial Chamber may:

   (a) At the request of the Prosecutor, issue such orders and warrants as may be required for the purposes of an investigation;

   (b) Upon the request of a person who has been arrested or has appeared pursuant to a summons under article 58, issue such orders, including measures such as those described in article 56, or seek such cooperation pursuant to Part 9 as may be necessary to assist the person in the preparation of his or her defence;

   (c) Where necessary, provide for the protection and privacy of victims and witnesses, the preservation of evidence, the protection of persons who have been arrested or appeared in response to a summons, and the protection of national security information;

   (d) Authorize the Prosecutor to take specific investigative steps within the territory of a State Party without having secured the cooperation of that State under Part 9 if, whenever possible having regard to the views of the State concerned, the Pre-Trial Chamber has determined in that case that the State is clearly unable to execute a request for cooperation due to the unavailability of any authority or any component of its judicial system competent to execute the request for cooperation under Part 9;

   (e) Where a warrant of arrest or a summons has been issued under article 58, and having due regard to the strength of the evidence and the rights of the parties concerned, as provided for in this Statute and the Rules of Procedure and Evidence, seek the cooperation of States pursuant to article 93, paragraph 1 (k), to take protective measures for the purpose of forfeiture, in particular for the ultimate benefit of victims.

Article 58
Issuance by the Pre-Trial Chamber of a warrant of arrest or a summons to appear

1. At any time after the initiation of an investigation, the Pre-Trial Chamber shall, on the application of the Prosecutor, issue a warrant of arrest of a person if, having examined the application and the evidence or other information submitted by the Prosecutor, it is satisfied that:

   (a) There are reasonable grounds to believe that the person has committed a crime within the jurisdiction of the Court; and

   (b) The arrest of the person appears necessary:

      (i) To ensure the person's appearance at trial;

      (ii) To ensure that the person does not obstruct or endanger the investigation or the court proceedings; or

      (iii) Where applicable, to prevent the person from continuing with the commission of that crime or a related crime which is within the jurisdiction of the Court and which arises out of the same circumstances.

2. The application of the Prosecutor shall contain:

   (a) The name of the person and any other relevant identifying information;

   (b) A specific reference to the crimes within the jurisdiction of the Court which the person is alleged to have committed;

   (c) A concise statement of the facts which are alleged to constitute those crimes;

   (d) A summary of the evidence and any other information which establish reasonable grounds to believe that the person committed those crimes; and

   (e) The reason why the Prosecutor believes that the arrest of the person is necessary.

3. The warrant of arrest shall contain:

   (a) The name of the person and any other relevant identifying information;

   (b) A specific reference to the crimes within the jurisdiction of the Court for which the person's arrest is sought; and

   (c) A concise statement of the facts which are alleged to constitute those crimes.

4. The warrant of arrest shall remain in effect until otherwise ordered by the Court.

5. On the basis of the warrant of arrest, the Court may request the provisional arrest or the arrest and surrender of the person under Part 9.

6. The Prosecutor may request the Pre-Trial Chamber to amend the warrant of arrest by modifying or adding to the crimes specified therein. The Pre-Trial Chamber shall so amend the warrant if it is satisfied that there are reasonable grounds to believe that the person committed the modified or additional crimes.

7. As an alternative to seeking a warrant of arrest, the Prosecutor may submit an application requesting that the Pre-Trial Chamber issue a summons for the person to appear. If the Pre-Trial Chamber is satisfied that there are reasonable grounds to believe that the person committed the crime alleged and that a summons is sufficient to ensure the person's appearance, it shall issue the summons, with or without conditions restricting liberty (other than detention) if provided for by national law, for the person to appear. The summons shall contain:

   (a) The name of the person and any other relevant identifying information;

   (b) The specified date on which the person is to appear;

   (c) A specific reference to the crimes within the jurisdiction of the Court which the person is alleged to have committed; and

   (d) A concise statement of the facts which are alleged to constitute the crime.

   The summons shall be served on the person.

Article 59
Arrest proceedings in the custodial State

1. A State Party which has received a request for provisional arrest or for arrest and surrender shall immediately take steps to arrest the person in question in accordance with its laws and the provisions of Part 9.

2. A person arrested shall be brought promptly before the competent judicial authority in the custodial State which shall determine, in accordance with the law of that State, that:

   (a) The warrant applies to that person;

   (b) The person has been arrested in accordance with the proper process; and

   (c) The person's rights have been respected.

3. The person arrested shall have the right to apply to the competent authority in the custodial State for interim release pending surrender.

4. In reaching a decision on any such application, the competent authority in the custodial State shall consider whether, given the gravity of the alleged crimes, there are urgent and exceptional circumstances to justify interim release and whether necessary safeguards exist to ensure that the custodial State can fulfil its duty to surrender the person to the Court. It shall not be open to the competent authority of the custodial State to consider whether the warrant of arrest was properly issued in accordance with article 58, paragraph 1 (a) and (b).

5. The Pre-Trial Chamber shall be notified of any request for interim release and shall make recommendations to the competent authority in the custodial State. The competent authority in the custodial State shall give full consideration to such recommendations, including any recommendations on measures to prevent the escape of the person, before rendering its decision.

6. If the person is granted interim release, the Pre-Trial Chamber may request periodic reports on the status of the interim release.

7. Once ordered to be surrendered by the custodial State, the person shall be delivered to the Court as soon as possible.

Article 60
Initial proceedings before the Court

1. Upon the surrender of the person to the Court, or the person's appearance before the Court voluntarily or pursuant to a summons, the Pre-Trial Chamber shall satisfy itself that the person has been informed of the crimes which he or she is alleged to have committed, and of his or her rights under this Statute, including the right to apply for interim release pending trial.

2. A person subject to a warrant of arrest may apply for interim release pending trial. If the Pre-Trial Chamber is satisfied that the conditions set forth in article 58, paragraph 1, are met, the person shall continue to be detained. If it is not so satisfied, the Pre-Trial Chamber shall release the person, with or without conditions.

3. The Pre-Trial Chamber shall periodically review its ruling on the release or detention of the person, and may do so at any time on the request of the Prosecutor or the person. Upon such review, it may modify its ruling as to detention, release or conditions of release, if it is satisfied that changed circumstances so require.

4. The Pre-Trial Chamber shall ensure that a person is not detained for an unreasonable period prior to trial due to inexcusable delay by the Prosecutor. If such delay occurs, the Court shall consider releasing the person, with or without conditions.

5. If necessary, the Pre-Trial Chamber may issue a warrant of arrest to secure the presence of a person who has been released.

Article 61
Confirmation of the charges before trial

1. Subject to the provisions of paragraph 2, within a reasonable time after the person's surrender or voluntary appearance before the Court, the Pre-Trial Chamber shall hold a hearing to confirm the charges on which the Prosecutor intends to seek trial. The hearing shall be held in the presence of the Prosecutor and the person charged, as well as his or her counsel.

2. The Pre-Trial Chamber may, upon request of the Prosecutor or on its own motion, hold a hearing in the absence of the person charged to confirm the charges on which the Prosecutor intends to seek trial when the person has:

(a) Waived his or her right to be present; or

(b) Fled or cannot be found and all reasonable steps have been taken to secure his or her appearance before the Court and to inform the person of the charges and that a hearing to confirm those charges will be held.

In that case, the person shall be represented by counsel where the Pre-Trial Chamber determines that it is in the interests of justice.

3. Within a reasonable time before the hearing, the person shall:

(a) Be provided with a copy of the document containing the charges on which the Prosecutor intends to bring the person to trial; and

(b) Be informed of the evidence on which the Prosecutor intends to rely at the hearing.

The Pre-Trial Chamber may issue orders regarding the disclosure of information for the purposes of the hearing.

4. Before the hearing, the Prosecutor may continue the investigation and may amend or withdraw any charges. The person shall be given reasonable notice before the hearing of any amendment to or withdrawal of charges. In case of a withdrawal of charges, the Prosecutor shall notify the Pre-Trial Chamber of the reasons for the withdrawal.

5. At the hearing, the Prosecutor shall support each charge with sufficient evidence to establish substantial grounds to believe that the person committed the crime charged. The Prosecutor may rely on documentary or summary evidence and need not call the witnesses expected to testify at the trial.

6. At the hearing, the person may:

(a) Object to the charges;

(b) Challenge the evidence presented by the Prosecutor; and

(c) Present evidence.

7. The Pre-Trial Chamber shall, on the basis of the hearing, determine whether there is sufficient evidence to establish substantial grounds to believe that the person committed each of the crimes charged. Based on its determination, the Pre-Trial Chamber shall:

(a) Confirm those charges in relation to which it has determined that there is sufficient evidence, and commit the person to a Trial Chamber for trial on the charges as confirmed;

(b) Decline to confirm those charges in relation to which it has determined that there is insufficient evidence;

(c) Adjourn the hearing and request the Prosecutor to consider:

(i) Providing further evidence or conducting further investigation with respect to a particular charge; or

(ii) Amending a charge because the evidence submitted appears to establish a different crime within the jurisdiction of the Court.

8. Where the Pre-Trial Chamber declines to confirm a charge, the Prosecutor shall not be precluded from subsequently requesting its confirmation if the request is supported by additional evidence.

9. After the charges are confirmed and before the trial has begun, the Prosecutor may, with the permission of the Pre-Trial Chamber and after notice to the accused, amend the charges. If the Prosecutor seeks to add additional charges or to substitute more serious charges, a hearing under this article to confirm those charges must be held. After commencement of the trial, the Prosecutor may, with the permission of the Trial Chamber, withdraw the charges.

10. Any warrant previously issued shall cease to have effect with respect to any charges which have not been confirmed by the Pre-Trial Chamber or which have been withdrawn by the Prosecutor.

11. Once the charges have been confirmed in accordance with this article, the Presidency shall constitute a Trial Chamber which, subject to paragraph 9 and to article 64, paragraph 4, shall be responsible for the conduct of subsequent proceedings and may exercise any function of the Pre-Trial Chamber that is relevant and capable of application in those proceedings.

Part VI The trial

Article 62
Place of trial

Unless otherwise decided, the place of the trial shall be the seat of the Court.

Article 63
Trial in the presence of the accused

1. The accused shall be present during the trial.

2. If the accused, being present before the Court, continues to disrupt the trial, the Trial Chamber may remove the accused and shall make provision for him or her to observe the trial and instruct counsel from outside the courtroom, through the use of communications technology, if required. Such measures shall be taken only in exceptional circumstances after other reasonable alternatives have proved inadequate, and only for such duration as is strictly required.

Article 64
Functions and powers of the Trial Chamber

1. The functions and powers of the Trial Chamber set out in this article shall be exercised in accordance with this Statute and the Rules of Procedure and Evidence.

2. The Trial Chamber shall ensure that a trial is fair and expeditious and is conducted with full respect for the rights of the accused and due regard for the protection of victims and witnesses.

3. Upon assignment of a case for trial in accordance with this Statute, the Trial Chamber assigned to deal with the case shall:

   (a) Confer with the parties and adopt such procedures as are necessary to facilitate the fair and expeditious conduct of the proceedings;

   (b) Determine the language or languages to be used at trial; and

   (c) Subject to any other relevant provisions of this Statute, provide for disclosure of documents or information not previously disclosed, sufficiently in advance of the commencement of the trial to enable adequate preparation for trial.

4. The Trial Chamber may, if necessary for its effective and fair functioning, refer preliminary issues to the Pre-Trial Chamber or, if necessary, to another available judge of the Pre-Trial Division.

5. Upon notice to the parties, the Trial Chamber may, as appropriate, direct that there be joinder or severance in respect of charges against more than one accused.

6. In performing its functions prior to trial or during the course of a trial, the Trial Chamber may, as necessary:

(a) Exercise any functions of the Pre-Trial Chamber referred to in article 61, paragraph 11;

(b) Require the attendance and testimony of witnesses and production of documents and other evidence by obtaining, if necessary, the assistance of States as provided in this Statute;

(c) Provide for the protection of confidential information;

(d) Order the production of evidence in addition to that already collected prior to the trial or presented during the trial by the parties;

(e) Provide for the protection of the accused, witnesses and victims; and

(f) Rule on any other relevant matters.

7. The trial shall be held in public. The Trial Chamber may, however, determine that special circumstances require that certain proceedings be in closed session for the purposes set forth in article 68, or to protect confidential or sensitive information to be given in evidence.

8. (a) At the commencement of the trial, the Trial Chamber shall have read to the accused the charges previously confirmed by the Pre-Trial Chamber. The Trial Chamber shall satisfy itself that the accused understands the nature of the charges. It shall afford him or her the opportunity to make an admission of guilt in accordance with article 65 or to plead not guilty.

(b) At the trial, the presiding judge may give directions for the conduct of proceedings, including to ensure that they are conducted in a fair and impartial manner. Subject to any directions of the presiding judge, the parties may submit evidence in accordance with the provisions of this Statute.

9. The Trial Chamber shall have, *inter alia*, the power on application of a party or on its own motion to:

(a) Rule on the admissibility or relevance of evidence; and

(b) Take all necessary steps to maintain order in the course of a hearing.

10. The Trial Chamber shall ensure that a complete record of the trial, which accurately reflects the proceedings, is made and that it is maintained and preserved by the Registrar.

Article 65
Proceedings on an admission of guilt

1. Where the accused makes an admission of guilt pursuant to article 64, paragraph 8 (a), the Trial Chamber shall determine whether:

   (a) The accused understands the nature and consequences of the admission of guilt;

   (b) The admission is voluntarily made by the accused after sufficient consultation with defence counsel; and

   (c) The admission of guilt is supported by the facts of the case that are contained in:

      (i) The charges brought by the Prosecutor and admitted by the accused;

      (ii) Any materials presented by the Prosecutor which supplement the charges and which the accused accepts; and

      (iii) Any other evidence, such as the testimony of witnesses, presented by the Prosecutor or the accused.

2. Where the Trial Chamber is satisfied that the matters referred to in paragraph 1 are established, it shall consider the admission of guilt, together with any additional evidence presented, as establishing all the essential facts that are required to prove the crime to which the admission of guilt relates, and may convict the accused of that crime.

3. Where the Trial Chamber is not satisfied that the matters referred to in paragraph 1 are established, it shall consider the admission of guilt as not having been made, in which case it shall order that the trial be continued under the ordinary trial procedures provided by this Statute and may remit the case to another Trial Chamber.

4. Where the Trial Chamber is of the opinion that a more complete presentation of the facts of the case is required in the interests of justice, in particular the interests of the victims, the Trial Chamber may:

   (a) Request the Prosecutor to present additional evidence, including the testimony of witnesses; or

   (b) Order that the trial be continued under the ordinary trial procedures provided by this Statute, in which case it shall consider the admission of guilt as not having been made and may remit the case to another Trial Chamber.

5. Any discussions between the Prosecutor and the defence regarding modification of the charges, the admission of guilt or the penalty to be imposed shall not be binding on the Court.

Article 66
Presumption of innocence

1. Everyone shall be presumed innocent until proved guilty before the Court in accordance with the applicable law.

2. The onus is on the Prosecutor to prove the guilt of the accused.

3. In order to convict the accused, the Court must be convinced of the guilt of the accused beyond reasonable doubt.

Article 67
Rights of the accused

1. In the determination of any charge, the accused shall be entitled to a public hearing, having regard to the provisions of this Statute, to a fair hearing conducted impartially, and to the following minimum guarantees, in full equality:

   (a) To be informed promptly and in detail of the nature, cause and content of the charge, in a language which the accused fully understands and speaks;

   (b) To have adequate time and facilities for the preparation of the defence and to communicate freely with counsel of the accused's choosing in confidence;

   (c) To be tried without undue delay;

   (d) Subject to article 63, paragraph 2, to be present at the trial, to conduct the defence in person or through legal assistance of the accused's choosing, to be informed, if the accused does not have legal assistance, of this right and to have legal assistance assigned by the Court in any case where the interests of justice so require, and without payment if the accused lacks sufficient means to pay for it;

   (e) To examine, or have examined, the witnesses against him or her and to obtain the attendance and examination of witnesses on his or her behalf under the same conditions as witnesses against him or her. The accused shall also be entitled to raise defences and to present other evidence admissible under this Statute;

   (f) To have, free of any cost, the assistance of a competent interpreter and such translations as are necessary to meet the requirements of fairness, if any of the proceedings of or documents presented to the Court are not in a language which the accused fully understands and speaks;

   (g) Not to be compelled to testify or to confess guilt and to remain silent, without such silence being a consideration in the determination of guilt or innocence;

   (h) To make an unsworn oral or written statement in his or her defence; and

   (i) Not to have imposed on him or her any reversal of the burden of proof or any onus of rebuttal.

2. In addition to any other disclosure provided for in this Statute, the Prosecutor shall, as soon as practicable, disclose to the defence evidence in the Prosecutor's possession or control which he or she believes shows or tends to show the innocence of the accused, or to mitigate the guilt of the accused, or which may affect the credibility of prosecution evidence. In case of doubt as to the application of this paragraph, the Court shall decide.

Article 68
Protection of the victims and witnesses and their participation in the proceedings

1. The Court shall take appropriate measures to protect the safety, physical and psychological well-being, dignity and privacy of victims and witnesses. In so doing, the Court shall have regard to all relevant factors, including age, gender as defined in article 7, paragraph 3, and health, and the nature of the crime, in particular, but not limited to, where the crime involves sexual or gender violence or violence against children. The Prosecutor shall take such measures particularly during the investigation and prosecution of such crimes. These measures shall not be prejudicial to or inconsistent with the rights of the accused and a fair and impartial trial.

2. As an exception to the principle of public hearings provided for in article 67, the Chambers of the Court may, to protect victims and witnesses or an accused, conduct any part of the proceedings *in camera* or allow the presentation of evidence by electronic or other special means. In particular, such measures shall be implemented in the case of a victim of sexual violence or a child who is a victim or a witness, unless otherwise ordered by the Court, having regard to all the circumstances, particularly the views of the victim or witness.

3. Where the personal interests of the victims are affected, the Court shall permit their views and concerns to be presented and considered at stages of the proceedings determined to be appropriate by the Court and in a manner which is not prejudicial to or inconsistent with the rights of the accused and a fair and impartial trial. Such views and concerns may be presented by the legal representatives of the victims where the Court considers it appropriate, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

4. The Victims and Witnesses Unit may advise the Prosecutor and the Court on appropriate protective measures, security arrangements, counselling and assistance as referred to in article 43, paragraph 6.

5. Where the disclosure of evidence or information pursuant to this Statute may lead to the grave endangerment of the security of a witness or his or her family, the Prosecutor may, for the purposes of any proceedings conducted prior to the commencement of the trial, withhold such evidence or information and instead submit a summary thereof. Such measures shall be exercised in a manner which is not prejudicial to or inconsistent with the rights of the accused and a fair and impartial trial.

6. A State may make an application for necessary measures to be taken in respect of the protection of its servants or agents and the protection of confidential or sensitive information.

Article 69
Evidence

1. Before testifying, each witness shall, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence, give an undertaking as to the truthfulness of the evidence to be given by that witness.

2. The testimony of a witness at trial shall be given in person, except to the extent provided by the measures set forth in article 68 or in the Rules of Procedure and Evidence. The Court may also permit the giving of *viva voce* (oral) or recorded testimony of a witness by means of video or audio technology, as well as the introduction of documents or written transcripts, subject to this Statute and in accordance with the Rules of Procedure and Evidence. These measures shall not be prejudicial to or inconsistent with the rights of the accused.

3. The parties may submit evidence relevant to the case, in accordance with article 64. The Court shall have the authority to request the submission of all evidence that it considers necessary for the determination of the truth.

4. The Court may rule on the relevance or admissibility of any evidence, taking into account, *inter alia*, the probative value of the evidence and any prejudice that such evidence may cause to a fair trial or to a fair evaluation of the testimony of a witness, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

5. The Court shall respect and observe privileges on confidentiality as provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

6. The Court shall not require proof of facts of common knowledge but may take judicial notice of them.

7. Evidence obtained by means of a violation of this Statute or internationally recognized human rights shall not be admissible if:

   (a) The violation casts substantial doubt on the reliability of the evidence; or

   (b) The admission of the evidence would be antithetical to and would seriously damage the integrity of the proceedings.

8. When deciding on the relevance or admissibility of evidence collected by a State, the Court shall not rule on the application of the State's national law.

Article 70
Offences against the administration of justice

1. The Court shall have jurisdiction over the following offences against its administration of justice when committed intentionally:

   (a) Giving false testimony when under an obligation pursuant to article 69, paragraph 1, to tell the truth;

   (b) Presenting evidence that the party knows is false or forged;

(c) Corruptly influencing a witness, obstructing or interfering with the attendance or testimony of a witness, retaliating against a witness for giving testimony or destroying, tampering with or interfering with the collection of evidence;

(d) Impeding, intimidating or corruptly influencing an official of the Court for the purpose of forcing or persuading the official not to perform, or to perform improperly, his or her duties;

(e) Retaliating against an official of the Court on account of duties performed by that or another official;

(f) Soliciting or accepting a bribe as an official of the Court in connection with his or her official duties.

2. The principles and procedures governing the Court's exercise of jurisdiction over offences under this article shall be those provided for in the Rules of Procedure and Evidence. The conditions for providing international cooperation to the Court with respect to its proceedings under this article shall be governed by the domestic laws of the requested State.

3. In the event of conviction, the Court may impose a term of imprisonment not exceeding five years, or a fine in accordance with the Rules of Procedure and Evidence, or both.

4. (a) Each State Party shall extend its criminal laws penalizing offences against the integrity of its own investigative or judicial process to offences against the administration of justice referred to in this article, committed on its territory, or by one of its nationals;

(b) Upon request by the Court, whenever it deems it proper, the State Party shall submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution. Those authorities shall treat such cases with diligence and devote sufficient resources to enable them to be conducted effectively.

Article 71
Sanctions for misconduct before the Court

1. The Court may sanction persons present before it who commit misconduct, including disruption of its proceedings or deliberate refusal to comply with its directions, by administrative measures other than imprisonment, such as temporary or permanent removal from the courtroom, a fine or other similar measures provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

2. The procedures governing the imposition of the measures set forth in paragraph 1 shall be those provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

Article 72
Protection of national security information

1. This article applies in any case where the disclosure of the information or documents of a State would, in the opinion of that State, prejudice its national security interests. Such cases include those falling within the scope of article 56, paragraphs 2 and 3, article 61, paragraph 3, article 64, paragraph 3, article 67, paragraph 2, article 68, paragraph 6, article 87, paragraph 6 and article 93, as well as cases arising at any other stage of the proceedings where such disclosure may be at issue.

2. This article shall also apply when a person who has been requested to give information or evidence has refused to do so or has referred the matter to the State on the ground that disclosure would prejudice the national security interests of a State and the State concerned confirms that it is of the opinion that disclosure would prejudice its national security interests.

3. Nothing in this article shall prejudice the requirements of confidentiality applicable under article 54, paragraph 3 (e) and (f), or the application of article 73.

4. If a State learns that information or documents of the State are being, or are likely to be, disclosed at any stage of the proceedings, and it is of the opinion that disclosure would prejudice its national security interests, that State shall have the right to intervene in order to obtain resolution of the issue in accordance with this article.

5. If, in the opinion of a State, disclosure of information would prejudice its national security interests, all reasonable steps will be taken by the State, acting in conjunction with the Prosecutor, the defence or the Pre-Trial Chamber or Trial Chamber, as the case may be, to seek to resolve the matter by cooperative means. Such steps may include:

   (a) Modification or clarification of the request;

   (b) A determination by the Court regarding the relevance of the information or evidence sought, or a determination as to whether the evidence, though relevant, could be or has been obtained from a source other than the requested State;

   (c) Obtaining the information or evidence from a different source or in a different form; or

   (d) Agreement on conditions under which the assistance could be provided including, among other things, providing summaries or redactions, limitations on disclosure, use of *in camera* or *ex parte* proceedings, or other protective measures permissible under the Statute and the Rules of Procedure and Evidence.

6. Once all reasonable steps have been taken to resolve the matter through cooperative means, and if the State considers that there are no means or conditions under which the information or documents could be provided or disclosed without prejudice to its national security interests, it shall so notify the Prosecutor or the Court of the specific reasons for its decision, unless a specific description of the reasons would itself necessarily result in such prejudice to the State's national security interests.

7. Thereafter, if the Court determines that the evidence is relevant and necessary for the establishment of the guilt or innocence of the accused, the Court may undertake the following actions:

(a) Where disclosure of the information or document is sought pursuant to a request for cooperation under Part 9 or the circumstances described in paragraph 2, and the State has invoked the ground for refusal referred to in article 93, paragraph 4:

(i) The Court may, before making any conclusion referred to in subparagraph 7 (a) (ii), request further consultations for the purpose of considering the State's representations, which may include, as appropriate, hearings *in camera* and *ex parte*;

(ii) If the Court concludes that, by invoking the ground for refusal under article 93, paragraph 4, in the circumstances of the case, the requested State is not acting in accordance with its obligations under this Statute, the Court may refer the matter in accordance with article 87, paragraph 7, specifying the reasons for its conclusion; and

(iii) The Court may make such inference in the trial of the accused as to the existence or non-existence of a fact, as may be appropriate in the circumstances; or

(b) In all other circumstances:

(i) Order disclosure; or

(ii) To the extent it does not order disclosure, make such inference in the trial of the accused as to the existence or non-existence of a fact, as may be appropriate in the circumstances.

Article 73
Third-party information or documents

If a State Party is requested by the Court to provide a document or information in its custody, possession or control, which was disclosed to it in confidence by a State, intergovernmental organization or international organization, it shall seek the consent of the originator to disclose that document or information. If the originator is a State Party, it shall either consent to disclosure of the information or document or undertake to resolve the issue of disclosure with the Court, subject to the provisions of article 72. If the originator is not a State Party and refuses to consent to disclosure, the requested State shall inform the Court that it is unable to provide the document or information because of a pre-existing obligation of confidentiality to the originator.

Article 74
Requirements for the decision

1. All the judges of the Trial Chamber shall be present at each stage of the trial and throughout their deliberations. The Presidency may, on a case-by-case basis, designate, as available, one or more alternate judges to be present at each stage of the trial and to replace a member of the Trial Chamber if that member is unable to continue attending.

2. The Trial Chamber's decision shall be based on its evaluation of the evidence and the entire proceedings. The decision shall not exceed the facts and circumstances described in the charges and any amendments to the charges. The Court may base its decision only on evidence submitted and discussed before it at the trial.

3. The judges shall attempt to achieve unanimity in their decision, failing which the decision shall be taken by a majority of the judges.

4. The deliberations of the Trial Chamber shall remain secret.

5. The decision shall be in writing and shall contain a full and reasoned statement of the Trial Chamber's findings on the evidence and conclusions. The Trial Chamber shall issue one decision. When there is no unanimity, the Trial Chamber's decision shall contain the views of the majority and the minority. The decision or a summary thereof shall be delivered in open court.

Article 75
Reparations to victims

1. The Court shall establish principles relating to reparations to, or in respect of, victims, including restitution, compensation and rehabilitation. On this basis, in its decision the Court may, either upon request or on its own motion in exceptional circumstances, determine the scope and extent of any damage, loss and injury to, or in respect of, victims and will state the principles on which it is acting.

2. The Court may make an order directly against a convicted person specifying appropriate reparations to, or in respect of, victims, including restitution, compensation and rehabilitation.

   Where appropriate, the Court may order that the award for reparations be made through the Trust Fund provided for in article 79.

3. Before making an order under this article, the Court may invite and shall take account of representations from or on behalf of the convicted person, victims, other interested persons or interested States.

4. In exercising its power under this article, the Court may, after a person is convicted of a crime within the jurisdiction of the Court, determine whether, in order to give effect to an order which it may make under this article, it is necessary to seek measures under article 93, paragraph 1.

5. A State Party shall give effect to a decision under this article as if the provisions of article 109 were applicable to this article.

6. Nothing in this article shall be interpreted as prejudicing the rights of victims under national or international law.

Article 76
Sentencing

1. In the event of a conviction, the Trial Chamber shall consider the appropriate sentence to be imposed and shall take into account the evidence presented and submissions made during the trial that are relevant to the sentence.

2. Except where article 65 applies and before the completion of the trial, the Trial Chamber may on its own motion and shall, at the request of the Prosecutor or the accused, hold a further hearing to hear any additional evidence or submissions relevant to the sentence, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

3. Where paragraph 2 applies, any representations under article 75 shall be heard during the further hearing referred to in paragraph 2 and, if necessary, during any additional hearing.

4. The sentence shall be pronounced in public and, wherever possible, in the presence of the accused.

Part VII Penalties

Article 77
Applicable penalties

1. Subject to article 110, the Court may impose one of the following penalties on a person convicted of a crime referred to in article 5 of this Statute:

   (a) Imprisonment for a specified number of years, which may not exceed a maximum of 30 years; or

   (b) A term of life imprisonment when justified by the extreme gravity of the crime and the individual circumstances of the convicted person.

2. In addition to imprisonment, the Court may order:

   (a) A fine under the criteria provided for in the Rules of Procedure and Evidence;

   (b) A forfeiture of proceeds, property and assets derived directly or indirectly from that crime, without prejudice to the rights of bona fide third parties.

Article 78
Determination of the sentence

1. In determining the sentence, the Court shall, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence, take into account such factors as the gravity of the crime and the individual circumstances of the convicted person.

2. In imposing a sentence of imprisonment, the Court shall deduct the time, if any, previously spent in detention in accordance with an order of the Court. The Court may deduct any time otherwise spent in detention in connection with conduct underlying the crime.

3. When a person has been convicted of more than one crime, the Court shall pronounce a sentence for each crime and a joint sentence specifying the total period of imprisonment. This period shall be no less than the highest individual sentence pronounced and shall not exceed 30 years imprisonment or a sentence of life imprisonment in conformity with article 77, paragraph 1 (b).

Article 79
Trust Fund

1. A Trust Fund shall be established by decision of the Assembly of States Parties for the benefit of victims of crimes within the jurisdiction of the Court, and of the families of such victims.

2. The Court may order money and other property collected through fines or forfeiture to be transferred, by order of the Court, to the Trust Fund.

3. The Trust Fund shall be managed according to criteria to be determined by the Assembly of States Parties.

Article 8o
Non-prejudice to national application of penalties and national laws

Nothing in this Part affects the application by States of penalties prescribed by their national law, nor the law of States which do not provide for penalties prescribed in this Part.

Part VIII Appeal and Revision

Article 81
Appeal against decision of acquittal or conviction or against sentence

1. A decision under article 74 may be appealed in accordance with the Rules of Procedure and Evidence as follows:

   (a) The Prosecutor may make an appeal on any of the following grounds:

      (i) Procedural error,

      (ii) Error of fact, or

      (iii) Error of law;

   (b) The convicted person, or the Prosecutor on that person's behalf, may make an appeal on any of the following grounds:

      (i) Procedural error,

      (ii) Error of fact,

      (iii) Error of law, or

      (iv) Any other ground that affects the fairness or reliability of the proceedings or decision.

2. (a) A sentence may be appealed, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence, by the Prosecutor or the convicted person on the ground of disproportion between the crime and the sentence;

   (b) If on an appeal against sentence the Court considers that there are grounds on which the conviction might be set aside, wholly or in part, it may invite the Prosecutor and the convicted person to submit grounds under article 81, paragraph 1 (a) or (b), and may render a decision on conviction in accordance with article 83;

   (c) The same procedure applies when the Court, on an appeal against conviction only, considers that there are grounds to reduce the sentence under paragraph 2 (a).

3. (a) Unless the Trial Chamber orders otherwise, a convicted person shall remain in custody pending an appeal;

   (b) When a convicted person's time in custody exceeds the sentence of imprisonment imposed, that person shall be released, except that if the Prosecutor is also appealing, the release may be subject to the conditions under subparagraph (c) below;

(c) In case of an acquittal, the accused shall be released immediately, subject to the following:

(i) Under exceptional circumstances, and having regard, *inter alia*, to the concrete risk of flight, the seriousness of the offence charged and the probability of success on appeal, the Trial Chamber, at the request of the Prosecutor, may maintain the detention of the person pending appeal;

(ii) A decision by the Trial Chamber under subparagraph (c) (i) may be appealed in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

4. Subject to the provisions of paragraph 3 (a) and (b), execution of the decision or sentence shall be suspended during the period allowed for appeal and for the duration of the appeal proceedings.

Article 82
Appeal against other decisions

1. Either party may appeal any of the following decisions in accordance with the Rules of Procedure and Evidence:

(a) A decision with respect to jurisdiction or admissibility;

(b) A decision granting or denying release of the person being investigated or prosecuted;

(c) A decision of the Pre-Trial Chamber to act on its own initiative under article 56, paragraph 3;

(d) A decision that involves an issue that would significantly affect the fair and expeditious conduct of the proceedings or the outcome of the trial, and for which, in the opinion of the Pre-Trial or Trial Chamber, an immediate resolution by the Appeals Chamber may materially advance the proceedings.

2. A decision of the Pre-Trial Chamber under article 57, paragraph 3 (d), may be appealed against by the State concerned or by the Prosecutor, with the leave of the Pre-Trial Chamber. The appeal shall be heard on an expedited basis.

3. An appeal shall not of itself have suspensive effect unless the Appeals Chamber so orders, upon request, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

4. A legal representative of the victims, the convicted person or a bona fide owner of property adversely affected by an order under article 75 may appeal against the order for reparations, as provided in the Rules of Procedure and Evidence.

Article 83
Proceedings on appeal

1. For the purposes of proceedings under article 81 and this article, the Appeals Chamber shall have all the powers of the Trial Chamber.

2. If the Appeals Chamber finds that the proceedings appealed from were unfair in a way that affected the reliability of the decision or sentence, or that the decision or sentence appealed from was materially affected by error of fact or law or procedural error, it may:

   (a) Reverse or amend the decision or sentence; or

   (b) Order a new trial before a different Trial Chamber.

   For these purposes, the Appeals Chamber may remand a factual issue to the original Trial Chamber for it to determine the issue and to report back accordingly, or may itself call evidence to determine the issue. When the decision or sentence has been appealed only by the person convicted, or the Prosecutor on that person's behalf, it cannot be amended to his or her detriment.

3. If in an appeal against sentence the Appeals Chamber finds that the sentence is disproportionate to the crime, it may vary the sentence in accordance with Part 7.

4. The judgement of the Appeals Chamber shall be taken by a majority of the judges and shall be delivered in open court. The judgement shall state the reasons on which it is based. When there is no unanimity, the judgement of the Appeals Chamber shall contain the views of the majority and the minority, but a judge may deliver a separate or dissenting opinion on a question of law.

5. The Appeals Chamber may deliver its judgement in the absence of the person acquitted or convicted.

Article 84
Revision of conviction or sentence

1. The convicted person or, after death, spouses, children, parents or one person alive at the time of the accused's death who has been given express written instructions from the accused to bring such a claim, or the Prosecutor on the person's behalf, may apply to the Appeals Chamber to revise the final judgement of conviction or sentence on the grounds that:

   (a) New evidence has been discovered that:

      (i) Was not available at the time of trial, and such unavailability was not wholly or partially attributable to the party making application; and

      (ii) Is sufficiently important that had it been proved at trial it would have been likely to have resulted in a different verdict;

   (b) It has been newly discovered that decisive evidence, taken into account at trial and upon which the conviction depends, was false, forged or falsified;

   (c) One or more of the judges who participated in conviction or confirmation of the charges has committed, in that case, an act of serious misconduct or serious breach of duty of sufficient gravity to justify the removal of that judge or those judges from office under article 46.

2. The Appeals Chamber shall reject the application if it considers it to be unfounded. If it determines that the application is meritorious, it may, as appropriate:

(a) Reconvene the original Trial Chamber;

(b) Constitute a new Trial Chamber; or

(c) Retain jurisdiction over the matter,

with a view to, after hearing the parties in the manner set forth in the Rules of Procedure and Evidence, arriving at a determination on whether the judgement should be revised.

Article 85
Compensation to an arrested or convicted person

1. Anyone who has been the victim of unlawful arrest or detention shall have an enforceable right to compensation.

2. When a person has by a final decision been convicted of a criminal offence, and when subsequently his or her conviction has been reversed on the ground that a new or newly discovered fact shows conclusively that there has been a miscarriage of justice, the person who has suffered punishment as a result of such conviction shall be compensated according to law, unless it is proved that the non-disclosure of the unknown fact in time is wholly or partly attributable to him or her.

3. In exceptional circumstances, where the Court finds conclusive facts showing that there has been a grave and manifest miscarriage of justice, it may in its discretion award compensation, according to the criteria provided in the Rules of Procedure and Evidence, to a person who has been released from detention following a final decision of acquittal or a termination of the proceedings for that reason.

Part IX International cooperation and judicial assistance

Article 86
General obligation to cooperate

States Parties shall, in accordance with the provisions of this Statute, cooperate fully with the Court in its investigation and prosecution of crimes within the jurisdiction of the Court.

Article 87
Requests for cooperation: general provisions

1. (a) The Court shall have the authority to make requests to States Parties for cooperation. The requests shall be transmitted through the diplomatic channel or any other appropriate channel as may be designated by each State Party upon ratification, acceptance, approval or accession.

   Subsequent changes to the designation shall be made by each State Party in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

   (b) When appropriate, without prejudice to the provisions of subparagraph (a), requests may also be transmitted through the International Criminal Police Organization or any appropriate regional organization.

2. Requests for cooperation and any documents supporting the request shall either be in or be accompanied by a translation into an official language of the requested State or one of the working languages of the Court, in accordance with the choice made by that State upon ratification, acceptance, approval or accession.
   Subsequent changes to this choice shall be made in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

3. The requested State shall keep confidential a request for cooperation and any documents supporting the request, except to the extent that the disclosure is necessary for execution of the request.

4. In relation to any request for assistance presented under this Part, the Court may take such measures, including measures related to the protection of information, as may be necessary to ensure the safety or physical or psychological well-being of any victims, potential witnesses and their families. The Court may request that any information that is made available under this Part shall be provided and handled in a manner that protects the safety and physical or psychological well-being of any victims, potential witnesses and their families.

5. (a) The Court may invite any State not party to this Statute to provide assistance under this Part on the basis of an *ad hoc* arrangement, an agreement with such State or any other appropriate basis.

   (b) Where a State not party to this Statute, which has entered into an *ad hoc* arrangement or an agreement with the Court, fails to cooperate with requests pursuant to any such arrangement or agreement, the Court may so inform the Assembly of States Parties or, where the Security Council referred the matter to the Court, the Security Council.

6. The Court may ask any intergovernmental organization to provide information or documents. The Court may also ask for other forms of cooperation and assistance which may be agreed upon with such an organization and which are in accordance with its competence or mandate.

7. Where a State Party fails to comply with a request to cooperate by the Court contrary to the provisions of this Statute, thereby preventing the Court from exercising its functions and powers under this Statute, the Court may make a finding to that effect and refer the matter to the Assembly of States Parties or, where the Security Council referred the matter to the Court, to the Security Council.

Article 88
Availability of procedures under national law

States Parties shall ensure that there are procedures available under their national law for all of the forms of cooperation which are specified under this Part.

Article 89
Surrender of persons to the Court

1. The Court may transmit a request for the arrest and surrender of a person, together with the material supporting the request outlined in article 91, to any State on the territory of which that person may be found and shall request the cooperation of that State in the arrest and surrender of such a person. States Parties shall, in accordance with the provisions of this Part and the procedure under their national law, comply with requests for arrest and surrender.

2. Where the person sought for surrender brings a challenge before a national court on the basis of the principle of *ne bis in idem* as provided in article 20, the requested State shall immediately consult with the Court to determine if there has been a relevant ruling on admissibility. If the case is admissible, the requested State shall proceed with the execution of the request. If an admissibility ruling is pending, the requested State may postpone the execution of the request for surrender of the person until the Court makes a determination on admissibility.

3. (a) A State Party shall authorize, in accordance with its national procedural law, transportation through its territory of a person being surrendered to the Court by another State, except where transit through that State would impede or delay the surrender.

   (b) A request by the Court for transit shall be transmitted in accordance with article 87. The request for transit shall contain:

      (i) A description of the person being transported;

      (ii) A brief statement of the facts of the case and their legal characterization; and

      (iii) The warrant for arrest and surrender;

   (c) A person being transported shall be detained in custody during the period of transit;

(d) No authorization is required if the person is transported by air and no landing is scheduled on the territory of the transit State;

(e) If an unscheduled landing occurs on the territory of the transit State, that State may require a request for transit from the Court as provided for in subparagraph (b). The transit State shall detain the person being transported until the request for transit is received and the transit is effected, provided that detention for purposes of this subparagraph may not be extended beyond 96 hours from the unscheduled landing unless the request is received within that time.

4. If the person sought is being proceeded against or is serving a sentence in the requested State for a crime different from that for which surrender to the Court is sought, the requested State, after making its decision to grant the request, shall consult with the Court.

Article 90
Competing requests

1. A State Party which receives a request from the Court for the surrender of a person under article 89 shall, if it also receives a request from any other State for the extradition of the same person for the same conduct which forms the basis of the crime for which the Court seeks the person's surrender, notify the Court and the requesting State of that fact.

2. Where the requesting State is a State Party, the requested State shall give priority to the request from the Court if:

(a) The Court has, pursuant to article 18 or 19, made a determination that the case in respect of which surrender is sought is admissible and that determination takes into account the investigation or prosecution conducted by the requesting State in respect of its request for extradition; or

(b) The Court makes the determination described in subparagraph (a) pursuant to the requested State's notification under paragraph 1.

3. Where a determination under paragraph 2 (a) has not been made, the requested State may, at its discretion, pending the determination of the Court under paragraph 2 (b), proceed to deal with the request for extradition from the requesting State but shall not extradite the person until the Court has determined that the case is inadmissible. The Court's determination shall be made on an expedited basis.

4. If the requesting State is a State not Party to this Statute the requested State, if it is not under an international obligation to extradite the person to the requesting State, shall give priority to the request for surrender from the Court, if the Court has determined that the case is admissible.

5. Where a case under paragraph 4 has not been determined to be admissible by the Court, the requested State may, at its discretion, proceed to deal with the request for extradition from the requesting State.

6. In cases where paragraph 4 applies except that the requested State is under an existing international obligation to extradite the person to the requesting State not Party to this Statute, the requested State shall determine whether to surrender the person to the Court or extradite the person to the requesting State. In making its decision, the requested State shall consider all the relevant factors, including but not limited to:

(a) The respective dates of the requests;

(b) The interests of the requesting State including, where relevant, whether the crime was committed in its territory and the nationality of the victims and of the person sought; and

(c) The possibility of subsequent surrender between the Court and the requesting State.

7. Where a State Party which receives a request from the Court for the surrender of a person also receives a request from any State for the extradition of the same person for conduct other than that which constitutes the crime for which the Court seeks the person's surrender:

(a) The requested State shall, if it is not under an existing international obligation to extradite the person to the requesting State, give priority to the request from the Court;

(b) The requested State shall, if it is under an existing international obligation to extradite the person to the requesting State, determine whether to surrender the person to the Court or to extradite the person to the requesting State. In making its decision, the requested State shall consider all the relevant factors, including but not limited to those set out in paragraph 6, but shall give special consideration to the relative nature and gravity of the conduct in question.

. Where pursuant to a notification under this article, the Court has determined a case to be inadmissible, and subsequently extradition to the requesting State is refused, the requested State shall notify the Court of this decision.

Article 91
Contents of request for arrest and surrender

1. A request for arrest and surrender shall be made in writing. In urgent cases, a request may be made by any medium capable of delivering a written record, provided that the request shall be confirmed through the channel provided for in article 87, paragraph 1 (a).

2. In the case of a request for the arrest and surrender of a person for whom a warrant of arrest has been issued by the Pre-Trial Chamber under article 58, the request shall contain or be supported by:

(a) Information describing the person sought, sufficient to identify the person, and information as to that person's probable location;

(b) A copy of the warrant of arrest; and

(c) Such documents, statements or information as may be necessary to meet the requirements for the surrender process in the requested State, except that those requirements should not be more burdensome than those applicable to requests for extradition pursuant to treaties or arrangements between the requested State and other States and should, if possible, be less burdensome, taking into account the distinct nature of the Court.

3. In the case of a request for the arrest and surrender of a person already convicted, the request shall contain or be supported by:

(a) A copy of any warrant of arrest for that person;

(b) A copy of the judgement of conviction;

(c) Information to demonstrate that the person sought is the one referred to in the judgement of conviction; and

(d) If the person sought has been sentenced, a copy of the sentence imposed and, in the case of a sentence for imprisonment, a statement of any time already served and the time remaining to be served.

4. Upon the request of the Court, a State Party shall consult with the Court, either generally or with respect to a specific matter, regarding any requirements under its national law that may apply under paragraph 2 (c). During the consultations, the State Party shall advise the Court of the specific requirements of its national law.

Article 92
Provisional arrest

1. In urgent cases, the Court may request the provisional arrest of the person sought, pending presentation of the request for surrender and the documents supporting the request as specified in article 91.

2. The request for provisional arrest shall be made by any medium capable of delivering a written record and shall contain:

(a) Information describing the person sought, sufficient to identify the person, and information as to that person's probable location;

(b) A concise statement of the crimes for which the person's arrest is sought and of the facts which are alleged to constitute those crimes, including, where possible, the date and location of the crime;

(c) A statement of the existence of a warrant of arrest or a judgement of conviction against the person sought; and

(d) A statement that a request for surrender of the person sought will follow.

3. A person who is provisionally arrested may be released from custody if the requested State has not received the request for surrender and the documents supporting the request as specified in article 91 within the time limits specified in the Rules of Procedure and Evidence. However, the person may consent to surrender before the expiration of this period if permitted by the law of the requested State. In such a case, the requested State shall proceed to surrender the person to the Court as soon as possible.

4. The fact that the person sought has been released from custody pursuant to paragraph 3 shall not prejudice the subsequent arrest and surrender of that person if the request for surrender and the documents supporting the request are delivered at a later date.

Article 93
Other forms of cooperation

1. States Parties shall, in accordance with the provisions of this Part and under procedures of national law, comply with requests by the Court to provide the following assistance in relation to investigations or prosecutions:

   (a) The identification and whereabouts of persons or the location of items;

   (b) The taking of evidence, including testimony under oath, and the production of evidence, including expert opinions and reports necessary to the Court;

   (c) The questioning of any person being investigated or prosecuted;

   (d) The service of documents, including judicial documents;

   (e) Facilitating the voluntary appearance of persons as witnesses or experts before the Court;

   (f) The temporary transfer of persons as provided in paragraph 7;

   (g) The examination of places or sites, including the exhumation and examination of grave sites;

   (h) The execution of searches and seizures;

   (i) The provision of records and documents, including official records and documents;

   (j) The protection of victims and witnesses and the preservation of evidence;

   (k) The identification, tracing and freezing or seizure of proceeds, property and assets and instrumentalities of crimes for the purpose of eventual forfeiture, without prejudice to the rights of bona fide third parties; and

   (l) Any other type of assistance which is not prohibited by the law of the requested State, with a view to facilitating the investigation and prosecution of crimes within the jurisdiction of the Court.

2. The Court shall have the authority to provide an assurance to a witness or an expert appearing before the Court that he or she will not be prosecuted, detained or subjected to any restriction of personal freedom by the Court in respect of any act or omission that preceded the departure of that person from the requested State.

3. Where execution of a particular measure of assistance detailed in a request presented under paragraph 1, is prohibited in the requested State on the basis of an existing fundamental legal principle of general application, the requested State shall promptly consult with the Court to try to resolve the matter. In the consultations, consideration should be given to whether the assistance can be rendered in another manner or subject to conditions. If after consultations the matter cannot be resolved, the Court shall modify the request as necessary.

4. In accordance with article 72, a State Party may deny a request for assistance, in whole or in part, only if the request concerns the production of any documents or disclosure of evidence which relates to its national security.

5. Before denying a request for assistance under paragraph 1 (l), the requested State shall consider whether the assistance can be provided subject to specified conditions, or whether the assistance can be provided at a later date or in an alternative manner, provided that if the Court or the Prosecutor accepts the assistance subject to conditions, the Court or the Prosecutor shall abide by them.

6. If a request for assistance is denied, the requested State Party shall promptly inform the Court or the Prosecutor of the reasons for such denial.

7. (a) The Court may request the temporary transfer of a person in custody for purposes of identification or for obtaining testimony or other assistance. The person may be transferred if the following conditions are fulfilled:

   (i) The person freely gives his or her informed consent to the transfer; and

   (ii) The requested State agrees to the transfer, subject to such conditions as that State and the Court may agree.

   (b) The person being transferred shall remain in custody. When the purposes of the transfer have been fulfilled, the Court shall return the person without delay to the requested State.

8. (a) The Court shall ensure the confidentiality of documents and information, except as required for the investigation and proceedings described in the request.

   (b) The requested State may, when necessary, transmit documents or information to the Prosecutor on a confidential basis. The Prosecutor may then use them solely for the purpose of generating new evidence.

(c) The requested State may, on its own motion or at the request of the Prosecutor, subsequently consent to the disclosure of such documents or information. They may then be used as evidence pursuant to the provisions of Parts 5 and 6 and in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

9. (a) (i) In the event that a State Party receives competing requests, other than for surrender or extradition, from the Court and from another State pursuant to an international obligation, the State Party shall endeavour, in consultation with the Court and the other State, to meet both requests, if necessary by postponing or attaching conditions to one or the other request.

(ii) Failing that, competing requests shall be resolved in accordance with the principles established in article 90.

(b) Where, however, the request from the Court concerns information, property or persons which are subject to the control of a third State or an international organization by virtue of an international agreement, the requested States shall so inform the Court and the Court shall direct its request to the third State or international organization.

10. (a) The Court may, upon request, cooperate with and provide assistance to a State Party conducting an investigation into or trial in respect of conduct which constitutes a crime within the jurisdiction of the Court or which constitutes a serious crime under the national law of the requesting State.

(b) (i) The assistance provided under subparagraph (a) shall include, *inter alia*:
a. The transmission of statements, documents or other types of evidence obtained in the course of an investigation or a trial conducted by the Court; and
b. The questioning of any person detained by order of the Court;

(ii) In the case of assistance under subparagraph (b) (i) a:
a. If the documents or other types of evidence have been obtained with the assistance of a State, such transmission shall require the consent of that State;
b. If the statements, documents or other types of evidence have been provided by a witness or expert, such transmission shall be subject to the provisions of article 68.

(c) The Court may, under the conditions set out in this paragraph, grant a request for assistance under this paragraph from a State which is not a Party to this Statute.

Article 94
Postponement of execution of a request in respect of ongoing investigation or prosecution

1. If the immediate execution of a request would interfere with an ongoing investigation or prosecution of a case different from that to which the request relates, the requested State may postpone the execution of the request for a period of time agreed upon with the Court. However, the postponement shall be no longer than is necessary to complete the relevant investigation or prosecution in the requested State. Before making a decision to postpone, the requested State should consider whether the assistance may be immediately provided subject to certain conditions.

2. If a decision to postpone is taken pursuant to paragraph 1, the Prosecutor may, however, seek measures to preserve evidence, pursuant to article 93, paragraph 1 (j).

Article 95
Postponement of execution of a request in respect of an admissibility challenge

Where there is an admissibility challenge under consideration by the Court pursuant to article 18 or 19, the requested State may postpone the execution of a request under this Part pending a determination by the Court, unless the Court has specifically ordered that the Prosecutor may pursue the collection of such evidence pursuant to article 18 or 19.

Article 96
Contents of request for other forms of assistance under article 93

1. A request for other forms of assistance referred to in article 93 shall be made in writing. In urgent cases, a request may be made by any medium capable of delivering a written record, provided that the request shall be confirmed through the channel provided for in article 87, paragraph 1 (a).

2. The request shall, as applicable, contain or be supported by the following:

   (a) A concise statement of the purpose of the request and the assistance sought, including the legal basis and the grounds for the request;

   (b) As much detailed information as possible about the location or identification of any person or place that must be found or identified in order for the assistance sought to be provided;

   (c) A concise statement of the essential facts underlying the request;

   (d) The reasons for and details of any procedure or requirement to be followed;

   (e) Such information as may be required under the law of the requested State in order to execute the request; and

   (f) Any other information relevant in order for the assistance sought to be provided.

3. Upon the request of the Court, a State Party shall consult with the Court, either generally or with respect to a specific matter, regarding any requirements under its national law that may apply under paragraph 2 (e). During the consultations, the State Party shall advise the Court of the specific requirements of its national law.

4. The provisions of this article shall, where applicable, also apply in respect of a request for assistance made to the Court.

Article 97
Consultations

Where a State Party receives a request under this Part in relation to which it identifies problems which may impede or prevent the execution of the request, that State shall consult with the Court without delay in order to resolve the matter. Such problems may include, *inter alia*:

(a) Insufficient information to execute the request;

(b) In the case of a request for surrender, the fact that despite best efforts, the person sought cannot be located or that the investigation conducted has determined that the person in the requested State is clearly not the person named in the warrant; or

(c) The fact that execution of the request in its current form would require the requested State to breach a pre-existing treaty obligation undertaken with respect to another State.

Article 98
Cooperation with respect to waiver of immunity and consent to surrender

1. The Court may not proceed with a request for surrender or assistance which would require the requested State to act inconsistently with its obligations under international law with respect to the State or diplomatic immunity of a person or property of a third State, unless the Court can first obtain the cooperation of that third State for the waiver of the immunity.

2. The Court may not proceed with a request for surrender which would require the requested State to act inconsistently with its obligations under international agreements pursuant to which the consent of a sending State is required to surrender a person of that State to the Court, unless the Court can first obtain the cooperation of the sending State for the giving of consent for the surrender.

Article 99
Execution of requests under articles 93 and 96

1. Requests for assistance shall be executed in accordance with the relevant procedure under the law of the requested State and, unless prohibited by such law, in the manner specified in the request, including following any procedure outlined therein or permitting persons specified in the request to be present at and assist in the execution process.

2. In the case of an urgent request, the documents or evidence produced in response shall, at the request of the Court, be sent urgently.

3. Replies from the requested State shall be transmitted in their original language and form.

4. Without prejudice to other articles in this Part, where it is necessary for the successful execution of a request which can be executed without any compulsory measures, including specifically the interview of or taking evidence from a person on a voluntary basis, including doing so without the presence of the authorities of the requested State Party if it is essential for the request to be executed, and the examination without modification of a public site or other public place, the Prosecutor may execute such request directly on the territory of a State as follows:

   (a) When the State Party requested is a State on the territory of which the crime is alleged to have been committed, and there has been a determination of admissibility pursuant to article 18 or 19, the Prosecutor may directly execute such request following all possible consultations with the requested State Party;

   (b) In other cases, the Prosecutor may execute such request following consultations with the requested State Party and subject to any reasonable conditions or concerns raised by that State Party. Where the requested State Party identifies problems with the execution of a request pursuant to this subparagraph it shall, without delay, consult with the Court to resolve the matter.

5. Provisions allowing a person heard or examined by the Court under article 72 to invoke restrictions designed to prevent disclosure of confidential information connected with national security shall also apply to the execution of requests for assistance under this article.

Article 100
Costs

1. The ordinary costs for execution of requests in the territory of the requested State shall be borne by that State, except for the following, which shall be borne by the Court:

   (a) Costs associated with the travel and security of witnesses and experts or the transfer under article 93 of persons in custody;

   (b) Costs of translation, interpretation and transcription;

   (c) Travel and subsistence costs of the judges, the Prosecutor, the Deputy Prosecutors, the Registrar, the Deputy Registrar and staff of any organ of the Court;

   (d) Costs of any expert opinion or report requested by the Court;

   (e) Costs associated with the transport of a person being surrendered to the Court by a custodial State; and

(f) Following consultations, any extraordinary costs that may result from the execution of a request.

2. The provisions of paragraph 1 shall, as appropriate, apply to requests from States Parties to the Court. In that case, the Court shall bear the ordinary costs of execution.

Article 101
Rule of speciality

1. A person surrendered to the Court under this Statute shall not be proceeded against, punished or detained for any conduct committed prior to surrender, other than the conduct or course of conduct which forms the basis of the crimes for which that person has been surrendered.

2. The Court may request a waiver of the requirements of paragraph 1 from the State which surrendered the person to the Court and, if necessary, the Court shall provide additional information in accordance with article 91. States Parties shall have the authority to provide a waiver to the Court and should endeavour to do so.

Article 102
Use of terms

For the purposes of this Statute:

(a) "surrender" means the delivering up of a person by a State to the Court, pursuant to this Statute.

(b) "extradition" means the delivering up of a person by one State to another as provided by treaty, convention or national legislation.

Part X Enforcement

Article 103
Role of States in enforcement of sentences of imprisonment

1. (a) A sentence of imprisonment shall be served in a State designated by the Court from a list of States which have indicated to the Court their willingness to accept sentenced persons.

   (b) At the time of declaring its willingness to accept sentenced persons, a State may attach conditions to its acceptance as agreed by the Court and in accordance with this Part.

   (c) A State designated in a particular case shall promptly inform the Court whether it accepts the Court's designation.

2. (a) The State of enforcement shall notify the Court of any circumstances, including the exercise of any conditions agreed under paragraph 1, which could materially affect the terms or extent of the imprisonment. The Court shall be given at least 45 days' notice of any such known or foreseeable circumstances. During this period, the State of enforcement shall take no action that might prejudice its obligations under article 110.

   (b) Where the Court cannot agree to the circumstances referred to in subparagraph (a), it shall notify the State of enforcement and proceed in accordance with article 104, paragraph 1.

3. In exercising its discretion to make a designation under paragraph 1, the Court shall take into account the following:

   (a) The principle that States Parties should share the responsibility for enforcing sentences of imprisonment, in accordance with principles of equitable distribution, as provided in the Rules of Procedure and Evidence;

   (b) The application of widely accepted international treaty standards governing the treatment of prisoners;

   (c) The views of the sentenced person;

   (d) The nationality of the sentenced person;

   (e) Such other factors regarding the circumstances of the crime or the person sentenced, or the effective enforcement of the sentence, as may be appropriate in designating the State of enforcement.

4. If no State is designated under paragraph 1, the sentence of imprisonment shall be served in a prison facility made available by the host State, in accordance with the conditions set out in the headquarters agreement referred to in article 3, paragraph 2. In such a case, the costs arising out of the enforcement of a sentence of imprisonment shall be borne by the Court.

Article 104
Change in designation of State of enforcement

1. The Court may, at any time, decide to transfer a sentenced person to a prison of another State.

2. A sentenced person may, at any time, apply to the Court to be transferred from the State of enforcement.

Article 105
Enforcement of the sentence

1. Subject to conditions which a State may have specified in accordance with article 103, paragraph 1 (b), the sentence of imprisonment shall be binding on the States Parties, which shall in no case modify it.

2. The Court alone shall have the right to decide any application for appeal and revision. The State of enforcement shall not impede the making of any such application by a sentenced person.

Article 106
Supervision of enforcement of sentences and conditions of imprisonment

1. The enforcement of a sentence of imprisonment shall be subject to the supervision of the Court and shall be consistent with widely accepted international treaty standards governing treatment of prisoners.

2. The conditions of imprisonment shall be governed by the law of the State of enforcement and shall be consistent with widely accepted international treaty standards governing treatment of prisoners; in no case shall such conditions be more or less favourable than those available to prisoners convicted of similar offences in the State of enforcement.

3. Communications between a sentenced person and the Court shall be unimpeded and confidential.

Article 107
Transfer of the person upon completion of sentence

1. Following completion of the sentence, a person who is not a national of the State of enforcement may, in accordance with the law of the State of enforcement, be transferred to a State which is obliged to receive him or her, or to another State which agrees to receive him or her, taking into account any wishes of the person to be transferred to that State, unless the State of enforcement authorizes the person to remain in its territory.

2. If no State bears the costs arising out of transferring the person to another State pursuant to paragraph 1, such costs shall be borne by the Court.

3. Subject to the provisions of article 108, the State of enforcement may also, in accordance with its national law, extradite or otherwise surrender the person to a State which has requested the extradition or surrender of the person for purposes of trial or enforcement of a sentence.

Article 108
Limitation on the prosecution or punishment of other offences

1. A sentenced person in the custody of the State of enforcement shall not be subject to prosecution or punishment or to extradition to a third State for any conduct engaged in prior to that person's delivery to the State of enforcement, unless such prosecution, punishment or extradition has been approved by the Court at the request of the State of enforcement.

2. The Court shall decide the matter after having heard the views of the sentenced person.

3. Paragraph 1 shall cease to apply if the sentenced person remains voluntarily for more than 30 days in the territory of the State of enforcement after having served the full sentence imposed by the Court, or returns to the territory of that State after having left it.

Article 109
Enforcement of fines and forfeiture measures

1. States Parties shall give effect to fines or forfeitures ordered by the Court under Part 7, without prejudice to the rights of bona fide third parties, and in accordance with the procedure of their national law.

2. If a State Party is unable to give effect to an order for forfeiture, it shall take measures to recover the value of the proceeds, property or assets ordered by the Court to be forfeited, without prejudice to the rights of bona fide third parties.

3. Property, or the proceeds of the sale of real property or, where appropriate, the sale of other property, which is obtained by a State Party as a result of its enforcement of a judgement of the Court shall be transferred to the Court.

Article 110
Review by the Court concerning reduction of sentence

1. The State of enforcement shall not release the person before expiry of the sentence pronounced by the Court.

2. The Court alone shall have the right to decide any reduction of sentence, and shall rule on the matter after having heard the person.

3. When the person has served two thirds of the sentence, or 25 years in the case of life imprisonment, the Court shall review the sentence to determine whether it should be reduced. Such a review shall not be conducted before that time.

4. In its review under paragraph 3, the Court may reduce the sentence if it finds that one or more of the following factors are present:

   (a) The early and continuing willingness of the person to cooperate with the Court in its investigations and prosecutions;

(b) The voluntary assistance of the person in enabling the enforcement of the judgements and orders of the Court in other cases, and in particular providing assistance in locating assets subject to orders of fine, forfeiture or reparation which may be used for the benefit of victims; or

(c) Other factors establishing a clear and significant change of circumstances sufficient to justify the reduction of sentence, as provided in the Rules of Procedure and Evidence.

5. If the Court determines in its initial review under paragraph 3 that it is not appropriate to reduce the sentence, it shall thereafter review the question of reduction of sentence at such intervals and applying such criteria as provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

Article 111
Escape

If a convicted person escapes from custody and flees the State of enforcement, that State may, after consultation with the Court, request the person's surrender from the State in which the person is located pursuant to existing bilateral or multilateral arrangements, or may request that the Court seek the person's surrender, in accordance with Part 9. It may direct that the person be delivered to the State in which he or she was serving the sentence or to another State designated by the Court.

Part XI Assembly of states parties

Article 112
Assembly of States Parties

1. An Assembly of States Parties to this Statute is hereby established. Each State Party shall have one representative in the Assembly who may be accompanied by alternates and advisers. Other States which have signed this Statute or the Final Act may be observers in the Assembly.

2. The Assembly shall:

   (a) Consider and adopt, as appropriate, recommendations of the Preparatory Commission;

   (b) Provide management oversight to the Presidency, the Prosecutor and the Registrar regarding the administration of the Court;

   (c) Consider the reports and activities of the Bureau established under paragraph 3 and take appropriate action in regard thereto;

   (d) Consider and decide the budget for the Court;

   (e) Decide whether to alter, in accordance with article 36, the number of judges;

   (f) Consider pursuant to article 87, paragraphs 5 and 7, any question relating to non-cooperation;

   (g) Perform any other function consistent with this Statute or the Rules of Procedure and Evidence.

3. (a) The Assembly shall have a Bureau consisting of a President, two Vice-Presidents and 18 members elected by the Assembly for three-year terms.

   (b) The Bureau shall have a representative character, taking into account, in particular, equitable geographical distribution and the adequate representation of the principal legal systems of the world.

   (c) The Bureau shall meet as often as necessary, but at least once a year. It shall assist the Assembly in the discharge of its responsibilities.

4. The Assembly may establish such subsidiary bodies as may be necessary, including an independent oversight mechanism for inspection, evaluation and investigation of the Court, in order to enhance its efficiency and economy.

5. The President of the Court, the Prosecutor and the Registrar or their representatives may participate, as appropriate, in meetings of the Assembly and of the Bureau.

6. The Assembly shall meet at the seat of the Court or at the Headquarters of the United Nations once a year and, when circumstances so require, hold special sessions. Except as otherwise specified in this Statute, special sessions shall be convened by the Bureau on its own initiative or at the request of one third of the States Parties.

7. Each State Party shall have one vote. Every effort shall be made to reach decisions by consensus in the Assembly and in the Bureau. If consensus cannot be reached, except as otherwise provided in the Statute:

   (a) Decisions on matters of substance must be approved by a two-thirds majority of those present and voting provided that an absolute majority of States Parties constitutes the quorum for voting;

   (b) Decisions on matters of procedure shall be taken by a simple majority of States Parties present and voting.

8. A State Party which is in arrears in the payment of its financial contributions towards the costs of the Court shall have no vote in the Assembly and in the Bureau if the amount of its arrears equals or exceeds the amount of the contributions due from it for the preceding two full years. The Assembly may, nevertheless, permit such a State Party to vote in the Assembly and in the Bureau if it is satisfied that the failure to pay is due to conditions beyond the control of the State Party.

9. The Assembly shall adopt its own rules of procedure.

10. The official and working languages of the Assembly shall be those of the General Assembly of the United Nations.

Part XII Financing

Article 113
Financial Regulations

Except as otherwise specifically provided, all financial matters related to the Court and the meetings of the Assembly of States Parties, including its Bureau and subsidiary bodies, shall be governed by this Statute and the Financial Regulations and Rules adopted by the Assembly of States Parties.

Article 114
Payment of expenses

Expenses of the Court and the Assembly of States Parties, including its Bureau and subsidiary bodies, shall be paid from the funds of the Court.

Article 115
Funds of the Court and of the Assembly of States Parties

The expenses of the Court and the Assembly of States Parties, including its Bureau and subsidiary bodies, as provided for in the budget decided by the Assembly of States Parties, shall be provided by the following sources:

(a) Assessed contributions made by States Parties;

(b) Funds provided by the United Nations, subject to the approval of the General Assembly, in particular in relation to the expenses incurred due to referrals by the Security Council.

Article 116
Voluntary contributions

Without prejudice to article 115, the Court may receive and utilize, as additional funds, voluntary contributions from Governments, international organizations, individuals, corporations and other entities, in accordance with relevant criteria adopted by the Assembly of States Parties.

Article 117
Assessment of contributions

The contributions of States Parties shall be assessed in accordance with an agreed scale of assessment, based on the scale adopted by the United Nations for its regular budget and adjusted in accordance with the principles on which that scale is based.

Article 118
Annual audit

The records, books and accounts of the Court, including its annual financial statements, shall be audited annually by an independent auditor.

Part XIII Final clauses

Article 119
Settlement of disputes

1. Any dispute concerning the judicial functions of the Court shall be settled by the decision of the Court.

2. Any other dispute between two or more States Parties relating to the interpretation or application of this Statute which is not settled through negotiations within three months of their commencement shall be referred to the Assembly of States Parties. The Assembly may itself seek to settle the dispute or may make recommendations on further means of settlement of the dispute, including referral to the International Court of Justice in conformity with the Statute of that Court.

Article 120
Reservations

No reservations may be made to this Statute.

Article 121
Amendments

1. After the expiry of seven years from the entry into force of this Statute, any State Party may propose amendments thereto. The text of any proposed amendment shall be submitted to the Secretary-General of the United Nations, who shall promptly circulate it to all States Parties.

2. No sooner than three months from the date of notification, the Assembly of States Parties, at its next meeting, shall, by a majority of those present and voting, decide whether to take up the proposal. The Assembly may deal with the proposal directly or convene a Review Conference if the issue involved so warrants.

3. The adoption of an amendment at a meeting of the Assembly of States Parties or at a Review Conference on which consensus cannot be reached shall require a two-thirds majority of States Parties.

4. Except as provided in paragraph 5, an amendment shall enter into force for all States Parties one year after instruments of ratification or acceptance have been deposited with the Secretary-General of the United Nations by seven-eighths of them.

5. Any amendment to articles 5, 6, 7 and 8 of this Statute shall enter into force for those States Parties which have accepted the amendment one year after the deposit of their instruments of ratification or acceptance. In respect of a State Party which has not accepted the amendment, the Court shall not exercise its jurisdiction regarding a crime covered by the amendment when committed by that State Party's nationals or on its territory.

6. If an amendment has been accepted by seven-eighths of States Parties in accordance with paragraph 4, any State Party which has not accepted the amendment may withdraw from this Statute with immediate effect, notwithstanding article 127, paragraph 1, but subject to article 127, paragraph 2, by giving notice no later than one year after the entry into force of such amendment.

7. The Secretary-General of the United Nations shall circulate to all States Parties any amendment adopted at a meeting of the Assembly of States Parties or at a Review Conference.

Article 122
Amendments to provisions of an institutional nature

1. Amendments to provisions of this Statute which are of an exclusively institutional nature, namely, article 35, article 36, paragraphs 8 and 9, article 37, article 38, article 39, paragraphs 1 (first two sentences), 2 and 4, article 42, paragraphs 4 to 9, article 43, paragraphs 2 and 3, and articles 44, 46, 47 and 49, may be proposed at any time, notwithstanding article 121, paragraph 1, by any State Party. The text of any proposed amendment shall be submitted to the Secretary-General of the United Nations or such other person designated by the Assembly of States Parties who shall promptly circulate it to all States Parties and to others participating in the Assembly.

2. Amendments under this article on which consensus cannot be reached shall be adopted by the Assembly of States Parties or by a Review Conference, by a two-thirds majority of States Parties. Such amendments shall enter into force for all States Parties six months after their adoption by the Assembly or, as the case may be, by the Conference.

Article 123
Review of the Statute

1. Seven years after the entry into force of this Statute the Secretary-General of the United Nations shall convene a Review Conference to consider any amendments to this Statute. Such review may include, but is not limited to, the list of crimes contained in article 5. The Conference shall be open to those participating in the Assembly of States Parties and on the same conditions.

2. At any time thereafter, at the request of a State Party and for the purposes set out in paragraph 1, the Secretary-General of the United Nations shall, upon approval by a majority of States Parties, convene a Review Conference.

3. The provisions of article 121, paragraphs 3 to 7, shall apply to the adoption and entry into force of any amendment to the Statute considered at a Review Conference.

Article 124
Transitional Provision

Notwithstanding article 12, paragraphs 1 and 2, a State, on becoming a party to this Statute, may declare that, for a period of seven years after the entry into force of this Statute for the State concerned, it does not accept the jurisdiction of the Court with respect to the category of crimes referred to in article 8 when a crime is alleged to have been committed by its nationals or on its territory. A declaration under this article may be withdrawn at any time. The provisions of this article shall be reviewed at the Review Conference convened in accordance with article 123, paragraph 1.

Article 125
Signature, ratification, acceptance, approval or accession

1. This Statute shall be open for signature by all States in Rome, at the headquarters of the Food and Agriculture Organization of the United Nations, on 17 July 1998. Thereafter, it shall remain open for signature in Rome at the Ministry of Foreign Affairs of Italy until 17 October 1998. After that date, the Statute shall remain open for signature in New York, at United Nations Headquarters, until 31 December 2000.

2. This Statute is subject to ratification, acceptance or approval by signatory States. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Statute shall be open to accession by all States. Instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 126
Entry into force

1. This Statute shall enter into force on the first day of the month after the 60th day following the date of the deposit of the 60th instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to this Statute after the deposit of the 60th instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Statute shall enter into force on the first day of the month after the 60th day following the deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 127
Withdrawal

1. A State Party may, by written notification addressed to the Secretary-General of the United Nations, withdraw from this Statute. The withdrawal shall take effect one year after the date of receipt of the notification, unless the notification specifies a later date.

2. A State shall not be discharged, by reason of its withdrawal, from the obligations arising from this Statute while it was a Party to the Statute, including any financial obligations which may have accrued. Its withdrawal shall not affect any cooperation with the Court in connection with criminal investigations and proceedings in relation to which the withdrawing State had a duty to cooperate and which were commenced prior to the date on which the withdrawal became effective, nor shall it prejudice in any way the continued consideration of any matter which was already under consideration by the Court prior to the date on which the withdrawal became effective.

Article 128
Authentic texts

The original of this Statute, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

Inwitness whereof, the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Statute.

Done at Rome, this 17th day of July 1998.

Římský statut Mezinárodního trestního soudu*

Preambule

Smluvní strany tohoto Statutu:

Uvědomujíce si, že všechny národy k sobě vážou společná pouta, jejich kultury spolu tvoří společné dědictví, a obávajíce se, že tato křehká mozaika by mohla být kdykoli rozbita,

Pamětlivy, že v průběhu tohoto století miliony dětí, žen a mužů padly za oběť nepředstavitelným zvěrstvům, která hluboce otřásla svědomím lidstva,

Uznávajíce, že tyto závažné zločiny ohrožují mír, bezpečnost a blaho světa,

Potvrzujíce, že nejzávažnější zločiny, kterými je dotčeno mezinárodní společenství jako celek, nesmí zůstat nepotrestány a že je nutné zajistit jejich účinné stíhání přijetím opatření na národní úrovni a posílením mezinárodní spolupráce,

Rozhodnuty skoncovat s beztrestností pachatelů těchto zločinů, a tak přispět k prevenci takových zločinů,

Připomínajíce, že povinností každého státu je vykonávat svou trestní jurisdikci nad osobami odpovědnými za mezinárodní zločiny,

Potvrzujíce cíle a zásady Charty Organizace spojených národů, a zejména zásadu, že všechny státy se vystříhají hrozby silou nebo použití síly proti územní celistvosti nebo politické nezávislosti kteréhokoli státu, nebo jakýmkoli jiným způsobem neslučitelným s cíli Organizace spojených národů,

Zdůrazňujíce v této souvislosti, že žádné z ustanovení Statutu nebude vykládáno tak, jako by kterákoli smluvní strana byla oprávněna zasahovat v ozbrojeném konfliktu nebo do vnitřních záležitostí kteréhokoli státu,

Rozhodnuty za tímto účelem a v zájmu současných i budoucích generací ustavit nezávislý stálý Mezinárodní trestní soud s vazbou na systém Organizace spojených národů a s jurisdikcí nad nejzávažnějšími zločiny, kterými je dotčeno mezinárodní společenství jako celek,

Zdůrazňujíce, že Mezinárodní trestní soud ustavený podle tohoto Statutu bude komplementární vůči národním trestním jurisdikcím,

Odhodlány zajistit trvalou úctu k mezinárodní spravedlnosti a k jejímu výkonu,

Se dohodly takto:

Část 1. Ustavení Soudu

Článek 1
Soud

Tímto se ustavuje Mezinárodní trestní soud („Soud“). Soud je stálou institucí a je oprávněn vykonávat jurisdikci nad osobami pro nejzávažnější zločiny, kterými je dotčeno mezinárodní společenství jako celek a které jsou uvedeny v tomto Statutu, a má komplementární úlohu vůči národním trestním jurisdikcím. Jurisdikce a fungování Soudu se řídí ustanoveními tohoto Statutu.

Článek 2
Vztah Soudu k Organizaci spojených národů

* Text Římského statutu byl rozeslán jako dokument A/CONF.183/9 ze 17. července 1998 a opraven verbálními nótami z 10. listopadu 1998, 12. července 1999, 30. listopadu 1999, 8. května 2000, 17. ledna 2001 a 16. ledna 2002. Statut vstoupil v platnost 1. července 2002.

Vztah Soudu k Organizaci spojených národů bude určen dohodou, kterou schválí Shromáždění smluvních stran tohoto Statutu a poté uzavře předseda Soudu jménem Soudu.

Článek 3
Sídlo Soudu

1. Sídlo Soudu se zřizuje v Haagu v Nizozemí („hostitelský stát“).
2. Soud sjedná s hostitelským státem dohodu o svém sídle, kterou schválí Shromáždění smluvních stran a poté uzavře předseda Soudu jménem Soudu.
3. Soud může zasedat jinde, kdykoli to považuje za žádoucí, jak stanoví tento Statut.

Článek 4
Právní status a pravomoci Soudu

1. Soud má mezinárodněprávní subjektivitu. Má rovněž takovou právní způsobilost, která může být potřebná k výkonu svých funkcí a plnění svých cílů.
2. Soud může vykonávat své funkce a pravomoci stanovené tímto Statutem na území kterékoli smluvní strany a, na základě zvláštní dohody, na území kteréhokoli jiného státu.

Část 2. Jurisdikce, přípustnost a použitelné právo

Článek 5
Zločiny spadající do jurisdikce Soudu

1. Jurisdikce Soudu je omezena na nejzávažnější zločiny, kterými je dotčeno mezinárodní společenství jako celek. Soud má jurisdikci podle tohoto Statutu ve vztahu k následujícím zločinům:
   a) zločinu genocidy;
   b) zločinům proti lidskosti;
   c) válečným zločinům;
   d) zločinu agrese.
2. Jurisdikci nad zločinem agrese bude Soud vykonávat poté, kdy bude v souladu s čl. 121 a 123 přijato ustanovení definující tento zločin a stanovící podmínky, za nichž může Soud vykonávat jurisdikci ve vztahu k tomuto zločinu. Toto ustanovení bude slučitelné s příslušnými ustanoveními Charty Organizace spojených národů.

Článek 6
Genocida

Pro účely tohoto Statutu se „genocidou“ rozumí kterýkoli z níže uvedených činů spáchaný v úmyslu zničit úplně nebo částečně některou národní, etnickou, rasovou nebo náboženskou skupinu jako takovou:
a) usmrcení příslušníků takové skupiny;
b) způsobení těžkých tělesných ublížení nebo duševních poruch členům takové skupiny;
c) úmyslné uvedení kterékoli skupiny do takových životních podmínek, které mají přivodit její úplné nebo částečné fyzické zničení;
d) opatření směřující k tomu, aby se v takové skupině bránilo rození dětí;
e) násilné převádění dětí z jedné skupiny do jiné.

Článek 7
Zločiny proti lidskosti

1. Pro účely tohoto Statutu se „zločinem proti lidskosti“ rozumí kterýkoli z níže uvedených činů, spáchaný v rámci rozsáhlého nebo systematického útoku zaměřeného proti civilnímu obyvatelstvu při vědomí existence takového útoku:

a) vražda;

b) vyhlazování;

c) zotročování;

d) deportace nebo násilný přesun obyvatelstva;

e) věznění nebo jiné závažné formy zbavení osobní svobody v rozporu se základními pravidly mezinárodního práva;

f) mučení;

g) znásilnění, sexuální otroctví, nucená prostituce, nucené těhotenství, nucená sterilizace nebo jiné formy sexuálního násilí srovnatelné závažnosti;

h) persekuce jakékoli identifikovatelné skupiny nebo kolektivu z důvodů politických, rasových, národnostních, etnických, kulturních či náboženských nebo z důvodu pohlaví, jak je definováno v odstavci 3, či z jiných důvodů, jež jsou podle mezinárodního práva všeobecně považovány za nepřípustné, v souvislosti s činy uvedenými v tomto odstavci nebo s jakýmkoli zločinem spadajícím do jurisdikce Soudu;

i) nedobrovolné mizení osob;

j) zločin apartheidu;

k) jiné nelidské činy podobné povahy spočívající v úmyslném způsobení velkých útrap nebo těžké újmy na zdraví či poruchy duševního nebo tělesného zdraví.

2. Pro účely odstavce 1:

a) „útokem zaměřeným proti civilnímu obyvatelstvu“ se rozumí jednání spočívající v opakovaném páchání činů uvedených v odstavci 1 proti civilnímu obyvatelstvu v souladu s politickou linií státu nebo organizace směřující k provedení takového útoku nebo s úmyslem napomáhat uplatňování takové politické linie;

b) „vyhlazováním“ se rozumí úmyslné uvedení do životních podmínek, které mají přivodit zničení části obyvatelstva, mimo jiné znemožnění přístupu k potravinám a lékům;

c) „zotročováním“ se rozumí výkon některých nebo veškerých pravomocí vyplývajících z vlastnického práva k osobě, včetně výkonu takové pravomoci v souvislosti s obchodováním lidmi, zejména ženami a dětmi;

d) „deportací nebo násilným přesunem obyvatelstva“ se rozumí násilné vysídlení dotčených osob prostřednictvím vyhoštění či jiných donucovacích prostředků z jejich zákonného místa pobytu, za neexistence důvodů povolených mezinárodním právem;

e) „mučením“ se rozumí úmyslné způsobení citelné bolesti nebo tělesného či duševního utrpení osobě, kterou obviněný drží ve vazbě nebo má jiným způsobem ve své moci; pojem „mučení“ nicméně nezahrnuje bolest či utrpení vzniklé v důsledku zákonem stanovených trestů, vyplývající z povahy těchto trestů nebo tyto tresty provázející.

f) „nuceným těhotenstvím“ se rozumí nezákonné zbavení osobní svobody ženy, která byla bez svého souhlasu oplodněna s cílem ovlivnit etnické složení obyvatelstva nebo jinak závažně porušit mezinárodní právo. Tuto definici nelze v žádném případě vykládat tak, že by měla vliv na vnitrostátní právní předpisy týkající se těhotenství;

g) „persekucí“ se rozumí úmyslné a závažné zbavení základních práv v rozporu s mezinárodním právem z důvodu identity skupiny nebo kolektivu;

h) „zločinem apartheidu“ se rozumí nelidské činy podobné povahy jako činy uvedené v odstavci 1, páchané v rámci institucionalizovaného režimu systematického útlaku a nadvlády jedné rasové skupiny nad jinou rasovou skupinou nebo skupinami a páchané s úmyslem zachovat tento režim;

i) „nedobrovolným mizením osob“ se rozumí zatýkání, zadržování nebo únosy osob prováděné státem nebo politickou organizací či prováděné z pověření, s podporou či tichým souhlasem státu nebo politické organizace následované odmítnutím potvrdit, že došlo ke zbavení osobní svobody, či

odmítnutí podat informace o osudu nebo místě pobytu těchto osob, s úmyslem dlouhodobě držet tyto osoby mimo dosah zaručené právní ochrany.
3.Pro účely tohoto Statutu se rozumí, že termín „pohlaví“ označuje obě pohlaví, mužské i ženské, ve společenském kontextu. Termín „pohlaví“ nemá jiné významy než je uvedeno výše.

Článek 8
Válečné zločiny

1. Soud má jurisdikci nad válečnými zločiny, zejména jsou-li páchány v rámci plánu či politické linie nebo v rámci rozsáhlého páchání trestné činnosti tohoto typu.
2. Pro účely tohoto Statutu se „válečnými zločiny“ rozumí:
a) Závažná porušení Ženevských úmluv z 12. srpna 1949, zejména níže uvedené činy zaměřené proti osobám nebo majetku požívajícím ochrany podle ustanovení příslušné Ženevské úmluvy:
(i) úmyslné zabití;
(ii) mučení nebo nelidské zacházení, včetně biologických pokusů;
(iii) úmyslné způsobení velkého utrpení nebo vážné tělesné újmy či poruchy zdraví;
(iv) rozsáhlé ničení a přivlastňování majetku, které není ospravedlněno vojenskou nutností a které je prováděno protiprávním a svévolným způsobem;
(v) nucení válečných zajatců nebo jiných chráněných osob ke službě ve vojsku nepřátelské mocnosti;
(vi) svévolné zbavení válečného zajatce nebo jiné chráněné osoby práva na spravedlivé a řádné řízení;
(vii) protiprávní deportace či přesun nebo protiprávní zbavení osobní svobody;
(viii) braní rukojmích.
b) Jiné případy závažného porušení zákonů a obyčejů platných v mezinárodních ozbrojených konfliktech v existujícím rámci mezinárodního práva, zejména následující činy:
(i) úmyslné vedení útoků proti civilnímu obyvatelstvu jako takovému nebo proti jednotlivým civilním osobám, které se přímo neúčastní nepřátelských akcí;
(ii) úmyslné vedení útoků proti civilním objektům, tedy objektům, které nejsou vojenskými cíli;
(iii) úmyslné vedení útoků proti personálu, zařízením, materiálu, jednotkám či vozidlům účastnícím se humanitární pomoci nebo mírové operace v souladu s Chartou Organizace spojených národů, pokud mají nárok na ochranu poskytovanou civilním osobám či civilním objektům podle mezinárodního práva ozbrojených konfliktů;
(iv) úmyslné zahájení útoku s vědomím, že v souvislosti s takovým útokem dojde ke ztrátám na životech nebo zranění civilních osob či poškození civilních objektů nebo k rozsáhlým a závažným škodám na přírodním prostředí, které budou zjevně nepřiměřené v poměru k očekávané konkrétní a přímé celkové vojenské výhodě;
(v) útok nebo bombardování měst, vesnic, obydlí nebo budov, které nejsou bráněny a nejsou vojenskými cíli, jakýmikoli prostředky;
(vi) zabití nebo zranění kombatanta, který již složil zbraň či nemá k dispozici další prostředky obrany a vzdal se bezpodmínečně;
(vii) zneužití vlajky příměří, vlajky nebo vojenských insignií a stejnokroje nepřítele nebo Organizace spojených národů, jakož i rozlišovacích znaků Ženevských úmluv, vedoucí k úmrtí či vážnému zranění osob;
(viii) okupační silou provedené přímé nebo nepřímé přesídlení částí jejího vlastního civilního obyvatelstva na okupované území nebo částečná či úplná deportace či přesídlení obyvatelstva okupovaného území uvnitř nebo vně tohoto území;
(ix) úmyslné vedení útoků proti budovám určeným k náboženským, školským, uměleckým, vědeckým nebo charitativním účelům, historickým památkám, nemocnicím či místům, kde jsou shromažďováni nemocní a ranění, pokud se nejedná o vojenské cíle;

(x) vystavení osob nacházejících se v moci znepřátelené strany fyzickému mrzačení nebo lékařským či vědeckým pokusům jakéhokoli druhu, které nejsou odůvodněny lékařskou, zubní či nemocniční péčí ani nejsou prováděny v zájmu dotčené osoby a které způsobí smrt nebo vážné ohrožení života této osoby nebo osob;

(xi) proradné zabití nebo zranění osob náležejících ke znepřátelenému státu nebo armádě;

(xii) prohlášení, že nikdo nebude ušetřen;

(xiii) zničení nebo zmocnění se nepřátelského majetku, pokud takové zničení nebo zmocnění se majetku není nezbytně vyžadováno válečnou nutností;

(xiv) prohlášení práv a úkonů občanů znepřátelené strany za zrušené, pozastavené nebo před soudem nepřijatelné;

(xv) nucení občanů znepřátelené strany k účasti na vojenských operacích zaměřených proti své vlastní zemi, i v případě, že tito občané byli před začátkem války ve službě válčící strany;

(xvi) plenění města nebo místa, i v případě, že bylo dobyto útokem;

(xvii) používání jedu nebo otravných zbraní;

(xviii) používání dusivých, jedovatých a jiných plynů a všech obdobných tekutin, materiálů nebo prostředků;

(xix) používání střel, které se v lidském těle snadno rozpínají či zplošťují, například střel s tvrdým pláštěm, který zcela nezakrývá jádro nebo je perforován zářezy;

(xx) používání zbraní, projektilů a materiálu a způsobů vedení boje, které svou povahou způsobují nadměrné zranění či zbytečné utrpení nebo které mají inherentně nerozlišující účinky v rozporu s mezinárodním právem ozbrojených konfliktů, pokud jsou tyto zbraně, projektily a materiály a způsoby vedení boje předmětem úplného zákazu a byly zařazeny do přílohy tohoto Statutu změnou v souladu s příslušnými ustanoveními čl. 121 a 123;

(xxi) těžké urážky lidské důstojnosti, zejména pokořující a ponižující zacházení;

(xxii) znásilnění, sexuální otroctví, nucená prostituce, nucené těhotenství podle článku 7, odstavce 2 (f), nucená sterilizace či jiné formy sexuálního násilí, které jsou rovněž závažným porušením Ženevských úmluv;

(xxiii) využití přítomnosti civilní osoby či jiné chráněné osoby k zajištění vynětí určitých míst, oblastí nebo vojenských jednotek z vojenských operací;

(xxiv) úmyslné vedení útoků proti budovám, materiálu, zdravotnickým jednotkám a transportům a proti personálu označenému rozlišovacími znaky Ženevských úmluv v souladu s mezinárodním právem;

(xxv) úmyslné využívání hladovění civilních osob jako způsobu vedení boje spočívající v tom, že těmto osobám jsou odnímány prostředky nutné k přežití, včetně svévolného znemožňování dodávek humanitární pomoci podle Ženevských úmluv;

(xxvi) odvody či nábor dětí mladších patnácti let do ozbrojených sil státu nebo jejich využívání k aktivní účasti v nepřátelských akcích.

c) V případě ozbrojeného konfliktu jiné než mezinárodní povahy, vážná porušení čl. 3 společného čtyřem Ženevským úmluvám z 12. srpna 1949, a zejména níže uvedené činy páchané proti osobám, které se aktivně neúčastní nepřátelských akcí, včetně příslušníků ozbrojených sil, kteří složili zbraně a těch kteří jsou neschopni boje z důvodu nemoci, zranění, zajetí nebo z jakéhokoli jiného důvodu:

(i) násilné činy proti životu a osobě, zejména vražda všeho druhu, mrzačení, kruté zacházení a mučení;

(ii) těžké urážky lidské důstojnosti, zejména pokořující a ponižující zacházení;

(iii) braní rukojmích;

(iv) ukládání trestů a vykonávání poprav bez předchozího rozsudku vyneseného řádně ustaveným soudem poskytujícím veškeré záruky soudního řízení, které jsou obecně považovány za nezbytné.

d) Odstavec 2 písm. c) se vztahuje na ozbrojené konflikty jiné než mezinárodní povahy, a tedy se nevztahuje na případy vnitřních nepokojů a napětí, například veřejné nepokoje, izolované a sporadické násilné činy nebo jiné činy podobné povahy.

e) Ostatní závažná porušení zákonů a obyčejů platných v ozbrojených konfliktech jiné než mezinárodní povahy, v existujícím rámci mezinárodního práva, zejména následující činy:

(i) úmyslné vedení útoků proti civilnímu obyvatelstvu jako takovému nebo proti jednotlivým civilním osobám, které se přímo neúčastní nepřátelských akcí;

(ii) úmyslné vedení útoků proti budovám, materiálu, zdravotnickým jednotkám a transportům a personálu označenému rozlišovacími znaky Ženevských úmluv v souladu s mezinárodním právem;

(iii) úmyslné vedení útoků proti personálu, zařízením, materiálu, jednotkám či vozidlům účastnícím se humanitární pomoci či mírové operace v souladu s Chartou Organizace spojených národů, pokud mají nárok na ochranu poskytovanou civilním osobám či civilním objektům podle mezinárodního práva ozbrojených konfliktů;

(iv) úmyslné vedení útoků proti budovám určeným k náboženským, vzdělávacím, uměleckým, vědeckým nebo charitativním účelům, historickým památkám, nemocnicím či místům, kde jsou shromažďováni nemocní a ranění, pokud se nejedná o vojenské cíle;

(v) plenění města nebo místa, i v případě, že bylo dobyto útokem;

(vi) znásilnění, sexuální otroctví, nucená prostituce, nucené těhotenství podle čl. 7 odst. 2 písm. f), nucená sterilizace nebo jiné formy sexuálního násilí, které jsou rovněž závažným porušením čl. 3 společného čtyřem Ženevským úmluvám;

(vii) odvody nebo nábor dětí mladších patnácti let do ozbrojených sil státu nebo jejich využívání k aktivní účasti ve nepřátelských akcích;

(viii) nařízení vysídlení civilního obyvatelstva z důvodů souvisejících s konfliktem, pokud to není nutné z důvodu bezpečnosti dotčených civilních osob nebo z naléhavých vojenských důvodů;

(ix) proradné zabití nebo zranění příslušníka nepřátelských ozbrojených sil;

(x) prohlášení, že nikdo nebude ušetřen;

(xi) vystavení osob nacházejících se v moci znepřátelené strany fyzickému mrzačení nebo lékařským či vědeckým pokusům jakéhokoli druhu, které nejsou odůvodněny lékařskou, zubní či nemocniční péčí ani nejsou prováděny v zájmu dotčené osoby a které způsobí smrt nebo vážné ohrožení života této osoby nebo osob;

(xii) zničení či zabrání nepřátelského majetku, pokud takové zničení či zabrání majetku není nezbytně vyžadováno nutností konfliktu;

f) Odstavec 2 písm. e) se vztahuje na ozbrojené konflikty jiné než mezinárodní povahy, a tedy se nevztahuje na případy vnitřních nepokojů a napětí, například veřejné nepokoje, izolované a sporadické násilné činy nebo jiné činy podobné povahy. Na ozbrojené konflikty probíhající na území státu se vztahuje tehdy, když se jedná o déletrvající ozbrojený konflikt mezi státními orgány a organizovanými ozbrojenými skupinami nebo mezi takovými skupinami.

3. Žádné z ustanovení odstavce 2 písm. c) a e) nemá vliv na odpovědnost vlády za udržení nebo znovunastolení práva a pořádku ve státu nebo obranu jednoty a územní celistvosti státu všemi legitimními prostředky.

Článek 9
Znaky skutkových podstat zločinů

1. Znaky skutkových podstat zločinů pomáhají Soudu při výkladu a provádění čl. 6, 7 a 8. Jsou přijímány dvoutřetinovou většinou hlasů členů Shromáždění smluvních stran.

2. Změny Znaků skutkových podstat zločinů může navrhnout:

a) kterákoli smluvní strana;

b) soudci na základě rozhodnutí přijatého absolutní většinou hlasů;

c) žalobce.

Změny jsou přijímány dvoutřetinovou většinou hlasů členů Shromáždění smluvních stran.

3. Znaky skutkových podstat zločinů a jejich změny musí být slučitelné s tímto Statutem.

Článek 10

Žádné z ustanovení této části Statutu nelze vykládat tak, že by omezovalo nebo jakkoli ovlivňovalo stávající nebo budoucí pravidla mezinárodního práva, která slouží jiným účelům než účelům tohoto Statutu.

Článek 11
Jurisdikce ratione temporis

1. Soud má jurisdikci pouze nad zločiny spáchanými po vstupu tohoto Statutu v platnost.
2. Pokud se stát stane smluvní stranou tohoto Statutu po jeho vstupu v platnost, může Soud vykonávat jurisdikci pouze nad zločiny spáchanými po vstupu Statutu v platnost pro tento stát, pokud stát neučinil prohlášení podle čl. 12 odst. 3.

Článek 12
Předpoklady pro výkon jurisdikce

1. Stát, jenž se stal smluvní stranou tohoto Statutu, tím přijímá jurisdikci Soudu nad zločiny uvedenými v čl. 5.
2. V případě čl. 13 odst. písm. a) nebo c) může Soud vykonávat jurisdikci, pokud jeden nebo více z níže uvedených států jsou smluvními stranami tohoto Statutu nebo přijaly pravomoc Soudu podle odstavce 3:
a) stát, na jehož území došlo k danému jednání nebo, pokud byl zločin spáchán na palubě lodi či letadla, stát registrace této lodi či letadla;
b) stát, jehož občanem je obviněná osoba.
3. Pokud je zapotřebí, aby stát, který není smluvní stranou tohoto Statutu, přijal jurisdikci podle odstavce 2, může tento stát prohlášením uloženým u tajemníka přijmout výkon jurisdikce Soudu nad předmětným zločinem. Stát přijímající jurisdikci neprodleně a bezvýhradně poskytne Soudu součinnost podle části 9.

Článek 13
Výkon jurisdikce

Soud může vykonávat jurisdikci nad zločinem uvedenému v odstavci 5 v souladu s ustanoveními Statutu, pokud:
a) smluvní strana podala žalobci oznámení o situaci nasvědčující tomu, že byl spáchán takový zločin či zločiny v souladu s čl. 14;
b) oznámení o situaci nasvědčující tomu, že byl spáchán takový zločin či zločiny podala žalobci Rada bezpečnosti v souladu s kapitolou VII Charty Organizace spojených národů; nebo
c) žalobce zahájil vyšetřování takového zločinu v souladu s čl. 15.

Článek 14
Oznámení o situaci podané smluvní stranou

1. Smluvní strana může podat žalobci oznámení o situaci nasvědčující tomu, že byl spáchán zločin nebo zločiny spadající do jurisdikce Soudu a požádat žalobce o vyšetření situace s cílem zjistit, zda je důvod vznést proti určité osobě nebo osobám obvinění z takových zločinů.
2. Oznámení by pokud možno mělo obsahovat vylíčení příslušných okolností a být doloženo dokumentací dostupnou státu, který oznámení o situaci podává.

Článek 15
Žalobce

1. Žalobce může zahájit vyšetřování z vlastní iniciativy na základě informací o zločinech spadajících do jurisdikce Soudu.
2. Žalobce přezkoumá závažnost obdržených informací. Za tímto účelem může podle vlastního uvážení vyžadovat doplňující informace od států, orgánů Organizace spojených národů, mezivládních nebo nevládních organizací nebo z jiných spolehlivých zdrojů a může přijímat písemné a ústní výpovědi v sídle Soudu.
3. Pokud žalobce dojde k závěru, že je opodstatněný důvod pokračovat ve vyšetřování, předloží přípravnému senátu žádost o povolení vyšetřování, doloženou shromážděným důkazním materiálem. Oběti mohou poskytovat přípravnému senátu svá vyjádření v souladu s Jednacím a důkazním řádem.
4. Pokud přípravný senát po přezkoumání žádosti a důkazního materiálu dojde k závěru, že je oprávněný důvod pokračovat ve vyšetřování a že věc zřejmě spadá do jurisdikce Soudu, povolí zahájení vyšetřování, přičemž tímto povolením nebudou dotčena následná rozhodnutí Soudu ohledně pravomoci a přípustnosti věci.
5. Odmítne-li přípravný senát povolit vyšetřování, nebude tím nijak dotčena následná žádost žalobce vycházející z nově zjištěných skutečností nebo důkazů týkajících se téže situace.
6. Pokud na základě předběžného zkoumání podle odstavců 1 a 2 dojde žalobce k závěru, že poskytnuté informace nezakládají opodstatněný důvod k vyšetřování, sdělí to osobám, které informace poskytly. To však žalobci nebrání posuzovat další poskytnuté informace týkající se téže situace ve světle nově zjištěných skutečností nebo důkazů.

Článek 16
Odložení vyšetřování či stíhání

Vyšetřování či stíhání nesmí být zahájeno nebo pokračovat podle Statutu po dobu 12 měsíců ode dne, kdy o to Soud požádá Rada bezpečnosti rezolucí přijatou podle kapitoly VII Charty Organizace spojených národů; Rada může tuto žádost obnovit za stejných podmínek.

Článek 17
Otázky přípustnosti

1. S ohledem na odstavec 10 preambule a čl. 1 Soud rozhodne, že věc je nepřípustná, pokud:
a) vyšetřování nebo stíhání ve věci vede stát, do jehož jurisdikce věc spadá, kromě případů, kdy je tento stát neochoten nebo neschopen skutečně vést vyšetřování nebo stíhání;
b) vyšetřování věci vede stát, do jehož jurisdikce věc spadá, a tento stát se rozhodl nestíhat dotčenou osobu, kromě případů, kdy důvodem rozhodnutí byla neochota nebo neschopnost státu skutečně vést stíhání;
c) dotčená osoba již byla souzena pro skutky, které jsou předmětem stížnosti, a řízení před Soudem není dovoleno podle čl. 20 odst. 3;
d) věc není dostatečně závažná, aby zakládala důvod k dalšímu postupu Soudu.
2. Pro účely rozhodnutí o neochotě státu v určité věci Soud zváží, s přihlédnutím k zásadám řádného řízení uznávaným mezinárodním právem, zda nastaly některé z následujících okolností:
a) účelem řízení či rozhodnutí na národní úrovni bylo nebo je chránit dotčenou osobu před trestní odpovědností za zločiny spadající do jurisdikce Soudu uvedené v čl. 5;
b) v řízení nastaly neopodstatněné průtahy, které za daných okolností nejsou slučitelné s úmyslem postavit dotčenou osobu před soud;
c) řízení nebylo nebo není vedeno nezávisle nebo nestranně a způsob jeho vedení není za daných okolností slučitelný s úmyslem postavit dotčenou osobu před soud.

3. Pro účely rozhodnutí o neschopnosti státu v určité věci Soud zváží, zda je stát neschopen zajistit obviněného či potřebné důkazy a výpovědi nebo jinak neschopen vést řízení z důvodu naprostého či rozsáhlého kolapsu nebo nedostupnosti národního soudnictví.

Článek 18
Předběžná rozhodnutí o přípustnosti

1. Jestliže je Soudu podáno oznámení o situaci podle čl. 13 písm. a) a žalobce rozhodl, že existují oprávněné důvody zahájit vyšetřování, nebo žalobce zahájil vyšetřování podle čl. 13 písm. c) a čl. 15, žalobce to sdělí smluvním stranám a státům, které by podle dostupných informací za běžných okolností měly jurisdikci nad danými zločiny. Žalobce může označit sdělení těmto státům jako tajné a může, pokud to považuje za nutné v zájmu ochrany osob, zamezení ničení důkazů a skrývání osob, omezit rozsah informací poskytovaných státům.
2. Do jednoho měsíce od obdržení tohoto sdělení může stát oznámit Soudu, že vyšetřuje nebo vyšetřil své občany nebo jiné osoby spadající do jeho jurisdikce v souvislosti s trestnou činností, která zakládá skutkovou podstatu zločinů uvedených v čl. 5 a souvisí s informacemi poskytnutými ve sdělení státům. Na žádost státu žalobce odloží vyšetřování, kromě případů, kdy přípravný senát na žádost žalobce rozhodne povolit vyšetřování.
3. Rozhodnutí o odkladu vyšetřování může žalobce přezkoumat šest měsíců od data rozhodnutí nebo kdykoli se okolnosti podstatně změní z důvodu neochoty nebo neschopnosti státu skutečně vést vyšetřování.
4. Proti rozhodnutí přípravného senátu se dotčený stát nebo žalobce může odvolat k odvolacímu senátu v souladu s čl. 82 odst. 2. Odvolání bude projednáno urychleným postupem.
5. Jestliže žalobce odložil vyšetřování podle odstavce 2, může požádat příslušný stát, aby ho pravidelně informoval o postupu vyšetřování a následně zahájeném stíhání. Smluvní strany tyto žádosti vyřídí neprodleně.
6. Do rozhodnutí přípravného senátu nebo kdykoli žalobce rozhodne o odkladu podle tohoto článku, může žalobce požádat přípravný senát o výjimečné povolení provést nezbytné vyšetřovací úkony za účelem zachování důkazů v situaci, kdy nastane jedinečná příležitost získat důležité důkazy nebo hrozí značné nebezpečí, že tyto důkazy nebudou později dostupné.
7. Stát, který napadl rozhodnutí přípravného senátu podle tohoto článku může napadnout přípustnost věci podle čl. 19, pokud vyjdou najevo další význačné skutečnosti nebo pokud se okolnosti výrazně změní.

Článek 19
Napadení jurisdikce Soudu nebo přípustnosti věci

1. Soud se ujistí, že má jurisdikci vůči věci, která mu byla postoupena. Soud může z vlastního podnětu rozhodnout o přípustnosti věci v souladu s čl. 17.
2. Přípustnost věci z důvodů uvedených v čl. 17 nebo jurisdikci Soudu může napadnout:
   a) obviněný nebo osoba, na niž se vztahuje zatýkací rozkaz či předvolání podle čl. 58;
   b) stát, do jehož jurisdikce věc spadá, s tím, že v této věci vede nebo vedl vyšetřování či stíhání; nebo
   c) stát, který je požádán o přijetí jurisdikce podle čl. 12.
3. Žalobce může Soud požádat o rozhodnutí v otázce jurisdikce nebo přípustnosti. V řízení týkajícím se jurisdikce nebo přípustnosti mohou svá vyjádření předkládat Soudu rovněž osoby, které podaly oznámení podle čl. 13, jakož i oběti.
4. Přípustnost věci nebo jurisdikci Soudu může napadnout pouze jednou osoba nebo stát uvedený v odstavci 2. Námitka proti přípustnosti věci nebo jurisdikci Soudu musí být podána před zahájením řízení nebo v okamžiku jeho zahájení. Za výjimečných okolností může Soud povolit opakovanou námitku nebo

její podání po zahájení řízení. Námitky proti přípustnosti věci podané v okamžiku zahájení řízení nebo se souhlasem Soudu i později mohou vycházet pouze z čl. 17 odst. 1 písm. c).

5. Stát uvedený v odstavci 2 písm. b) a c) podá námitku při nejbližší možné příležitosti.

6. Před potvrzením obvinění se námitky ohledně přípustnosti věci nebo námitky ohledně jurisdikce Soudu podávají přípravnému senátu. Po potvrzení obvinění se podávají projednacímu senátu. Odvolání proti rozhodnutím o jurisdikci nebo přípustnosti se podávají odvolacímu senátu v souladu s čl. 82.

7. Pokud stát uvedený v odstavci 2 písm. b) nebo c) podá námitku, žalobce pozastaví vyšetřování do rozhodnutí Soudu podle čl. 17.

8. Do vynesení rozsudku může žalobce požádat Soud o povolení:

a) provést nezbytné vyšetřovací úkony typu uvedeného v čl. 18 odst. 6;

b) vyslechnout svědka nebo dokončit shromažďování a zkoumání důkazů zahájené před podáním námitky; a

c) v součinnosti s příslušnými státy bránit skrývání osob v případech, kdy žalobce již požádal o vydání příkazu k zatčení podle čl. 58.

9. Podáním námitky není dotčena platnost jakéhokoli úkonu provedeného žalobcem nebo jakéhokoli příkazu vydaného Soudem před podáním námitky.

10. Jestliže Soud rozhodne, že věc je nepřípustná podle čl. 17, může žalobce podat návrh na přezkum tohoto rozhodnutí, pokud si je zcela jist, že nově objevené skutečnosti popírají důvody, na jejichž základě byla věc prohlášena za nepřípustnou podle čl. 17.

11. Jestliže žalobce, s ohledem na skutečnosti uvedené v čl. 17 odloží vyšetřování, může požádat příslušný stát, aby mu poskytoval informace o řízení. Tyto informace budou na žádost dotčeného státu označeny jako tajné. Jestliže se žalobce posléze rozhodne pokračovat ve vyšetřování, vyrozumí o tom stát, kvůli jehož řízení bylo rozhodnuto o odkladu.

Článek 20
Ne bis in idem

1. S výjimkou případů stanovených tímto Statutem nemůže Soud nikoho soudit pro jednání zakládající skutkovou podstatu zločinů, pro něž Soud tuto osobu již dříve odsoudil nebo zprostil obvinění.

2. Nikdo nemůže být souzen jiným soudem pro zločin uvedený v čl. 5, pro nějž Soud tuto osobu již dříve odsoudil nebo zprostil obvinění.

3. Osoba, která již byla souzena jiným soudem pro jednání uvedené v čl. 6, 7 nebo 8, nemůže být souzena Soudem pro totéž jednání, s výjimkou případů, kdy řízení před jiným soudem:

a) bylo vedeno s úmyslem chránit dotčenou osobu proti trestní odpovědnosti za zločiny spadající do jurisdikce Soudu; nebo

b) v jiném ohledu nebylo vedeno nezávisle nebo nestranně v souladu s normami řádného řízení uznávanými mezinárodním právem a bylo vedeno způsobem, který za daných okolností nebyl slučitelný s úmyslem postavit dotčenou osobu před soud.

Článek 21
Použitelné právo

1. Soud bude uplatňovat:

a) za prvé, tento Statut, Znaky skutkových podstat zločinů a Jednací a důkazní řád;

b) za druhé, ve vhodných případech, aplikovatelné mezinárodní smlouvy a zásady a pravidla mezinárodního práva, včetně uznávaných zásad mezinárodního práva ozbrojených konfliktů;

c) pokud nelze uplatnit výše uvedené, obecné zásady práva, které Soud odvodí z vnitrostátních právních řádů platných v právních systémech zemí světa, včetně, ve vhodných případech, vnitrostátních právních řádů států, které by za obvyklých okolností vykonávaly jurisdikci nad zločinem, pokud tyto zásady nejsou neslučitelné s tímto Statutem a s mezinárodním právem a mezinárodně uznávanými standardy.

2. Soud může použít právní zásady a pravidla, jak je vyložil ve svých předcházejících rozhodnutích.
3. Uplatňování a výklad práva podle tohoto článku musí být slučitelné s mezinárodně uznávanými lidskými právy a nesmí nepříznivě rozlišovat z důvodu pohlaví, jak je definováno v čl. 7 odst. 3, věku, rasy, barvy pleti, jazyka, náboženského vyznání nebo víry, politického či jiného názoru, národnostního, etnického či sociálního původu, majetku, rodu či jiného postavení.

Část 3. Obecné zásady trestního práva

Článek 22
Nullum crimen sine lege

1. Osoba je trestně odpovědná podle tohoto Statutu pouze pokud její čin, v době spáchání, naplnil znaky zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu.
2. Definice zločinu bude vykládána v přesném slova smyslu a nebude rozšiřována prostřednictvím analogie. V případě nejasností bude skutková podstata vykládána ve prospěch osoby vyšetřované, stíhané či odsouzené.
3. Tento článek nemá vliv na rozhodnutí, že určitý čin je trestný podle mezinárodního práva nezávisle na tomto Statutu.

Článek 23
Nulla poena sine lege

Osobě odsouzené Soudem může být uložen trest pouze v souladu s tímto Statutem.

Článek 24
Vyloučení zpětné účinnosti ratione personae

1. Nikdo není trestně odpovědný podle tohoto Statutu za čin spáchaný před vstupem tohoto Statutu v platnost.
2. Pokud před vynesením pravomocného rozsudku bude změněno právo použitelné v daném případě, uplatňuje se právo příznivější pro osobu vyšetřovanou, stíhanou či odsouzenou.

Článek 25
Individuální trestní odpovědnost

1. Soud má podle tohoto Statutu jurisdikci nad fyzickými osobami.
2. Pachatel zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu má individuální odpovědnost a může mu být uložen trest podle tohoto Statutu.
3. V souladu s tímto Statutem je osoba trestně odpovědná a může jí být uložen trest za zločin spadající do jurisdikce Soudu, pokud tato osoba:

a) spáchala takový zločin samostatně, společně s jinou osobou nebo prostřednictvím jiné osoby, bez ohledu na trestní odpovědnost této jiné osoby;

b) nařídila spáchání takového zločinu, navedla či podněcovala jiného ke spáchání zločinu, který byl skutečně dokonán nebo došlo k jeho pokusu;

c) s cílem usnadnit spáchání takového zločinu se dopustila napomáhání či nadržování nebo jinak pomáhala při jeho spáchání či pokusu, včetně poskytnutí prostředků pro jeho spáchání;

d) jinak přispěla ke spáchání zločinu nebo jeho pokusu skupinou osob jednajících se společným záměrem. Přispění musí být úmyslné a musí:

(i) směřovat k podpoře trestné činnosti nebo zločinného záměru skupiny, pokud tato činnost či záměr zahrnuje spáchání zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu; nebo

(ii) být provedeno s vědomím, že skupina má v úmyslu spáchat takový zločin.

e) pokud jde o zločin genocidy, přímo a veřejně podněcuje jiné k páchání genocidy;

f) dopustí se pokusu takového zločinu spočívajícího v tom, že vykoná čin zásadním způsobem zahajující naplňování skutkové podstaty zločinu, nicméně zločin není dokonán vzhledem k okolnostem nezávislým na jejím úmyslu. Osoba, která upustí od dalšího jednání potřebného k dokonání zločinu či jinak zmaří dokonání zločinu, nebude trestána za pokus podle tohoto Statutu, pokud zcela a dobrovolně upustila od zločinného úmyslu.

4. Žádným z ustanovení tohoto Statutu o individuální trestní odpovědnosti nebude dotčena odpovědnost států podle mezinárodního práva.

Článek 26
Vyloučení jurisdikce nad osobami mladšími osmnácti let

Soud nemá jurisdikci nad osobou, která v době údajného spáchání činu nedovršila osmnáctý rok věku.

Článek 27
Zákaz zohledňování veřejné funkce

1. Tento Statut platí stejně pro všechny, bez rozdílů založených na výkonu veřejné funkce. Zejména osoby zastávající funkce hlavy státu nebo vlády, člena vlády nebo parlamentu, voleného zástupce nebo vládního činitele nejsou v žádném případě vyňaty z trestní odpovědnosti podle tohoto Statutu a jejich funkce sama o sobě není důvodem ke snížení trestu.

2. Imunity a zvláštní procesní pravidla případně stanovená vnitrostátním nebo mezinárodním právem pro veřejnou funkci osoby nebudou Soudu na překážku při výkonu jurisdikce nad takovou osobou.

Článek 28
Odpovědnost velitelů a jiných nadřízených

Kromě jiných okolností zakládajících trestní odpovědnost podle tohoto Statutu za zločiny spadající do jurisdikce Soudu:

a) Vojenský velitel nebo osoba fakticky vykonávající funkci vojenského velitele má trestní odpovědnost za zločiny spadající do jurisdikce Soudu, kterých se dopustí ozbrojené síly podléhající jeho faktickému velení a kontrole, respektive vedení a kontrole, v důsledku toho, že tento velitel nebo tato osoba řádně nevykonává kontrolu nad ozbrojenými silami, pokud:

(i) tento vojenský velitel či osoba si byli vědomi nebo vzhledem k okolnostem v daném okamžiku si měli být vědomi, že ozbrojené síly páchají nebo připravují takové zločiny; a

(ii) tento vojenský velitel či osoba neučinili v rámci svých pravomocí veškerá potřebná a opodstatněná opatření s cílem předejít či zmařit páchání těchto zločinů nebo neučinili oznámení příslušným orgánům k vyšetření a trestnímu stíhání.

b) Pokud jde o vztahy mezi nadřízenými a podřízenými neupravené písmenem a), nadřízený je trestně odpovědný za zločiny spadající do jurisdikce Soudu, kterých se dopustí podřízení podléhající jeho faktickému vedení a kontrole v důsledku toho, že nadřízený řádně nevykonával kontrolu nad takovými podřízenými, pokud:

(i) nadřízený si byl vědom skutečností zřetelně nasvědčujících tomu, že podřízení páchají nebo připravují takové zločiny, nebo tyto skutečnosti úmyslně nebral na vědomí;

(ii) zločiny se týkaly činností spadajících fakticky do pravomoci a pod kontrolu nadřízeného; a

(iii) nadřízený neučinil v rámci své pravomoci veškerá potřebná a přiměřená opatření s cílem předejít či zmařit páchání těchto zločinů nebo neučinil oznámení příslušným orgánům k vyšetření a trestnímu stíhání.

Článek 29
Nepromlčitelnost

Zločiny spadající do jurisdikce Soudu jsou nepromlčitelné.

Článek 30
Subjektivní stránka

1. Není-li stanoveno jinak, osoba je trestně odpovědná a může jí být uložen trest za zločin spadající do jurisdikce Soudu, pouze pokud naplnila objektivní stránku zločinu úmyslně a vědomě.
2. Pro účely tohoto článku se „úmyslem“ rozumí:
a) pokud jde o jednání, že osoba má v úmyslu se dopustit určitého jednání;
b) pokud jde o následek, že osoba má v úmyslu způsobit určitý následek nebo si je vědoma, že za obvyklého sledu událostí dojde k takovému následku.
3. Pro účely tohoto článku se „vědomím“ rozumí vědomí existence určitých okolností nebo vědomí, že za obvyklého sledu událostí dojde k určitému následku. Výrazy „vědět“ a „vědomě“ se vykládají v tomto smyslu.

Článek 31
Okolnosti vylučující trestní odpovědnost

1. Kromě jiných okolností vylučujících trestní odpovědnost podle tohoto Statutu není osoba trestně odpovědná, pokud v době spáchání činu:
a) trpěla duševní chorobou nebo poruchou, pro niž nebyla schopna rozpoznat protiprávnost či povahu svého jednání nebo své jednání ovládat natolik, aby bylo v souladu s právem stanovenými požadavky;
b) byla požitím omamné látky uvedena do stavu nepříčetnosti, pro nějž nebyla schopna rozpoznat protiprávnost či povahu svého jednání nebo své jednání ovládat natolik, aby bylo v souladu s právem stanovenými požadavky, s výjimkou případů, kdy se osoba úmyslně uvede do stavu nepříčetnosti za okolností, kdy si je vědoma nebezpečí, že v důsledku této nepříčetnosti se zřejmě dopustí jednání, jež naplňuje znaky zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu, či toto nebezpečí nebere na vědomí;
c) jednala přiměřeně s cílem bránit sebe či jinou osobu nebo, v případě válečných zločinů, věci nezbytné pro její vlastní přežití či přežití jiné osoby nebo věci nezbytné pro splnění bojového úkolu, proti hrozícímu a protiprávnímu použití síly, přičemž toto jednání bylo přiměřené stupni ohrožení osoby či jiné osoby či věci. Skutečnost, že osoba se podílela na obranné operaci vedené ozbrojenými silami, sama o sobě není důvodem k vyloučení trestní odpovědnosti podle tohoto písmene;
d) jednání, jež mělo naplnit znaky skutkové podstaty zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu, se osoba dopustila v nouzi spočívající v bezprostředním ohrožení života či trvající nebo bezprostřední hrozbě těžké újmy na zdraví této nebo jiné osoby, přičemž způsob odvracení nebezpečí byl nutný a přiměřený, s výjimkou případů, kdy osoba měla v úmyslu takto způsobit větší újmu, než byla újma, kterou se snažila odvrátit. Taková hrozba může být buď:
(i) vyvolána jinými osobami; anebo
(ii) vyvolána jinými okolnostmi, které nejsou v moci této osoby.
2. O uplatnění okolností vylučujících trestní odpovědnost, uvedených v tomto Statutu, v projednávané věci rozhodne Soud.
3. V průběhu soudního řízení může Soud posoudit jinou okolnost vylučující trestní odpovědnost než je uvedena v odstavci 1, v případě, že taková okolnost je odvozena z použitelného práva podle čl. 21. Pravidla posouzení takových okolností stanoví Jednací a důkazní řád.

Článek 32

Skutkový nebo právní omyl

1. Skutkový omyl je důvodem vylučujícím trestní odpovědnost pouze v případě, že popírá naplnění nutných znaků subjektivní stránky daného zločinu.
2. Právní omyl v hodnocení, zda určité jednání je zločinem spadajícím do jurisdikce Soudu, není důvodem k vyloučení trestní odpovědnosti. Právní omyl však může být důvodem vylučujícím trestní odpovědnosti, pokud popírá naplnění nutných znaků subjektivní stránky zločinu, nebo v případech stanovených čl. 33.

Článek 33
Rozkazy nadřízeného a právní povinnosti

1. Skutečnost, že osoba spáchala zločin spadající do jurisdikce Soudu na základě rozkazu vydaného vládou nebo vojenským či civilním nadřízeným, nezbavuje tuto osobu trestní odpovědnosti, s výjimkou případů, kdy:
   a) tato osoba byla ze zákona povinna uposlechnout rozkaz vlády či příslušného nadřízeného;
   b) tato osoba si nebyla vědoma, že rozkaz je protiprávní; a
   c) rozkaz nebyl zjevně protiprávní.
2. Pro účely tohoto článku se rozkaz spáchat genocidu nebo zločiny proti lidskosti považuje za zjevně protiprávní.

Část 4. Složení a správa Soudu

Článek 34
Orgány Soudu

Soud se skládá z následujících orgánů:
a) předsednictvo;
b) odvolací úsek, projednací úsek a přípravný úsek;
c) úřad žalobce;
d) kancelář.

Článek 35
Pracovní vztah soudce

1. Všichni soudci jsou voleni jako členové Soudu na plný úvazek a jsou Soudu k dispozici pro práci na plný úvazek od počátku svého funkčního období.
2. Soudci tvořící předsednictvo vykonávají svůj úřad na plný úvazek od okamžiku zvolení.
3. S ohledem na vytíženost Soudu a po poradě s jeho členy může předsednictvo občas rozhodnout, v jakém rozsahu musí zbývající soudci vykonávat svůj úřad na plný úvazek. Ustanovení čl. 40 nebudou takovým opatřením dotčena.
4. Finanční náležitosti soudců, kteří nemusí vykonávat svůj úřad na plný úvazek, se řídí čl. 49.

Článek 36
Předpoklady, navrhování a volba soudců

1. S výjimkou případů stanovených v odstavci 2 tvoří Soud 18 soudců.
2. a) Předsednictvo může jménem Soudu navrhnout navýšení počtu soudců stanoveného v odstavci 1, přičemž uvede důvody, proč je navýšení považováno za nezbytné a vhodné. Tajemník neprodleně vyrozumí o takovém návrhu všechny smluvní strany.

b) Jakýkoli takový návrh bude poté projednán na zasedání Shromáždění smluvních stran svolané podle čl. 112. Návrh bude považován za přijatý, pokud jej zasedání schválí dvoutřetinovou většinou hlasů členů Shromáždění smluvních stran, a vstoupí v platnost k datu stanovenému Shromážděním smluvních stran.

c) (i) Jakmile je přijat návrh na navýšení počtu soudců podle písmene (b), koná se v průběhu následujícího zasedání Shromáždění smluvních stran volba dodatečných soudců podle odstavců 3 až 8 včetně a podle čl. 37 odst. 2;

(ii) Byl-li přijat a uskutečněn návrh na navýšení počtu soudců podle písmene b) a písmene c) bodu (i), má předsednictvo kdykoli poté možnost navrhnout snížení počtu soudců, pokud to odůvodňuje vytíženost Soudu, pod podmínkou, že počet soudců se nesníží pod hranici stanovenou v odstavci 1. Takový návrh bude projednán postupem stanoveným v písmenech a) a b). Po přijetí tohoto návrhu bude počet soudců postupně snižován podle toho, jak jednotlivým soudcům skončí funkční období, dokud nebude dosaženo požadovaného počtu.

3. a) Soudci jsou vybíráni z osob vysoké morální úrovně, nestranných a bezúhonných, splňujících podmínky pro výkon nejvyšších soudních funkcí ve svých státech.

b) Každý kandidát na zvolení členem Soudu musí být:

(i) uznávaným odborníkem v oblasti trestního práva a trestního práva procesního, musí mít potřebnou praxi v oboru ve funkci soudce, žalobce, advokáta nebo v podobné funkci v trestním řízení; nebo

(ii) uznávaným odborníkem v příslušných oblastech mezinárodního práva, například mezinárodním humanitárním právu a právu lidských práv, a mít rozsáhlou praxi v právnické funkci související s činností Soudu;

c) Každý kandidát na zvolení členem Soudu musí mít vynikající znalost alespoň jednoho z pracovních jazyků Soudu a musí být schopen tímto jazykem plynně hovořit.

4. a) Návrhy kandidátů na zvolení členy Soudu může předložit kterákoli smluvní strana tohoto Statutu a může tak učinit buď:

(i) postupem stanoveným pro navrhování kandidátů na nejvyšší soudní funkce příslušného státu; nebo

(ii) postupem stanoveným pro navrhování kandidátů do Mezinárodního soudního dvora podle Statutu tohoto soudního dvora.

K návrhům se přikládá dostatečně podrobné vyjádření o tom, jak kandidát splňuje požadavky odstavce 3.

b) Každá smluvní strana může pro kteroukoli volbu navrhnout jednoho kandidáta, který nemusí nezbytně být občanem této smluvní strany, ale v každém případě musí být občanem některé ze smluvních stran.

c) Shromáždění smluvních stran může v případě potřeby rozhodnout o ustavení Poradního výboru pro kandidatury. V takovém případě stanoví složení a mandát Výboru Shromáždění smluvních stran.

5. Pro účely volby jsou vedeny dvě kandidátní listiny:

Listina A obsahující jména kandidátů s předpoklady uvedenými v odstavci 3 písm. b) bodu (i); a

Listina B obsahující jména kandidátů s předpoklady uvedenými v odstavci 3 písm. b) bodu (ii).

Kandidát s dostatečnými předpoklady pro zařazení na obě listiny si může vybrat, na které listině chce být uveden. Při první volbě členů Soudu musí být zvoleno alespoň devět soudců z listiny A a alespoň pět soudců z listiny B. Následné volby budou organizovány tak, aby se v Soudu zachoval ekvivalentní poměr soudců s předpoklady opravňujícími k zařazení na tyto dvě listiny.

6. a) Soudci jsou voleni v tajném hlasování na schůzi Shromáždění smluvních stran svolaném za tím účelem podle čl. 112. S výhradou odstavce 7 je za zvolené členy Soudu pokládáno 18 kandidátů, kteří získali nejvyšší počet hlasů a byli zvoleni dvoutřetinovou většinou hlasů přítomných a hlasujících smluvních stran.

b) Není-li v prvním kole hlasování zvolen dostatečný počet soudců, konají se další kola postupem stanoveným v písmenu a), dokud nejsou obsazena zbývající místa.

7. Mezi soudci nemůže být více než jeden občanem téhož státu. Osoba, která by pro účely členství v Soudu mohla být považována za občana více než jednoho státu, je považována za občana toho státu, v němž obvykle vykonává svá občanská a politická práva.

8. a) Při výběru soudců smluvní strany zohlední potřebu zajistit v rámci Soudu:

(i) zastoupení hlavních světových právních systémů;

(ii) rovnoměrné zastoupení geografických oblastí;

(iii) spravedlivé zastoupení žen a mužů mezi soudci.

b) Smluvní strany dále zohlední potřebu zařadit do Soudu soudce s právnickými znalostmi z určitých oborů, mimo jiné pokud jde o násilí na ženách nebo dětech.

9. a) S výhradou písmene b) vykonávají soudci svůj úřad po dobu devíti let a nemohou být, s výhradou písmene c) a čl. 37 odst. 2, zvoleni znovu;

b) Při první volbě bude jedna třetina zvolených soudců vybrána losem k výkonu úřadu po dobu tří let; jedna třetina soudců bude vybrána losem k výkonu úřadu po dobu šesti let a zbývající soudci budou vykonávat úřad po dobu devíti let.

c) Soudce vybraný losem k výkonu úřadu po dobu tří let podle písmene b) může být poté zvolen na řádné funkční období.

10. Nezávisle na ustanoveních odstavce 9 musí soudce přidělený k projednacímu či odvolacímu senátu podle čl. 39 pokračovat ve výkonu svého úřadu až do uzavření hlavního líčení či odvolacího řízení, které již bylo zahájeno před tímto senátem.

Článek 37
Uprázdněná místa soudců

1. Uprázdní-li se místo soudce, koná se za účelem jeho obsazení volba podle čl. 36.

2. Soudce zvolený na uprázdněné místo vykonává úřad po zbytek funkčního období svého předchůdce a může být, pokud je toto období tříleté či kratší, zvolen znovu na řádné funkční období podle čl. 36.

Článek 38
Předsednictvo

1. Předseda a první a druhý místopředseda se volí absolutní většinou hlasů soudců. Svůj úřad vykonávají po dobu tří let nebo do skončení svého funkčního období soudce, v závislosti na tom, které z těchto období skončí dříve. Mohou být jednou zvoleni znovu.

2. První místopředseda zastupuje předsedu v případě, kdy předseda není k dispozici nebo není schopen výkonu úřadu. Druhý místopředseda zastupuje předsedu v případě, že předseda i první místopředseda nejsou k dispozici nebo nejsou schopni výkonu úřadu.

3. Předseda společně s prvním a druhým místopředsedou tvoří předsednictvo odpovědné za:

a) řádnou správu Soudu, s výjimkou úřadu žalobce; a

b) ostatní funkce svěřené mu v souladu s tímto Statutem.

4. Při plnění svých povinností podle odstavce 3 písm. a) předsednictvo koordinuje svůj postup s a usiluje o dohodu s žalobcem ve všech záležitostech společného zájmu.

Článek 39
Senáty

1. Po zvolení soudců se Soud co nejdříve rozdělí na úseky uvedené v čl. 34 odst. písm. b). Odvolací úsek tvoří předseda a čtyři další soudci, projednací úsek nejméně šest soudců a přípravný úsek nejméně šest soudců. Soudci jsou přidělováni k jednotlivým úsekům v závislosti na povaze činnosti úseku a předpokladech a praxi soudců zvolených do Soudu tak, aby v každém úseku vznikla vhodná kombinace

soudců s praxí v oboru trestního práva a trestního řízení a mezinárodního práva. Projednací a přípravný úsek jsou složeny převážně ze soudců s praxí v oboru trestního soudnictví.

2. a) Soudní funkce Soudu budou vykonávány v každém úseku senáty.

b) (i) Odvolací senát tvoří všichni soudci odvolacího úseku;

(ii) Funkce projednacího senátu vykonávají tři soudci projednacího úseku;

(iii) Funkce přípravného senátu vykonávají buď tři soudci přípravného úseku, anebo jeden soudce tohoto úseku podle tohoto Statutu a Jednacího a důkazního řádu;

c) Žádné z ustanovení tohoto odstavce nevylučuje souběžné ustavení více než jednoho projednacího senátu nebo přípravného senátu, pokud to je potřebné pro efektivní vyřizování agendy Soudu.

3. a) Soudci přidělení k projednacímu a přípravnému úseku působí na tomto úseku po dobu tří let a poté do uzavření případu, který již příslušný úsek začal projednávat;

b) Soudci přidělení k odvolacímu úseku působí na tomto úseku po celé funkční období.

4. Soudci přidělení k odvolacímu úseku působí pouze na tomto úseku. Žádné z ustanovení tohoto článku však nevylučuje dočasné přeložení soudců z projednacího úseku do přípravného úseku nebo opačně, pokud to předsednictvo považuje za potřebné vzhledem k efektivnímu vyřizování agendy Soudu, pod podmínkou, že soudce, který se podílel na přípravném řízení případu, nebude moci zasednout v projednacím senátu projednávajícím tento případ.

Článek 40
Nezávislost soudců

1. Soudci jsou při výkonu svých funkcí nezávislí.

2. Soudci se nesmějí zabývat činností, která by mohla být neslučitelná s jejich soudcovskou činností nebo mít vliv na důvěru v jejich nezávislost.

3. Soudci, kteří mají pracovat na plný úvazek v sídle Soudu, se nesmějí zabývat jinou činností, která by měla povahu povolání.

4. O otázkách související s uplatňováním odstavců 2 a 3 se rozhoduje absolutní většinou hlasů soudců. Pokud se otázka týká určitého soudce, nepodílí se tento soudce na rozhodování.

Článek 41
Uvolnění a vyloučení soudců

1. Na žádost soudce může předsednictvo tohoto soudce uvolnit z výkonu funkce podle tohoto Statutu v souladu s Jednacím a důkazním řádem.

2. a) Soudce se nesmí podílet na projednávání případu, ve kterém by v souvislosti s tímto případem mohla být z jakéhokoli důvodu oprávněně zpochybněna jeho nestrannost. Soudce je vyloučen z projednávání případu podle tohoto odstavce, mimo jiné pokud se tímto případem již dříve zabýval v jakékoli funkci před Soudem nebo se na vnitrostátní úrovni zabýval související trestní věcí, která se týkala vyšetřované či stíhané osoby. Soudce bude vyloučen i z jiných důvodů stanovených Jednacím a důkazním řádem.

b) Žalobce nebo vyšetřovaná či stíhaná osoba může požádat o vyloučení soudce podle tohoto odstavce;

c) O otázkách souvisejících s vyloučením soudce se rozhoduje absolutní většinou hlasů soudců. Soudce, proti němuž byla vznesena námitka podjatosti, má právo se k věci vyjádřit, ale nepodílí se na rozhodování.

Článek 42
Úřad žalobce

1. Úřad žalobce jedná nezávisle jako samostatný orgán Soudu. Odpovídá za přijímání oznámení a podložených informací o zločinech spadajících do jurisdikce Soudu, jejich prověření a vedení vyšetřování a stíhání před Soudem. Pracovníci úřadu žalobce nesmějí vyžadovat ani provádět pokyny ze zdrojů mimo úřad žalobce.
2. V čele úřadu žalobce stojí žalobce. Žalobce má veškeré pravomoci k řízení a správě úřadu žalobce, jeho pracovníků, zařízení a jiných zdrojů. Žalobci pomáhá nejméně jeden zástupce žalobce s oprávněním provádět veškeré úkony, které se od žalobce vyžadují podle tohoto Statutu. Žalobce a zástupci žalobce musí mít odlišné občanství. Své funkce vykonávají na plný úvazek.
3. Žalobce a zástupci žalobce musí být osoby vysoké mravní úrovně, s vysokou odborností a rozsáhlou praxí v oboru trestního stíhání či soudnictví. Musí mít vynikající znalost alespoň jednoho pracovního jazyka Soudu a být schopni tímto jazykem plynně hovořit.
4. Žalobce se volí tajným hlasováním absolutní většinou hlasů členů Shromáždění smluvních stran. Zástupci žalobce se volí týmž způsobem z kandidátní listiny, kterou poskytne žalobce. Žalobce navrhne tři kandidáty na každé místo zástupce, jež má být obsazeno. Není-li v době volby rozhodnuto o zkrácení funkčního období, vykonávají žalobce a zástupci žalobce svůj úřad po dobu devíti let a nemohou být zvoleni znovu.
5. Žalobce a zástupce žalobce se nesmí zabývat činností, která by mohla být neslučitelná s funkcí žalobce nebo mít vliv na důvěru v jejich nezávislost. Nesmí se zabývat jinou činností, která by měla povahu povolání.
6. Předsednictvo může žalobce nebo zástupce žalobce na vlastní žádost uvolnit z účasti na projednávání určitého případu.
7. Žalobce a zástupce žalobce se nesmí podílet na projednávání věci, ve které by z jakéhokoli důvodu mohla být oprávněně zpochybněna jejich nestrannost. Jsou vyloučeni z projednávání případu podle tohoto odstavce , mimo jiné pokud se tímto případem dříve zabývali v jakékoli funkci před Soudem nebo se na vnitrostátní úrovni zabývali souvisejícím trestním případem, který se týkal vyšetřované či stíhané osoby.
8. O otázkách souvisejících s vyloučením žalobce nebo zástupce žalobce rozhoduje odvolací senát.
   a) Vyšetřovaná či stíhaná osoba může kdykoli dát podnět k vyloučení žalobce nebo zástupce žalobce z důvodů uvedených v tomto odstavci.
   b) Žalobce nebopřípadně zástupce žalobce je oprávněn se k této záležitosti vyjádřit.
9. Žalobce jmenuje poradce se znalostí konkrétních oblastí práva, včetně sexuálního násilí, násilí z důvodu pohlaví a násilí na dětech.

Článek 43
Kancelář

1. Kancelář odpovídá za tu stránku správy a služeb Soudu, která se netýká přímo jeho soudních funkcí, aniž by tím byly dotčeny funkce a pravomoci žalobce podle čl. 42.
2. Kancelář vede tajemník, který je hlavním administrativním úředníkem Soudu. Tajemník vykonává svůj úřad pod vedením předsedy Soudu.
3. Tajemník a zástupce tajemníka musí být osoby vysoké mravní úrovně, musí být vysoce kompetentní, mít vynikající znalost alespoň jednoho pracovního jazyka Soudu a být schopny tímto jazykem plynně hovořit.
4. Soudci volí tajemníka v tajném hlasování absolutní většinou hlasů, s přihlédnutím k doporučení Shromáždění smluvních stran. V případě potřeby a na tajemníkovo doporučení soudci týmž způsobem volí zástupce tajemníka.
5. Tajemník vykonává svůj úřad po dobu pěti let, může být jednou znovu zvolen a pracuje na plný úvazek. Zástupce tajemníka vykonává svůj úřad po dobu pěti let nebo po kratší dobu stanovenou rozhodnutím přijatým absolutní většinou hlasů soudců a může být zvolen v případech, kdy je zapotřebí služeb zástupce tajemníka.

6. Tajemník ustaví v rámci kanceláře útvar pro služby obětem a svědkům. Útvar bude ve spolupráci s úřadem žalobce zajišťovat ochranná a bezpečnostní opatření, poradenskou činnost a jinou vhodnou pomoc svědkům, obětem, které se dostaví k Soudu, či jiným osobám ohroženým z důvodu výpovědi těchto svědků. Útvar bude mít pracovníky s odbornými znalostmi v oboru duševního traumatu, zejména traumatu způsobeného sexuálními násilnými činy.

Článek 44
Personál

1. Žalobce a tajemník zaměstnají kvalifikovaný personál podle potřeby svých úřadů. V případě žalobce to zahrnuje i jmenování vyšetřovatelů.
2. Žalobce i tajemník zajistí, aby příslušníci personálu splňovali nejvyšší požadavky na výkonnost, kompetentnost a bezúhonnost a zohlední přiměřeně kritéria stanovená v čl. 36 odst. 8.
3. Tajemník, se souhlasem předsednictva a žalobce, navrhne personální řád stanovící podmínky přijímání, odměňování a propouštění personálu Soudu. Personální řád schválí Shromáždění smluvních stran.
4. Soud může za výjimečných okolností zdarma využívat odborných znalostí personálu nabízeného smluvními stranami nebo mezivládními a nevládními organizacemi jako výpomoc pro některý z orgánů Soudu. Žalobce může takovou nabídku přijmout jménem úřadu žalobce. Tito příslušníci personálu jsou zaměstnáváni v souladu se směrnicemi, které stanoví Shromáždění smluvních stran.

Článek 45
Slavnostní slib

Soudci, žalobce, zástupci žalobce, tajemník a zástupci tajemníka dříve, než se ujmou svého úřadu, složí na veřejném zasedání Soudu slavnostní slib, že budou svůj úřad vykonávat nestranně a svědomitě.

Článek 46
Odvolání

1. Soudce, žalobce, zástupce žalobce, tajemník nebo zástupce tajemníka budou odvoláni z funkce na základě příslušného rozhodnutí přijatého podle odstavce 2, pokud:
a) vyjde najevo, že se dopustil závažného zneužití postavení nebo závažného porušení svých povinností vyplývajících ze Statutu, jak stanoví Jednací a důkazní řád; nebo
b) je neschopen výkonu funkcí vyžadovaných tímto Statutem.
2. O odvolání soudce, žalobce nebo zástupce žalobce podle odstavce 1 rozhodne Shromáždění smluvních stran v tajném hlasování:
a) v případě soudce dvoutřetinovou většinou hlasů smluvních stran na základě doporučení schváleného dvoutřetinovou většinou hlasů ostatních soudců;
b) v případě žalobce absolutní většinou hlasů smluvních stran;
c) v případě zástupce žalobce absolutní většinou hlasů smluvních stran na základě doporučení žalobce.
3. Rozhodnutí o odvolání tajemníka či zástupce tajemníka přijímají soudci absolutní většinou hlasů.
4. Soudce, žalobce, zástupce žalobce, tajemník nebo zástupce tajemníka, proti jejichž jednání nebo způsobilosti k výkonu úředních funkcí požadovaných tímto Statutem byla vznesena námitka podle tohoto článku, bude mít veškeré možnosti předkládat a přijímat důkazy a činit podání v souladu s Jednacím a důkazním řádem. Dotčená osoba se na projednávání věci jinak nepodílí.

Článek 47
Disciplinární opatření

Soudce, žalobce, zástupce žalobce, tajemník či zástupce tajemníka, který se dopustí zneužití postavení méně závažné povahy než v případech upravených v čl. 46 odst. 1, budou potrestáni disciplinárním opatřením podle Jednacího a důkazního řádu.

Článek 48
Výsady a imunity

1. Soud požívá na území každé smluvní strany výsady a imunity nezbytné pro naplnění svého účelu.
2. Soudci, žalobce, zástupci žalobce a tajemník při výkonu služebních úkolů Soudu nebo v souvislosti s nimi požívají stejných výsad a imunit, jaké jsou udělovány vedoucím diplomatických misí, a po skončení funkčního období se na ně nadále vztahuje imunita vůči jakémukoli právnímu řízení v souvislosti s ústními či písemnými výroky nebo jednáním při výkonu svých funkcí.
3. Zástupce žalobce, personál úřadu žalobce a personál kanceláře požívají výsady, imunity a výhody nezbytné pro plnění svých funkcí v souladu s dohodou o výsadách a imunitách Soudu.
4. Advokátům, znalcům, svědkům a jiným osobám, jejichž přítomnost v sídle Soudu je nezbytná, se dostane zacházení nezbytného pro řádné fungování Soudu, v souladu s dohodou o výsadách a imunitách Soudu.
5. Výsad a imunit:
   a) soudce či žalobce se mohou vzdát soudci absolutní většinou hlasů;
   b) tajemníka se může vzdát předsednictvo;
   c) zástupců žalobce a personálu úřadu žalobce se může vzdát žalobce;
   d) zástupce tajemníka a personálu kanceláře se může vzdát tajemník.

Článek 49
Platy, příspěvky a náhrady

Soudci, žalobce, zástupci žalobce, tajemník a zástupce tajemníka obdrží platy, příspěvky a náhrady stanovené Shromážděním smluvních stran. Tyto platy a příspěvky nebudou po dobu trvání jejich funkčního období snižovány.

Článek 50
Úřední a pracovní jazyky

1. Úředními jazyky Soudu jsou arabština, čínština, angličtina, francouzština, ruština a španělština. Rozsudky Soudu, jakož i jiná rozhodnutí řešící zásadní otázky před Soudem se zveřejňují v úředních jazycích. Předsednictvo v souladu s kritérii stanovenými Jednacím a důkazním řádem určí, která rozhodnutí mohou být považována za řešení zásadních otázek pro účely tohoto odstavce.
2. Pracovními jazyky Soudu jsou angličtina a francouzština. Jednací a důkazní řád stanoví, ve kterých případech lze jako pracovní jazyky užívat ostatní úřední jazyky.
3. Na žádost kteréhokoli z účastníků řízení nebo státu, kterému bylo umožněno zapojit se do řízení, povolí Soud tomuto účastníkovi či státu užívat jiný jazyk než angličtinu nebo francouzštinu, pokud takové povolení považuje za dostatečně opodstatněné.

Článek 51
Jednací a důkazní řád

1. Jednací a důkazní řád vstoupí v platnost po přijetí dvoutřetinovou většinou hlasů členů Shromáždění smluvních stran.
2. Změny Jednacího a důkazního řádu může navrhnout:
   a) kterákoli smluvní strana;

b) soudci na základě rozhodnutí přijatého absolutní většinou hlasů; nebo

c) žalobce.

Tyto změny vstoupí v platnost po přijetí dvoutřetinovou většinou členů Shromáždění smluvních stran.

3. Po přijetí Jednacího a důkazního řádu mohou soudci v naléhavých případech, kdy tento jednací řád neupravuje určitou situaci vzniklou před Soudem, dvoutřetinovou většinou hlasů stanovit přechodná pravidla, která budou uplatňována až do svého přijetí, pozměnění či zamítnutí na příštím řádném či zvláštním zasedání Shromáždění smluvních stran.

4. Jednací a důkazní řád, jeho změny a přechodná pravidla musí být v souladu s tímto Statutem. Změny Jednacího a důkazního řádu i přechodných pravidel nejsou uplatňovány se zpětnou účinností na úkor vyšetřované, stíhané nebo odsouzené osoby.

5. V případě rozporu mezi Statutem a Jednacím a důkazním řádem je rozhodující Statut.

Článek 52
Vnitřní předpisy Soudu

1. Soudci v souladu s tímto Statutem a Jednacím a důkazním řádem přijmou absolutní většinou hlasů vnitřní předpisy potřebné pro běžné fungování Soudu.

2. Při vypracovávání vnitřních předpisů a jejich změn musí být konzultován žalobce a tajemník.

3. Nerozhodnou-li soudci jinak, nabývají vnitřní předpisy a jejich změny účinnosti přijetím. Bezprostředně po přijetí budou rozeslány smluvním stranám k připomínkám. Pokud většina států nevznese námitky do šesti měsíců, zůstanou vnitřní předpisy v platnosti.

Část 5. Vyšetřování a stíhání

Článek 53
Zahájení vyšetřování

1. Po vyhodnocení poskytnutých informací zahájí žalobce vyšetřování, s výjimkou případů, kdy neshledá dostatečné důvody k postupu podle tohoto Statutu. Při rozhodování o zahájení vyšetřování žalobce zváží, zda:

a) informace dostupné žalobci zakládají dostatečnou domněnku, že došlo nebo dochází ke spáchání zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu;

b) věc je nebo by byla přípustná podle čl. 17; a

c) vzhledem k závažnosti zločinu a zájmům obětí nicméně není podstatný důvod se domnívat, že vyšetřování by nesloužilo zájmům spravedlnosti.

Rozhodne-li žalobce, že není dostatečný důvod se věcí dále zabývat, a své rozhodnutí založí pouze na písmenu c), vyrozumí o tom přípravný senát.

2. Pokud na základě výsledků vyšetřování žalobce neshledá dostatečný důvod k zahájení stíhání, jelikož:

a) neshledal dostatečné právní nebo věcné důvody k návrhu na vydání zatýkacího rozkazu nebo předvolání podle čl. 58;

b) věc je nepřípustná podle čl. 17; nebo

c) stíhání není v zájmu spravedlnosti vzhledem ke všem okolnostem případu, včetně závažnosti zločinu, zájmů obětí a věku či nemoci domnělého pachatele a jeho podílu na domnělém zločinu;

vyrozumí žalobce o svém závěru a důvodech tohoto závěru přípravný senát a stát, který podal oznámení podle čl. 14 nebo, v případech spadajících pod čl. 13 písm. b), Radu bezpečnosti.

3. a) Na žádost státu, který podal oznámení podle čl. 14, nebo na žádost Rady bezpečnosti v případech spadajících pod čl. 13 písm. b) může přípravný senát přezkoumat rozhodnutí žalobce dále se nezbývat danou věcí přijaté na základě odstavce 1 či 2 a požádat žalobce, aby své rozhodnutí přehodnotil.

b) Kromě toho může přípravný senát z vlastní iniciativy přezkoumat rozhodnutí žalobce dále se nezabývat danou věcí, pokud je toto rozhodnutí založeno pouze na odstavci 1 písm. c) nebo odstavci 2 písm. c). V takovém případě je rozhodnutí žalobce účinné, pouze pokud je potvrdí přípravný senát.

4. Žalobce může své rozhodnutí o zahájení vyšetřování nebo stíhání kdykoli přehodnotit s ohledem na nově zjištěné skutečnosti či informace.

Článek 54
Povinnosti a pravomoci žalobce při vyšetřování

1. Žalobce:

a) v zájmu zjištění skutečného stavu věcí postupuje při vyšetřování tak, aby byly přezkoumány veškeré skutečnosti a důkazy potřebné pro zjištění trestní odpovědnosti podle tohoto Statutu, přičemž stejně pečlivě prověřuje přitěžující a polehčující okolnosti;

b) přijímá vhodná opatření pro zajištění účinného vyšetření a stíhání zločinů spadajících do jurisdikce Soudu s ohledem na zájmy a osobní poměry obětí a svědků, včetně jejich věku, pohlaví, jak je definováno v čl. 7 odst. 3, a jejich zdravotního stavu, a s ohledem na povahu zločinu, zvláště pokud jde o zločiny s prvky sexuálního násilí, násilí z důvodu pohlaví a násilí na dětech; a

c) plně respektuje práva osob vyplývající z tohoto Statutu.

2. Žalobce může vést vyšetřování na území státu:

a) podle ustanovení části 9; nebo

b) na základě pověření přípravného senátu podle čl. 57 odst. 3 písm. d).

3. Žalobce může:

a) shromažďovat a zkoumat důkazy;

b) požadovat zajištění přítomnosti vyšetřovaných, obětí a svědků a vyslýchat je;

c) požadovat součinnost státu nebo mezivládní organizace či uskupení v souladu s jejich příslušnými kompetencemi a/nebo mandátem;

d) pro zajištění součinnosti jakéhokoli státu, mezivládní organizace nebo osoby uzavírat ujednání či dohody, které nesmí být neslučitelné s tímto Statutem;

e) souhlasit, že v žádném úseku řízení nezpřístupní písemnosti či informace, které mu byly poskytnuty s tím, že mají být považovány za důvěrné a použity výhradně pro účely získání dalších důkazů, s výjimkou případů, kdy původce informace dá souhlas se zpřístupněním; a

f) přijmout opatření potřebná pro zajištění důvěrnosti informací, ochrany osob a uchování důkazů či vyžadovat přijetí takových opatření.

Článek 55
Práva osob v průběhu vyšetřování

1. V rámci vyšetřování podle tohoto Statutu osoba:

a) nesmí být nucena vypovídat proti sobě samé a nesmí být nucena k doznání;

b) nesmí být vystavena nátlaku, vydírání či hrozbám, mučení či jinému krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestání;

c) pokud výslech probíhá v jazyce jiném, než je jazyk, kterému osoba plně rozumí a kterým je plně schopna hovořit, musí mít zdarma k dispozici kompetentního tlumočníka a takové překlady, které jsou nezbytné k naplnění požadavků spravedlnosti; a

d) nesmí být svévolně zatčena či držena ve vazbě; a nesmí být zbavena osobní svobody z jiných důvodů a jiným postupem, než stanoví tento Statut;

2. Je-li důvodné podezření, že osoba se dopustila zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu, a tedy ji bude vyslýchat žalobce nebo vnitrostátní orgány na základě dožádání podle části 9 tohoto Statutu, má osoba rovněž následující práva, o nichž musí být před výslechem poučena:

a) právo být před výslechem upozorněna na důvodné podezření, že se dopustila zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu;

b) právo odepřít výpověď, přičemž odepření výpovědi nebude považováno za důkaz viny nebo neviny;

c) právo na právní pomoc podle své volby nebo právo, nemá-li právní pomoc, na ustanovení právní pomoci v případech, kdy je to v zájmu spravedlnosti, přičemž tato pomoc je bezplatná pro osoby, které nemají dostatek prostředků na uhrazení nákladů obhajoby;

d) právo na přítomnost obhájce při výslechu, pokud se dobrovolně nevzdá práva na obhájce.

Článek 56

Úloha přípravného senátu v souvislosti s neopakovatelným vyšetřovacím úkonem

1. a) Domnívá-li se žalobce, že ve průběhu vyšetřování vznikla neopakovatelná příležitost zajistit výpověď nebo prohlášení svědka nebo zkoumat, shromažďovat či ověřovat důkazy, které později nebudou pro účely řízení dostupné, vyrozumí o tom přípravný senát.

b) V takovém případě může přípravný senát na návrh žalobce přijmout nezbytná opatření k zajištění účinnosti a úplnosti řízení, a zejména k ochraně práv obhajoby.

c) Nenařídí-li přípravný senát jinak, žalobce poskytne příslušné informace osobě, která byla zatčena či se dostavila k Soudu na základě předvolání v souvislosti s vyšetřováním podle písmene a), aby se tato osoba mohla k věci vyjádřit.

2. Opatření uvedená v odstavci 1 písm. b) mohou zahrnovat:

a) doporučení nebo nařízení ohledně postupů, které mají být uplatněny;

b) nařízení, aby o úkonu byl sepsán protokol;

c) přibrání znalce;

d) pověření obhájce osoby, která byla zatčena či se dostavila k Soudu na základě předvolání, aby se zúčastnil vyšetřovacího úkonu, nebo pověření jiného obhájce, aby se zúčastnil vyšetřovacího úkonu a zastupoval zájmy obhajoby, pokud osoba dosud nebyla zadržena či se nedostavila či nemá obhájce;

e) pověření jednoho z členů senátu nebo v případě potřeby jiného soudce přípravného či projednacího úseku, který je k dispozici, aby sledoval vyšetřovací úkon a vydával doporučení či nařízení ohledně shromažďování a uchování důkazů a výslechů osob;

f) jiná opatření potřebná pro shromažďování a uchování důkazů.

3. a) V případech, kdy žalobce nenavrhl přijetí opatření podle tohoto článku, nicméně podle názoru přípravného senátu jsou taková opatření potřebná pro uchování důkazů, které považuje za nezbytné pro obhajobu při hlavním líčení, dotáže se přípravný senát žalobce na podstatné důvody, které jej vedly k rozhodnutí nenavrhnout taková opatření. Pokud na základě dotazu dojde přípravný senát k závěru, že žalobce neměl důvod nenavrhnout přijetí takových opatření, může přípravný senát přijmout taková opatření z vlastní iniciativy.

b) Proti rozhodnutí přípravného senátu postupovat z vlastní iniciativy podle tohoto odstavce se žalobce může odvolat. Odvolání musí být projednáno urychleně.

4. O přípustnosti důkazů uchovaných či shromážděných pro účely soudního řízení podle tohoto článku nebo protokolů o nich se v průběhu hlavního líčení rozhoduje na základě čl. 69 a jejich závažnost posuzuje projednací senát.

Článek 57

Funkce a pravomoci přípravného senátu

1. Nestanoví-li tento Statut jinak, vykonává přípravný senát funkce v souladu s ustanoveními tohoto článku.

2. a) Nařízení nebo rozhodnutí přípravného senátu vydaná podle čl. 15, 18, 19, čl. 54 odst. 2, čl. 61 odst. 7 a čl. 72 musí být schválena většinou hlasů jeho soudců.

b) Ve všech ostatních případech může jednotlivý soudce přípravného senátu vykonávat funkce stanovené tímto Statutem, není-li stanoveno jinak Jednacím a důkazním řádem či rozhodnutím přijatým většinou hlasů členů přípravného senátu.

3. Kromě jiných funkcí podle tohoto Statutu může přípravný senát:

a) na žádost žalobce vydávat nařízení a příkazy potřebné pro účely vyšetřování;

b) na žádost osoby, která byla zatčena nebo se dostavila na základě předvolání podle čl. 58, vydávat nařízení, včetně opatření typu popsaného v čl. 56, nebo vyžadovat součinnost podle části 9 potřebnou pro pomoc poskytovanou této osobě při přípravě obhajoby;

c) v případě potřeby zajistit ochranu a soukromí obětí a svědků, uchování důkazů, ochranu osob, které byly zadrženy nebo se dostavily na základě předvolání, a ochranu skutečností souvisejících s bezpečností státu;

d) pověřit žalobce provedením určitých vyšetřovacích úkonů na území smluvní strany bez zajištění součinnosti tohoto státu podle části 9, pokud přípravný senát rozhodne, že stát je zjevně neschopen vyhovět žádosti o spolupráci z důvodu nedostupnosti orgánu či složky justičního systému příslušné k vyřízení žádosti o spolupráci podle části 9, přičemž podle možností zohlední názory daného státu;

e) byl-li vydán zatýkací rozkaz či předvolání podle čl. 58 a s přihlédnutím k síle důkazů a právům dotčených stran stanoveným tímto Statutem a Jednacím a důkazním řádem, vyžadovat součinnost států podle čl. 93 odst. 1 písm. k) při přijímání ochranných opatření pro účely zabavení věci, zejména pokud konečným výsledkem má být prospěch obětí.

Článek 58
Zatýkací rozkaz či předvolání vydané přípravným senátem

1. Přípravný senát vydá na žádost žalobce kdykoli po zahájení vyšetřování zatýkací rozkaz na osobu, pokud na základě posouzení žádosti a důkazů a jiných informací poskytnutých žalobcem shledá, že:

a) je důvodné podezření, že osoba se dopustila zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu; a

b) zatčení osoby se jeví jako nezbytné:

(i) pro zajištění její přítomnosti při hlavním líčení,

(ii) pro zajištění, aby tato osoba nemařila či neohrožovala vyšetřování nebo soudní řízení, nebo

(iii) případně proto, aby osoba nepokračovala v páchání tohoto nebo souvisejícího zločinu, který spadá do jurisdikce Soudu a jehož okolnosti jsou stejné.

2. Návrh žalobce obsahuje:

a) jméno osoby a jiné údaje potřebné pro zjištění totožnosti;

b) konkrétní výčet zločinů spadajících do jurisdikce Soudu, jichž se osoba měla dopustit;

c) úplné vylíčení skutečností, které údajně naplňují skutkové podstaty těchto zločinů;

d) souhrn důkazů a jiných skutečností nasvědčujících tomu, že osoba spáchala tyto zločiny; a

e) důvod, proč žalobce pokládá zatčení osoby za nezbytné.

3. Zatýkací rozkaz obsahuje:

a) jméno osoby a jiné údaje potřebné pro zjištění totožnosti;

b) konkrétní výčet zločinů spadajících do jurisdikce Soudu, v souvislosti s nimiž se navrhuje zatčení osoby; a

c) stručné vylíčení skutečností, které údajně naplňují skutkovou podstatu těchto zločinů;

4. Zatýkací rozkaz zůstane v platnosti, dokud Soud nerozhodne jinak.

5. Na základě zatýkacího rozkazu může Soud vyžadovat předběžnou vazbu nebo zatčení a předání osoby podle části 9.

6. Žalobce může navrhnout přípravnému senátu změnu zatýkacího rozkazu úpravou nebo rozšířením výčtu zločinů v něm uvedených. Přípravný senát takto pozmění zatýkací rozkaz, pokud shledá dostatečné důvody domnívat se, že osoba se dopustila zločinů uvedených v pozměněném či rozšířeném výčtu.
7. Místo návrhu na vydání zatýkacího rozkazu může žalobce navrhnout přípravnému senátu předvolání osoby. Pokud přípravný senát shledá dostatečné důvody domnívat se, že osoba se dopustila domnělého zločinu a že předvolání postačí k zabezpečení její přítomnosti, vydá předvolání s podmínkami omezujícími osobní svobodu (kromě zadržení), pokud takové podmínky stanoví vnitrostátní právní řád, nebo bez těchto podmínek. Předvolání obsahuje:

a) jméno osoby a jiné údaje potřebné pro zjištění totožnosti;
b) konkrétní datum, kdy se osoba má dostavit;
c) konkrétní výčet zločinů spadajících do jurisdikce Soudu, kterých se osoba měla dopustit; a
d) stručné vylíčení skutečností, které údajně naplňují skutkovou podstatu těchto zločinů.

Předvolání musí být osobě doručeno.

Článek 59
Zajištění osoby ve vazebním státu

1. Smluvní strana, která obdržela žádost o předběžnou vazbu či zatčení a předání osoby, neprodleně podnikne kroky k zajištění této osoby v souladu se svými zákony a s ustanoveními části 9.
2. Zatčený bude neprodleně předveden před příslušný soudní orgán ve vazebním státu, který v souladu se zákony svého státu rozhodne, že:

a) zatýkací rozkaz se vztahuje na tuto osobu;
b) zatčení osoby bylo provedeno v souladu s řádným postupem; a
c) práva osoby byla respektována.

3. Zatčený má právo požádat příslušný orgán vazebního státu o dočasné propuštění do předání.
4. Při rozhodování o takové žádosti zváží příslušný orgán vazebního státu, zda existují, vzhledem k závažnosti údajných zločinů, naléhavé a výjimečné okolnosti odůvodňující dočasné propuštění a zda existují dostatečné záruky, že vazební stát bude schopen splnit svou povinnost předat osobu Soudu. Příslušný orgán vazebního státu není oprávněn posuzovat, zda zatýkací rozkaz byl řádně vydán podle čl. 58 odst. 1 písm. a) a b).
5. Přípravný senát musí být vyrozuměn o každé žádosti o dočasné propuštění na svobodu a předloží svá doporučení příslušnému orgánu vazebního státu. Příslušný orgán vazebního státu před vydáním rozhodnutí důkladně zváží tato doporučení, včetně doporučených opatření na zabránění útěku osoby.
6. Je-li povoleno dočasné propuštění osoby, může přípravný senát vyžadovat pravidelné zprávy o stavu dočasného propuštění.
7. Jakmile je vazebnímu státu nařízeno předání osoby, musí být osoba co nejdříve předána Soudu.

Článek 60
Přípravné řízení před Soudem

1. Po předání osoby Soudu nebo jejím dostavení o vlastní vůli či na základě předvolání se přípravný senát ujistí, že osobě bylo sděleno obvinění ze zločinů, jichž se měla dopustit, a že byla poučena o svých právech podle tohoto Statutu, včetně práva požádat o dočasné propuštění do zahájení hlavního líčení.
2. Osoba, na kterou byl vydán zatýkací rozkaz, může požádat o dočasné propuštění do zahájení hlavního líčení. Pokud přípravný senát shledá, že jsou splněny podmínky stanovené v čl. 58 odst. 1, zůstane osoba ve vazbě. Pokud přípravný senát neshledá, že tyto podmínky jsou splněny, povolí podmíněné či bezpodmínečné propuštění.
3. Přípravný senát pravidelně přezkoumává svá rozhodnutí o propuštění nebo vazbě osoby a může tak kdykoli učinit na návrh žalobce nebo osoby. Na základě přezkumu může pozměnit své rozhodnutí o vazbě, propuštění či podmínkách propuštění, pokud shledá, že je to třeba vzhledem ke změně okolností.

4. Přípravný senát zajistí, aby osoba nebyla držena ve vazbě po neúměrně dlouhou dobu z důvodu neopodstatněných průtahů způsobených žalobcem. Dojde-li k takovým průtahům, Soud zváží možnost podmíněného či bezpodmínečného propuštění osoby.
5. Přípravný senát může v případě potřeby vydat zatýkací rozkaz za účelem zajištění přítomnosti propuštěné osoby.

Článek 61
Potvrzení obvinění před zahájením hlavního líčení

1. S výhradou ustanovení odstavce 2 přípravný senát v přiměřené lhůtě po předání nebo dobrovolném dostavení se osoby provede slyšení o potvrzení obvinění, na jejichž základě žalobce hodlá žádat o zahájení hlavního líčení. Slyšení bude přítomen žalobce a obviněný, jakož i obhájce obviněného.
2. Přípravný senát může na žádost žalobce nebo z vlastního podnětu provést slyšení o potvrzení obvinění, na jejichž základě žalobce hodlá žádat o zahájení hlavního líčení, v nepřítomnosti obviněného, pokud obviněný:
a) se vzdal svého práva být přítomen; nebo
b) uprchl nebo místo jeho pobytu nelze zjistit a byla přijata veškerá přiměřená opatření pro zajištění jeho přítomnosti před Soudem a sdělení obvinění a skutečnosti, že se bude konat slyšení o potvrzení obvinění.
V takovém případě je osoba zastoupena obhájcem, pokud přípravný senát rozhodne, že je to v zájmu spravedlnosti.
3. V přiměřené lhůtě před slyšením osoba:
a) obdrží opis dokumentu obsahujícího obvinění, na jejichž základě žalobce hodlá žádat o zahájení hlavního líčení; a
b) obdrží informace o důkazech, o něž se žalobce hodlá opírat během slyšení o potvrzení obvinění;
Přípravný senát může vydat nařízení upravující poskytování informací pro účely slyšení o potvrzení obvinění.
4. Před slyšením může žalobce pokračovat ve vyšetřování a může pozměnit nebo vzít zpět některé z obvinění. O projednávání změny nebo zpětvzetí obvinění musí být osoba vyrozuměna v dostatečném předstihu před slyšením. Je-li obvinění vzato zpět, vyrozumí žalobce přípravný senát o důvodech zpětvzetí.
5. Při slyšení žalobce podpoří každé obvinění dostatečnými důkazy o tom, že dotčená osoba spáchala zločin, ze kterého je obviněna. Žalobce se může opírat o listinné nebo souhrnné důkazy a není povinen povolávat svědky, kteří mají svědčit v hlavním líčení.
6. Při slyšení může osoba:
a) vznést námitky proti obviněním;
b) napadnout důkazy předložené žalobcem; a
c) předkládat důkazy.
7. Přípravný senát na základě výsledků slyšení rozhodne, zda existují dostatečné důkazy nasvědčující tomu, že osoba se dopustila každého ze zločinů, z nichž byla obviněna. Na základě tohoto rozhodnutí přípravný senát:
a) potvrdí ta obvinění, u nichž shledal dostatečné důkazy, a předá osobu projednacímu senátu pro účely hlavního líčení ve věci potvrzených obvinění;
b) odmítne potvrdit ta obvinění, u nichž neshledal dostatečné důkazy;
c) odročí slyšení a navrhne žalobci, aby zvážil:
(i) předložení dalších důkazů nebo doplnění vyšetřování ohledně konkrétního obvinění; nebo
(ii) možnost pozměnit obvinění vzhledem k tomu, že předložené důkazy zřejmě nasvědčují tomu, že byla naplněna skutková podstata jiného zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu.

8. Pokud přípravný senát odmítne potvrdit obvinění, nebrání to žalobci v podání další žádosti o potvrzení tohoto obvinění na základě dodatečně získaných důkazů.
9. Po potvrzení obvinění a před zahájením hlavního líčení může žalobce se souhlasem přípravného senátu a po vyrozumění obviněného pozměnit obvinění. Pokud žalobce navrhne doplnění obvinění nebo jejich nahrazení závažnějšími obviněními, musí být tato obvinění potvrzena ve slyšení podle tohoto článku. Po zahájení hlavního líčení může žalobce se souhlasem projednacího senátu vzít obvinění zpět.
10. Jakýkoli dříve vydaný zatýkací rozkaz pozbývá platnosti ve vztahu k obviněním, která nepotvrdil přípravný senát nebo která žalobce stáhl.
11. Po potvrzení obvinění podle tohoto článku předsednictvo ustaví projednací senát, který za podmínek ustanovení odstavce 9 a čl. 64 odst. 4 odpovídá za průběh následného řízení a může vykonávat kteroukoli z funkcí přípravného senátu, která s řízením souvisí a kterou lze v jeho průběhu uplatnit.

Část 6. Hlavní líčení

Článek 62
Místo hlavního líčení

Není-li stanoveno jinak, místem hlavního líčení je sídlo Soudu.

Článek 63
Hlavní líčení v přítomnosti obviněného

1. Obviněný musí být přítomen při hlavním líčení.
2. Pokud obviněný, který je přítomen před Soudem, soustavně narušuje průběh líčení, může projednací senát obviněného vykázat a umožnit mu sledovat líčení z prostor mimo jednací síň a dávat pokyny svému obhájci pomocí komunikačních technologií, je-li toho zapotřebí. Tato opatření lze uplatnit jen za výjimečných okolností, kdy jsou přiměřená alternativní opatření shledána nedostatečnými, a pouze na dobu nezbytně nutnou.

Článek 64
Funkce a pravomoci projednacího senátu

1. Projednací senát vykonává funkce a pravomoci stanovené tímto článkem v souladu s tímto Statutem a Jednacím a důkazním řádem.
2. Projednací senát dbá na spravedlivé a rychlé projednání věci při plném respektování práv obviněného a s ohledem na ochranu obětí a svědků.
3. Po postoupení věci k hlavnímu líčení podle tohoto Statutu projednací senát, kterému byla věc přidělena:
   a) po poradě se stranami přijme opatření nezbytná k usnadnění spravedlivého a rychlého projednání věci;
   b) stanoví, který jazyk nebo jazyky se budou užívat během hlavního líčení; a
   c) s výhradou všech ostatních relevantních ustanovení tohoto Statutu zajistí zpřístupnění dosud nezpřístupněných písemností či informací v dostatečném předstihu před hlavním líčením tak, aby umožnil dostatečnou přípravu na hlavní líčení.
4. Projednací senát může, je-li to potřebné pro jeho účinné a spravedlivé fungování, předat řešení předběžných otázek přípravnému senátu nebo v případě potřeby jinému soudci přípravného úseku, který je k dispozici.
5. Pokud je obviněna více než jedna osoba, může projednací senát po vyrozumění stran podle potřeby nařídit sloučení nebo rozdělení obvinění.
6. Při výkonu funkcí před hlavním líčením a v průběhu hlavního líčení může projednací senát podle potřeby:

a) vykonávat funkce přípravného senátu uvedené v čl. 61 odst. 11;

b) vyžadovat přítomnost a výpověď svědků a předkládání písemností a jiných důkazů a v případě potřeby si pro tento účel vyžádat pomoc států podle tohoto Statutu;

c) zajistit ochranu důvěrných informací;

d) nařídit provádění dalších důkazů k doplnění důkazů, které byly shromážděny před hlavním líčením nebo které strany předložily během hlavního líčení;

e) zajistit ochranu obviněného, svědků a obětí; a

f) rozhodovat v dalších příslušných otázkách.

7. Hlavní líčení je veřejné. Projednací senát však může rozhodnout, že vzhledem ke zvláštním okolnostem je nutné konat jisté části řízení s vyloučením veřejnosti pro účely čl. 68 nebo pro účely ochrany důvěrných nebo citlivých informací, které mají být předloženy jako důkaz.

8. a) Při zahájení hlavního líčení nechá projednací senát přednést obviněnému obvinění dříve potvrzená přípravným senátem. Projednací senát se ujistí, že obviněný rozumí povaze obvinění. Poskytne mu možnost přiznat vinu podle čl. 65 nebo ji popřít.

b) V průběhu hlavního líčení může předseda senátu vydávat pokyny ohledně vedení řízení, včetně nařízení, která mají zajistit jeho spravedlivé a nestranné vedení. S výhradou pokynů předsedy senátu mohou strany předkládat důkazy v souladu s ustanoveními tohoto Statutu.

9. Projednací senát má mimo jiné pravomoc na návrh strany nebo z vlastní iniciativy:

a) rozhodovat o přijatelnosti nebo významu důkazů; a

b) přijímat opatření potřebná pro udržení pořádku v průběhu slyšení.

10. Projednací senát zajistí sepsání úplného protokolu o hlavním líčení, který přesně zachycuje průběh líčení, a jeho vedení a uchování tajemníkem.

Článek 65
Řízení o přiznání viny

1. Pokud obviněný přizná vinu podle čl. 64 odst. 8 písm. a), projednací senát rozhodne, zda:

a) si je obviněný vědom povahy a důsledků přiznání viny;

b) obviněný přiznal vinu dobrovolně po dostatečné poradě se svým obhájcem; a

c) přiznání odpovídá skutkovému stavu podle:

(i) obvinění vznesených žalobcem, k nimž se obviněný přiznal;

(ii) materiálů, které žalobce předložil na doplnění obvinění a s nimiž obviněný souhlasí; a

(iii) jiných důkazů, například svědeckých výpovědí, které provedl žalobce nebo obviněný.

2. Pokud projednací senát shledá, že požadavky uvedené v odstavci 1 jsou splněny, bude mít za to, že doznání a dodatečně provedené důkazy objasňují veškeré skutečnosti významné pro prokázání zločinu, k němuž se obviněný přiznal, a může obviněného za tento zločin odsoudit.

3. Pokud projednací senát neshledá, že požadavky podle odstavce 1 jsou splněny, bude mít za to, že k přiznání viny nedošlo, a nařídí pokračování hlavního líčení obvyklým postupem stanoveným tímto Statutem a může postoupit věc jinému projednacímu senátu.

4. Pokud projednací senát shledá, že v zájmu spravedlnosti, zejména v zájmu obětí je třeba úplnější objasnění skutkového stavu věci, může:

a) požádat žalobce o provedení dalších důkazů, včetně svědeckých výpovědí; nebo

b) nařídit pokračování hlavního líčení obvyklým postupem podle tohoto Statutu, přičemž se na obviněného pohlíží tak, jako by vinu nepřiznal, a postoupit věc jinému projednacímu senátu.

5. Jednání mezi žalobcem a obhajobou ohledně změn obvinění, přiznání viny či trestu, který by měl být uložen, nejsou pro Soud závazná.

Článek 66
Presumpce neviny

1. Každý musí být pokládán za nevinného, dokud není jeho vina prokázána před Soudem v souladu s použitelným právem.
2. Břemeno dokazování viny obviněného leží na žalobci.
3. Před vynesením rozsudku, jímž se obviněný uznává vinným, musí být Soud nade vší pochybnost přesvědčen o vině obviněného.

Článek 67
Práva obviněného

1. Při rozhodování o jakémkoli bodu obvinění, který se mu klade za vinu, má obviněný právo na veřejné slyšení s přihlédnutím k ustanovením tohoto Statutu a na spravedlivé a nestranné řízení s následujícími minimálními zárukami při zachování úplné rovnosti:

a) být neprodleně a podrobně vyrozuměn o povaze, příčině a obsahu obvinění v jazyce, kterému obviněný plně rozumí a kterým plně hovoří;

b) mít dostatek času a možností k přípravě obhajoby a volné a důvěrné komunikaci s obhájcem podle své volby;

c) být souzen bez zbytečných průtahů;

d) s výhradou čl. 63 odst. 2 být přítomen při hlavním líčení, vést svou obhajobu sám či prostřednictvím právní pomoci podle své volby, a nemá-li právní pomoc, být poučen o tomto právu a mít právní pomoc ustavenou Soudem v případech, kdy je to v zájmu spravedlnosti, a to bezplatně, pokud obviněný nemá dostatečné prostředky na její úhradu;

e) klást nebo nechat klást otázky svědkům obžaloby a vyžadovat přítomnost a výslech svědků obhajoby za stejných podmínek jako výslech svědků obžaloby. Obviněný má rovněž právo uvádět okolnosti sloužící k jeho obhajobě a předkládat jiné důkazy přípustné podle tohoto Statutu;

f) mít bezplatnou pomoc schopného tlumočníka a takové překlady, které jsou nezbytné k naplnění požadavků spravedlnosti, pokud některá část řízení nebo písemnosti předkládané Soudu nejsou v jazyce, kterému obviněný plně rozumí a kterým plně hovoří;

g) nebýt nucen k výpovědi či přiznání viny a moci odepřít výpověď, přičemž k odepření výpovědi nesmí být přihlíženo při rozhodování o vině nebo nevině obviněného;

h) učinit bezpřísežné ústní či písemné prohlášení na svou obhajobu; a

i) nebýt nucen převzít důkazní břemeno či jeho vyvrácení.

2. Kromě jiných důkazů podle tohoto Statutu žalobce co nejdříve poskytne obhajobě důkazy, které má v držení nebo pod kontrolou, pokud podle jeho názoru svědčí nebo by mohly svědčit o nevině obviněného či být posuzovány jako polehčující okolnosti nebo mít vliv na důvěryhodnost důkazů obžaloby. V případě pochybností ohledně uplatňování tohoto odstavce rozhodne Soud.

Článek 68
Ochrana obětí a svědků a jejich účast na řízení

1. Soud přijme vhodná opatření na ochranu bezpečnosti, tělesného i duševního zdraví, důstojnosti a soukromí obětí a svědků. Soud přitom přihlédne ke všem příslušným okolnostem, včetně věku, pohlaví, jak je definováno v čl. 7 odst. 3, a zdravotního stavu, a k povaze zločinu, zejména pokud se jedná o zločin s prvky sexuálního násilí nebo násilí z důvodu pohlaví nebo násilí na dětech. Tato opatření žalobce uplatňuje zejména v průběhu vyšetřování a stíhání takových zločinů. Tato opatření nesmí být na újmu nebo neslučitelná s právy obviněného a zásadou spravedlivého a nestranného řízení.
2. Senáty Soudu mohou učinit výjimku ze zásady veřejnosti slyšení stanovené čl. 67 a v zájmu ochrany obětí a svědků či obviněného vyloučit veřejnost z kterékoli části řízení nebo umožnit předkládání důkazů pomocí elektronických či jiných specializovaných prostředků. Tato opatření jsou zejména uplatňována v případě oběti sexuálního násilí nebo dětské oběti či svědka, pokud Soud s přihlédnutím k veškerým okolnostem, zejména k názoru oběti či svědka, nenařídí něco jiného.

3. Jsou-li dotčeny osobní zájmy obětí, Soud umožní přednesení a projednání jejich názorů a obav v těch úsecích řízení, které Soud uzná za vhodné, a to způsobem, který nesmí být na újmu právům obviněného a zásadě spravedlivého a nestranného řízení a nesmí s nimi být neslučitelný. Pokud to Soud uzná za vhodné, mohou tyto názory a obavy přednést právní zástupci obětí v souladu s Jednacím a důkazním řádem.
4. Útvar pro ochranu obětí a svědků může radit žalobci a Soudu ohledně vhodných ochranných a bezpečnostních opatření, poradenské služby a pomoci podle čl. 43 odst. 6.
5. Pokud by zpřístupnění důkazů nebo informací podle tohoto Statutu mělo za následek vážné ohrožení bezpečnosti svědka či jeho rodinných příslušníků, může žalobce pro účely kteréhokoli úkonu před zahájením hlavního líčení zadržet tyto důkazy nebo informace a poskytnout pouze jejich shrnutí. Způsob uplatňování těchto opatření nesmí být na újmu nebo neslučitelný s právy obviněného a zásadou spravedlivého a nestranného řízení.
6. Stát může požádat o přijetí potřebných opatření na ochranu svých zaměstnanců nebo zástupců a ochranu důvěrných či citlivých informací.

Článek 69
Důkazy

1. Před výpovědí každý svědek v souladu s Jednacím a důkazním řádem odpřísáhne, že bude vypovídat pravdivě.
2. Při hlavním líčení vypovídá svědek osobně, s výjimkou případů, kdy to neumožňují opatření stanovená v čl. 68 nebo Jednacím a důkazním řádu. Soud může rovněž připustit podání výpovědi v přímém přenosu (ústně) či ze záznamu pomocí video- či audiotechniky, jakož i předkládání písemností a protokolů za podmínek stanovených tímto Statutem a v souladu s Jednacím a důkazním řádem. Tato opatření nesmí být na újmu nebo neslučitelná s právy obviněného.
3. Strany mohou předkládat důkazy významné pro případ v souladu s čl. 64. Soud má pravomoc vyžadovat předložení veškerých důkazů, které považuje za potřebné pro objasnění skutečného stavu věci.
4. Soud může v souladu s Jednacím a důkazním řádem rozhodnout o významu či přípustnosti důkazů, mimo jiné s ohledem na jejich důkazní hodnotu a případné ohrožení spravedlivého procesu a spravedlivého posuzování svědeckých výpovědí.
5. Soud respektuje a dodržuje zásadu důvěrnosti sdělení stanovenou Jednacím a důkazním řádem.
6. Soud nevyžaduje důkazy o obecně známých skutečnostech, nicméně k nim může přihlédnout při rozhodování.
7. Důkazy získané porušením tohoto Statutu nebo mezinárodně uznávaných lidských práv jsou nepřípustné, pokud:
   a) v důsledku porušení byla podstatným způsobem zpochybněna spolehlivost důkazu; nebo
   b) připuštění důkazů by bylo v rozporu s řádným průběhem řízení a mohlo by jej vážně poškodit.
8. Při rozhodování o významu nebo přípustnosti důkazů shromážděných státem Soud nerozhoduje o uplatňování vnitrostátního práva tohoto státu.

Článek 70
Trestné činy proti výkonu spravedlnosti

1. Soud má jurisdikci nad následujícími trestnými činy proti výkonu spravedlnosti, pokud jsou spáchány úmyslně:
   a) křivá výpověď podaná osobou, která přísahala, že bude vypovídat pravdivě podle čl. 69 odst. 1;
   b) vědomé předkládání nepravdivých či padělaných důkazů;
   c) podplácení svědka, maření či bránění v přítomnosti svědka u Soudu či jeho výpovědi, pomsta svědkovi za výpověď nebo ničení a pozměňování důkazů nebo bránění v shromažďování důkazů;

d) ztěžování splnění úkolu pracovníka Soudu, jeho zastrašování či působení na něj v úmyslu donutit či přesvědčit tohoto pracovníka, aby vůbec nekonal nebo nesprávně konal některou ze svých povinností;

e) pomsta vůči pracovníkovi Soudu pro výkon povinností tohoto nebo jiného pracovníka;

f) vyžadování či přijímání úplatku pracovníkem Soudu v souvislosti s jeho úředními povinnostmi.

2. Výkon jurisdikce Soudu nad trestnými činy podle tohoto článku se řídí zásadami a postupy stanovenými Jednacím a důkazním řádem. Podmínky poskytování mezinárodní součinnosti Soudu v souvislosti s řízeními podle tohoto článku se řídí vnitrostátním právem dožádaného státu.

3. Obviněnému, který je uznán vinným, může Soud uložit trest odnětí svobody až na pět let nebo peněžitý trest podle Jednacího a důkazního řádu, nebo oba tresty.

4. a) Každá smluvní strana rozšíří své trestněprávní předpisy postihující trestné činy proti řádnému průběhu svého vyšetřování a soudního řízení i na trestné činy proti výkonu spravedlnosti podle tohoto článku spáchané na jeho území nebo některým z jeho občanů;

b) Na žádost Soudu, kdykoliv to Soud považuje za vhodné, postoupí stát případ svým příslušným orgánům za účelem trestního stíhání. Tyto orgány musí vyřizovat takové případy s náležitou péčí a věnovat dostatečné prostředky na jejich účinné projednání.

Článek 71
Postihy za nepřístojné chování před Soudem

1. Soud může postihnout osoby přítomné při jeho jednání za nepřístojné chování, včetně rušení jednání nebo svévolného odepření řídit se pokyny Soudu, administrativními opatřeními jinými než trest odnětí svobody, například dočasným či trvalým vykázáním z jednací síně, pokutou či podobnými opatřeními podle Jednacího a důkazního řádu.

2. Řízení vedoucí k uložení opatření uvedených v odstavci 1 stanoví Jednací a důkazní řád.

Článek 72
Ochrana informací souvisejících s bezpečností státu

1. Tento článek upravuje případy, kdy by podle názoru státu zpřístupnění informací nebo písemností tohoto státu poškodilo jeho národní bezpečnostní zájmy. Mezi tyto případy patří případy spadající do působnosti čl. 56 odst. 2 a 3, čl. 61 odst. 3, čl. 64 odst. 3, čl. 67 odst. 2, čl. 68 odst. 6, čl. 87 odst. 6 a čl. 93, jakož i případy vznikající v jiných úsecích řízení, kdy se může jednat o takové zpřístupnění.

2. Tento článek se vztahuje i na případy, kdy osoba, která byla požádána o poskytnutí informací či důkazů, odmítne tak učinit nebo předá věc státu s tím, že zpřístupnění těchto informací či důkazů by poškodilo národní bezpečnostní zájmy státu, a dotčený stát potvrdí, že podle jeho názoru by zpřístupnění poškodilo jeho národní bezpečnostní zájmy.

3. Žádným z ustanovení tohoto článku není dotčena povinnost zajistit ochranu důvěrných informací podle čl. 54 odst. 3 písm. e) a f) nebo uplatňování čl. 73.

4. Pokud stát zjistí, že jeho informace či písemnosti jsou nebo zřejmě budou zpřístupněny v některém úseku řízení, přičemž podle jeho názoru by zpřístupnění poškodilo jeho národní bezpečnostní zájmy, je tento stát oprávněn zasáhnout do řízení s cílem dosáhnout řešení této otázky podle tohoto článku.

5. Jestliže je stát názoru, že zpřístupnění informací by poškodilo jeho národní bezpečnostní zájmy, podnikne ve spolupráci s žalobcem, obhajobou nebo přípravným či projednacím senátem podle okolností případu veškeré vhodné kroky s cílem společně řešit tuto otázku. Těmito kroky může být:

a) pozměnění nebo upřesnění žádosti;

b) rozhodnutí Soudu ohledně významu požadovaných informací či důkazů nebo rozhodnutí, zda tyto důkazy, ač významné pro řízení, nelze získat nebo nebyly získány z jiného zdroje než od dožádaného státu;

c) získání informací nebo důkazů z jiného zdroje či jinou formou; nebo

d) dohoda o podmínkách poskytování pomoci, mimo jiné včetně poskytování souhrnů nebo upravených verzí, omezeného zpřístupnění, používání zasedání s vyloučením veřejnosti nebo protistrany, nebo jiných ochranných opatření přípustných podle tohoto Statutu a Jednacího a důkazního řádu.

6. Jakmile byly podniknuty veškeré vhodné kroky ke společnému vyřešení této otázky, avšak podle názoru státu neexistují prostředky ani podmínky umožňující poskytnutí nebo zpřístupnění informace či písemnosti bez poškození jeho národních bezpečnostních zájmů, sdělí žalobci nebo Soudu konkrétní důvody svého rozhodnutí, s výjimkou případů, kdy by uvedení konkrétních důvodů nevyhnutelně způsobilo poškození národních bezpečnostních zájmů státu.

7. Pokud Soud poté rozhodne, že tyto důkazy jsou významné pro řízení a nezbytné pro rozhodnutí o vině či nevině obviněného, může Soud podniknout následující kroky:

a) požaduje-li se poskytnutí informace či písemnosti na základě žádosti o spolupráci podle části 9 nebo okolností popsaných v odstavci 2 a dožádaný stát uvedl důvod odmítnutí zmíněný v čl. 93 odst. 4:

(i) Soud může před vyvozením závěrů podle odstavce 7 písm. a) bodu (ii) vyžádat další konzultace za účelem projednání prohlášení státu, které podle potřeby mohou zahrnovat slyšení s vyloučením veřejnosti a protistrany;

(ii) dojde-li Soud k závěru, že uvedení důvodu odmítnutí podle čl. 93 odst. 4 za daných okolností znamená, že dožádaný stát nejedná v souladu se svými povinnostmi podle tohoto Statutu, může Soud postoupit věc podle čl. 87 odst. 7, s uvedením důvodů tohoto závěru; a

(iii) Soud může podle okolností učinit takové závěry v hlavním líčení s obviněným ohledně existence nebo neexistence jisté skutečnosti; nebo

b) za všech jiných okolností:

(i) nařídit zpřístupnění; nebo

(ii) v případech, kdy nenařídí zpřístupnění, podle okolností učinit takové závěry v hlavním líčení s obviněným ohledně existence nebo neexistence jisté skutečnosti.

Článek 73
Informace nebo písemnosti třetí strany

Je-li smluvní strana požádána Soudem o poskytnutí písemnosti nebo informace, kterou má ve správě, v držení nebo pod kontrolou, kterou mu důvěrně zpřístupnily stát, mezivládní organizace nebo mezinárodní organizace, požádá tato strana původce informace nebo písemnosti o souhlas s jejím zpřístupněním. Je-li původcem smluvní strana, dá souhlas se zpřístupněním této informace či písemnosti nebo se zaváže projednat tuto otázku se Soudem za podmínek ustanovení čl. 72. Pokud původce není smluvní stranou a nedá souhlas se zpřístupněním informace nebo písemnosti, dožádaný stát sdělí Soudu, že není schopen poskytnout písemnost či informaci, z důvodu již existujícího závazku důvěrnosti vůči původci.

Článek 74
Náležitosti rozhodnutí

1. Všichni soudci projednacího senátu jsou stále přítomni v každé části hlavního líčení a při poradě o rozhodnutí. Předsednictvo může v určitých případech pověřit jednoho nebo více z náhradních soudců, který je k dispozici, aby byl stále přítomen v každé části hlavního líčení a nahradil člena projednacího senátu, který se nadále nemůže dostavovat k hlavnímu líčení.

2. Rozhodnutí projednacího senátu vychází z hodnocení důkazů a celého řízení. Rozhodnutí nesmí překročit rámec skutečností a okolností uvedených v obvinění a jeho změnách. Soud může při rozhodování přihlédnout jen k těm důkazům, které byly provedeny a projednány v hlavním líčení.

3. Soudci usilují o dosažení jednomyslného rozhodnutí, nelze-li jednomyslného rozhodnutí dosáhnout, přijímá se rozhodnutí většinou hlasů soudců.

4. Porada projednacího senátu o rozhodnutí je tajná.
5. Rozhodnutí se vyhotovuje písemně a obsahuje úplné a odůvodněné zjištění projednacího senátu ohledně důkazů a závěrů. Projednací senát vydává jedno rozhodnutí. Není-li rozhodnutí projednacího senátu přijato většinou hlasů, musí obsahovat názory většiny a menšiny. Rozhodnutí nebo jeho shrnutí se vyhlašuje ve veřejném zasedání.

Článek 75
Odškodnění obětí

1. Soud stanoví zásady pro odškodňování obětí nebo odškodňování souvisejícího s oběťmi, včetně restituce, kompenzace a rehabilitace. Na tomto základě může Soud ve svém rozhodnutí na návrh nebo, za výjimečných okolností, z vlastního podnětu rozhodnout o rozsahu a výši škody, ztráty nebo újmy způsobené obětem nebo související s oběťmi a uvede zásady, na jejichž základě takto postupuje.
2. Soud může přímo odsouzenému nařízením uložit povinnost poskytnout odškodnění obětem nebo odškodnění související s oběťmi, včetně restituce, kompenzace nebo rehabilitace. Ve vhodných případech může Soud nařídit odškodnění ze Svěřeneckého fondu uvedeného v čl. 79.
3. Dříve než vydá nařízení podle tohoto článku, může Soud vyžádat a vzít v úvahu prohlášení odsouzeného, obětí, jiných zainteresovaných osob či států nebo prohlášení učiněná jejich jménem.
4. Při výkonu pravomoci podle tohoto článku může Soud po odsouzení osoby za zločin spadající do jurisdikce Soudu rozhodnout, zda pro vykonatelnost případného nařízení podle tohoto článku je nezbytné vyžadovat přijetí opatření podle čl. 93 odst. 1.
5. Smluvní strana vykoná rozhodnutí podle tohoto článku tak, jako by se na tento článek vztahovala ustanovení čl. 109.
6. Žádné z ustanovení tohoto článku nebude vykládáno tak, že by jím byla dotčena práva obětí podle vnitrostátního nebo mezinárodního práva.

Článek 76
Ukládání trestů

1. Byl-li obviněný uznán vinným, projednací senát zváží, jaký přiměřený trest mu má být uložen, a zohlední provedené důkazy a podání učiněná během hlavního líčení, které mají význam pro výrok o trestu.
2. S výjimkou případů upravených čl. 65 a před uzavřením hlavního líčení projednací senát z vlastního podnětu může a na návrh žalobce nebo obviněného musí konat další slyšení za účelem projednání dalších důkazů nebo podání důležitých pro rozhodnutí o vině v souladu s Jednacím a důkazním řádem.
3. V případech podle odstavce 2 musí být jakákoli prohlášení podle čl. 75 projednána během dalšího slyšení uvedeného v odstavci 2 a během dodatečného slyšení, je-li toho zapotřebí.
4. Výrok o trestu je vyhlašován veřejně a pokud možno v přítomnosti obviněného.

Část 7. Tresty

Článek 77
Použitelné tresty

1. S výhradou čl. 110 může Soud uložit osobě odsouzené za zločin podle čl. 5 tohoto Statutu některý z následujících trestů:
a) trest odnětí svobody na určitý počet let, jehož výměra nesmí překročit horní hranici třiceti let; nebo
b) trest odnětí svobody na doživotí, pokud to odůvodňuje mimořádná závažnost zločinu a osobní poměry odsouzeného.

2. Kromě trestu odnětí svobody může Soud nařídit:
a) peněžitý trest podle kritérií stanovených Jednacím a důkazním řádem;
b) propadnutí výnosů, majetku a aktiv, které pochází přímo či nepřímo z daného zločinu, aniž by tím byla dotčena práva třetích stran v dobré víře.

Článek 78
Ukládání trestů

1. Při ukládání trestů Soud v souladu s Jednacím a důkazním řádem zohlední takové okolnosti, jako je závažnost zločinu a osobní poměry odsouzeného.
2. Při ukládání trestu odnětí svobody Soud započítá dobu, kterou odsouzený strávil ve vazbě z příkazu Soudu. Soud může započítat dobu, kterou odsouzený strávil v jiné vazbě v souvislosti s jednáním zakládajícím skutkovou podstatu předmětného zločinu.
3. Osobě odsouzené za více než jeden zločin Soud uloží trest za každý zločin a úhrnný trest stanovící celkovou výši trestu odnětí svobody. Úhrnný trest nesmí být nižší než nejvyšší z jednotlivých uložených trestů a nesmí přesahovat hranici 30 let odnětí svobody nebo odnětí svobody na doživotí podle čl. 77 odst. 1 písm. b).

Článek 79
Svěřenecký fond

1. Rozhodnutím Shromáždění smluvních stran se zakládá Svěřenecký fond pro oběti zločinů spadajících do jurisdikce Soudu a pro rodinné příslušníky těchto obětí.
2. Soud může nařídit převod peněz a jiného majetku získaného z peněžitých trestů a trestů propadnutí majetku uložených Soudem do Svěřeneckého fondu.
3. Svěřenecký fond je spravován podle kritérií stanovených Shromážděním smluvních stran.

Článek 80
Vyloučení vlivu na vnitrostátní ukládání trestů a uplatňování vnitrostátního práva

Žádným z ustanovení této části Statutu není dotčeno ukládání trestů státy podle jejich vnitrostátního práva ani uplatňování vnitrostátního práva států, které nestanoví tresty předepsané v této části.

Část 8. Odvolání a přezkum

Článek 81
Odvolání proti rozhodnutí o zproštění nebo rozhodnutí o vině či výrok o trestu

1. Rozhodnutí podle čl. 74 lze napadnout odvoláním podle Jednacího a důkazního řádu následujícím způsobem:
a) Žalobce může podat odvolání z následujících důvodů:
(i) vada v řízení,
(ii) skutkový omyl, nebo
(iii) právní omyl;
b) Odsouzený nebo žalobce za odsouzeného může podat odvolání z následujících důvodů:
(i) vada v řízení,
(ii) skutkový omyl,
(iii) právní omyl, nebo
(iv) jiný důvod mající vliv na spravedlivost nebo hodnověrnost řízení či rozhodnutí.

2. a) V souladu s Jednacím a důkazním řádem může žalobce či odsouzený napadnout odvoláním výrok o trestu z důvodu nepoměru mezi zločinem a trestem;

b) Je-li podáno odvolání proti výroku o trestu a Soud shledá, že jsou důvody k úplnému či částečnému zrušení rozhodnutí o vině, může vyzvat žalobce a odsouzeného k uplatnění důvodů podle čl. 81 odst. 1 písm. a) nebo b) a může vynést rozhodnutí o vině v souladu s čl. 83;

c) stejný postup se uplatňuje, směřuje-li podání pouze proti rozhodnutí o vině a Soud shledá, že jsou důvody ke snížení trestu podle odstavce 2 písm. a).

3. a) Nenařídí-li projednací senát něco jiného, odsouzený zůstává ve vazbě až do projednání odvolání;

b) pokud je doba strávená ve vazbě delší než uložený trest odnětí svobody, musí být osoba propuštěna na svobodu, s tou výjimkou, že pokud žalobce rovněž podal odvolání, může být propuštění vázáno na podmínky podle písmene c);

c) v případě zprošťujícího rozsudku musí být obviněný propuštěn na svobodu okamžitě za následujících podmínek:

(i) za výjimečných okolností, mimo jiné vzhledem ke konkrétnímu riziku útěku, závažnosti zločinu, ze kterého byl obviněn, a pravděpodobnosti úspěchu odvolání, projednací senát může na návrh žalobce ponechat osobu ve vazbě až do projednání odvolání;

(ii) rozhodnutí projednacího senátu podle písmene c) bodu (i) lze napadnout odvoláním podle Jednacího a důkazního řádu.

4. S výhradou ustanovení odstavce 3 písm. a) a b) se výkon rozhodnutí nebo trestu odkládá po dobu stanovenou pro podání odvolání a po dobu trvání odvolacího řízení.

Článek 82
Odvolání proti jiným rozhodnutím

1. Každá ze stran se v souladu s Jednacím a důkazním řádem může odvolat proti kterémukoli z následujících rozhodnutí:

a) rozhodnutí ohledně jurisdikce či přípustnosti;

b) rozhodnutí povolující či zakazující propuštění vyšetřovaného nebo stíhaného;

c) rozhodnutí přípravného senátu postupovat z vlastní iniciativy podle čl. 56 odst. 3;

d) rozhodnutí v otázce, která by významně ovlivnila spravedlivost a rychlost řízení či výsledek hlavního líčení a jejíž okamžité řešení odvolacím senátem by podle názoru přípravného či projednacího senátu vedlo ke značnému pokroku v řízení.

2. Rozhodnutí přípravného senátu podle čl. 57 odst. 3 písm. d) může odvoláním napadnout dotčený stát nebo žalobce se souhlasem přípravného senátu. Toto odvolání musí být projednáno urychleně.

3. Odvolání samo o sobě nemá odkladný účinek, s výjimkou případů, kdy odklad nařídí odvolací senát na žádost v souladu s Jednacím a důkazním řádem.

4. Právní zástupce obětí, odsouzený nebo vlastník nemovitosti v dobré víře, jehož se nepříznivě dotýká nařízení podle čl. 75, se může odvolat proti nařízení o odškodnění podle Jednacího a důkazního řádu.

Článek 83
Odvolací řízení

1. Pro účely řízení podle čl. 81 a tohoto článku má odvolací senát veškeré pravomoci projednacího senátu.

2. Pokud odvolací senát shledá, že řízení, proti němuž odvolání směřuje, bylo nespravedlivé, čímž byla nepříznivě ovlivněna hodnověrnost rozhodnutí či výroku o trestu, nebo že napadené rozhodnutí či výrok o trestu byly významně ovlivněny skutkovým nebo právním omylem nebo vadou v řízení, může:

a) zrušit či změnit toto rozhodnutí nebo výrok o trestu; nebo

b) nařídit nové projednání věci jiným projednacím senátem.

Pro tyto účely může odvolací senát vrátit skutkovou otázku původnímu projednacímu senátu, aby tuto otázku rozhodl a sdělil výsledek, nebo si může sám vyžádat důkazy a rozhodnout tuto otázku. Pokud se proti rozhodnutí nebo výroku o trestu odvolal pouze odsouzený nebo žalobce za odsouzeného nelze rozhodnutí změnit v neprospěch odsouzeného.

3. Pokud v odvolacím řízení odvolací senát shledá, že trest je v nepoměru ke zločinu, může změnit výrok o trestu v souladu s částí 7.

4. Odvolací senát rozhoduje o rozsudku většinou hlasů soudců a rozsudek vyhlašuje ve veřejném zasedání. Rozsudek obsahuje odůvodnění. Nelze-li dosáhnout jednomyslnosti, rozsudek odvolacího senátu obsahuje názory většiny a menšiny, ovšem soudce může připojit i separátní nebo opoziční votum ohledně některé právní otázky.

5. Odvolací senát může vyhlásit rozsudek v nepřítomnosti osoby zproštěné obvinění či odsouzené.

Článek 84
Přezkum odsuzujícího rozsudku nebo výroku o trestu

1. Odsouzený nebo po jeho smrti manžel, manželka, děti, rodiče nebo osoba žijící v době smrti odsouzeného, která dostala od odsouzeného výslovný písemný pokyn podat odvolání, nebo žalobce za odsouzeného může požádat odvolací senát o přezkum pravomocného rozhodnutí o vině či výroku o trestu z následujících důvodů:

a) vyšly najevo dříve neznámé důkazy, které:

(i) byly v době hlavního líčení nedostupné, přičemž jejich nedostupnost nebyla zcela nebo zčásti způsobena žádající stranou; a

(ii) jsou natolik významné, že jejich uvedení během hlavního líčení by pravděpodobně odůvodnilo jiné rozhodnutí;

b) bylo nově zjištěno, že rozhodující důkazy, k nimž bylo přihlíženo během hlavního líčení a o něž se opíralo rozhodnutí o vině, byly nepravdivé, pozměněné či padělané;

c) soudce nebo soudci, kteří se podíleli na rozhodování o vině nebo na potvrzení obvinění, se v tomto případě dopustili závažného zneužití postavení nebo závažného porušení svých úředních povinností takové závažnosti , že odůvodňují odvolání podle čl. 46.

2. Odvolací senát žádost zamítne, shledá-li, že není důvodná. Pokud rozhodne, že žádost je důvodná, může podle okolností:

a) znovu svolat původní projednací senát;

b) ustavit nový projednací senát; nebo

c) ponechat si jurisdikci v této věci a po vyslechnutí stran způsobem stanoveným Jednacím a důkazním řádem rozhodnout, zda je třeba přezkoumat rozsudek.

Článek 85
Kompenzace zatčenému nebo odsouzenému

1. Osoba, která byla protiprávně zatčena či držena ve vazbě, má vymahatelné právo na kompenzaci.

2. Pokud byla osoba pravomocně odsouzena za trestný čin a rozhodnutí o vině bylo poté zrušeno vzhledem k tomu, že vyšly najevo nové či dříve neznámé skutečnosti nezvratně prokazující, že došlo k justičnímu omylu, osoba, na které byl na základě tohoto rozhodnutí o vině vykonán trest, bude odškodněna v souladu s právem, s výjimkou případů, kdy se prokáže, že dříve neznámá skutečnost nebyla uplatněna včas částečně nebo zcela v důsledku jednání této osoby.

3. Za výjimečných okolností, zjistí-li Soud skutečnosti nezvratně prokazující, že došlo k závažnému a zjevnému justičnímu omylu, může podle vlastního uvážení nařídit kompenzaci pro osobu, která byla propuštěna na svobodu na základě pravomocného zprošťujícího rozsudku nebo zastavení řízení z uvedeného důvodu, podle kritérií stanovených Jednacím a důkazním řádem.

Část 9. Mezinárodní spolupráce a justiční pomoc

Článek 86
Obecná povinnost poskytnout součinnost

Smluvní strany v souladu s ustanoveními tohoto Statutu poskytnou Soudu plnou součinnost při vyšetřování a stíhání zločinů spadajících do jurisdikce Soudu.

Článek 87
Žádosti o spolupráci: obecná ustanovení

1. a) Soud je oprávněn vyžadovat spolupráci smluvních stran. Žádosti se předávají diplomatickou cestou nebo jiným vhodným způsobem, který každá smluvní strana stanoví při ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu.

Následné změny stanovených způsobů předávání žádostí provede smluvní strana v souladu s Jednacím a důkazním řádem.

b) V případě potřeby, aniž by tím byla dotčena ustanovení písmene a), lze předávat žádosti i prostřednictvím Mezinárodní organizace kriminální policie nebo příslušné regionální organizace.

2. Žádosti o spolupráci a přiložené písemnosti se vyhotovují v úředním jazyce dožádaného státu nebo v jednom z pracovních jazyků Soudu, nebo se k nim přikládá překlad do některého z těchto jazyků podle volby států při ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu. Následné změny této volby se provádějí v souladu s Jednacím a důkazním řádem.

3. Dožádaný stát zachová důvěrnost žádosti o spolupráci a přiložených písemností, s výjimkou případů, kdy je zpřístupnění nutné pro vyřízení žádosti.

4. V souvislosti se žádostí o pomoc podanou podle této části může Soud přijmout opatření nezbytná k zajištění bezpečnosti nebo tělesného a duševního zdraví obětí, potenciálních svědků a jejich rodinných příslušníků, včetně opatření na ochranu informací. Soud může požadovat, aby informace poskytované podle této části byly předávány a aby s nimi bylo nakládáno způsobem šetřícím bezpečnost a tělesné i duševní zdraví obětí, potenciálních svědků a jejich rodinných příslušníků.

5. a) Soud může vyzvat stát, který není smluvní stranou tohoto Statutu, aby poskytl pomoc podle této části na základě ad hoc ujednání, dohody s takovým státem nebo na jiném vhodném základě.

b) Pokud stát, který není smluvní stranou tohoto Statutu a který uzavřel ad hoc ujednání nebo dohodu se Soudem, neposkytuje součinnost na základě žádostí podle takového ujednání nebo dohody, Soud o tom může vyrozumět Shromáždění smluvních stran nebo, v případech, kdy věc postoupila Soudu Rada bezpečnosti, Radu bezpečnosti.

6. Soud může požádat mezivládní organizaci o poskytnutí informací či písemností. Soud může rovněž vyžadovat jiné formy spolupráce nebo pomoci, které s touto organizací dojedná a které jsou v souladu s jejími kompetencemi či mandátem.

7. Pokud smluvní strana v rozporu s ustanoveními tohoto Statutu nevyhoví žádosti o spolupráci se Soudem, čímž brání Soudu ve výkonu jeho funkcí a pravomocí podle tohoto Statutu, může Soud vydat v tomto smyslu nález a postoupit věc Shromáždění smluvních stran nebo, v případech, kdy věc postoupila Soudu Rada bezpečnosti, Radě bezpečnosti.

Článek 88
Dostupnost postupů podle vnitrostátního práva

Smluvní strany zajistí, aby v jejich vnitrostátním právu byly k dispozici postupy pro všechny formy spolupráce uvedené v této části.

Článek 89
Předávání osob soudu

1. Soud může zaslat žádost o zatčení a předání osoby, společně s podklady uvedenými v čl. 91, kterémukoli státu, na jehož území se osoba zdržuje, a požádat tento stát o spolupráci při zatčení a předání této osoby. Smluvní strany vyřídí žádosti o zatčení a předání osob v souladu s ustanoveními této části a postupy svého vnitrostátního práva.
2. Pokud osoba, která má být předána, podá opravný prostředek u vnitrostátního soudu na základě zásady ne bis in idem podle čl. 20, dožádaný stát musí neprodleně zjistit dotazem u Soudu, zda existuje dřívější soudní rozhodnutí o přípustnosti. Je-li případ přípustný, dožádaný stát žádost vyřídí. Pokud řízení o přípustnosti právě probíhá, dožádaný stát může odložit vyřízení žádosti o předání osoby, dokud Soud nerozhodne o přípustnosti.
3. a) Smluvní strana v souladu se svým vnitrostátním procesním právem povolí přepravu osoby, kterou jiný stát předává Soudu, přes své území, s výjimkou případů, kdy by průvoz přes tento stát bránil předání nebo je zdržoval;

b) Žádost Soudu o průvoz musí být zaslána v souladu s čl. 87. Žádost o průvoz musí obsahovat:

(i) popis provážené osoby;
(ii) stručné vylíčení skutkového děje a jeho právní kvalifikaci; a
(iii) rozkaz k zatčení a předání;

c) Přepravovaná osoba musí být po dobu průvozu držena ve vazbě;

d) Pro leteckou přepravu osoby bez plánovaného přistání na území státu průvozu není zapotřebí povolení.

e) V případě neplánovaného přistání na území státu průvozu může tento stát vyžadovat, aby Soud zažádal o průvoz podle písmene b). Stát průvozu zadrží prováženou osobu až do obdržení žádosti o průvoz a uskutečnění průvozu, přičemž zadržení pro účely tohoto písmene nesmí překročit 96 hodin od neplánovaného přistání, není-li žádost obdržena v průběhu této lhůty.

4. Pokud je osoba, o jejíž předání se žádá, v dožádaném státu stíhána či ve výkonu trestu pro jiný zločin než ten, pro který se žádá o její předání Soudu, musí dožádaný stát poté, co rozhodne o vyhovění žádosti, konzultovat tuto otázku se Soudem.

Článek 90
Střet žádostí

1. Obdrží-li smluvní strana žádost Soudu o předání osoby podle čl. 89 a rovněž žádost jiného státu o vydání téže osoby pro jednání zakládající skutkovou podstatu zločinu, pro který Soud žádá o předání této osoby, oznámí tuto skutečnost Soudu a dožadujícímu státu.
2. Je-li dožadující stát smluvní stranou, dožádaný stát přednostně vyřídí žádost Soudu, pokud:

a) Soud na základě čl. 18 a 19 shledal věc, pro kterou žádá o předání, přípustnou, přičemž toto rozhodnutí bere v úvahu vyšetřování či stíhání vedené dožadujícím státem v souvislosti se žádostí o vydání podanou tímto státem; nebo

b) Soud přijal rozhodnutí uvedené v písmenu a) na základě oznámení dožádaného státu podle odstavce 1.

3. Pokud nebylo přijato rozhodnutí podle odstavce 2 písm. a), může dožádaný stát podle vlastního uvážení, do rozhodnutí Soudu podle odstavce 2 písm. b), pokračovat ve vyřizování žádosti o vydání obdržené od dožadujícího státu, nicméně osobu nesmí vydat, dokud Soud neshledá věc nepřípustnou. Soud v této otázce rozhodne urychleně.
4. Jestliže dožadující stát není smluvní stranou tohoto Statutu, dožádaný stát, pokud není vázán mezinárodním závazkem vydat osobu dožadujícímu státu, přednostně vyřídí žádost o předání Soudu, pokud Soud shledal věc přípustnou.
5. Pokud Soud neshledal věc podle odstavce 4 přípustnou, dožádaný stát může podle vlastního uvážení vyřídit žádost o vydání podanou dožadujícím státem.

6. V případech upravených odstavcem 4, s výjimkou případů, kdy dožádaný stát je vázán existujícím mezinárodním závazkem vydat osobu dožadujícímu státu, který není smluvní stranou tohoto Statutu, dožádaný stát rozhodne, zda předá osobu Soudu, nebo ji vydá dožadujícímu státu. Při rozhodování v této otázce zváží dožádaný stát veškeré příslušné okolnosti, mimo jiné:

a) příslušná data žádostí;

b) zájmy dožadujícího státu, včetně, podle okolností, zda byl zločin spáchán na jeho území a státního občanství obětí a vyžádané osoby; a

c) možnost následného předání mezi Soudem a dožadujícím státem.

7. Pokud smluvní strana, která obdržela žádost Soudu o předání osoby, rovněž obdrží žádost jakéhokoli státu o vydání téže osoby pro činy jiné než ty, které zakládají skutkovou podstatu zločinů, pro něž Soud žádá o předání této osoby:

a) dožádaný stát, pokud není vázán existujícím mezinárodním závazkem vydat osobu dožadujícímu státu, vyřídí přednostně žádost Soudu;

b) dožádaný stát, pokud je vázán daným mezinárodním závazkem vydat osobu dožadujícímu státu, rozhodne, zda předá tuto osobu Soudu, nebo vydá tuto osobu do dožadujícího státu. Při rozhodování v této věci dožádaný stát zváží veškeré příslušné okolnosti, mimo jiné i okolnosti uvedené v odstavci 6, se zvláštním přihlédnutím k relativní povaze a závažnosti příslušného jednání.

8. Pokud na základě oznámení podle tohoto článku Soud shledá věc nepřípustnou a následně je zamítnuta žádost o vydání do dožadujícího státu, dožádaný stát vyrozumí o tomto rozhodnutí Soud.

Článek 91
Obsah žádostí o zatčení a předání

1. Žádost o zatčení a předání se podává písemně. V naléhavých případech lze žádost předat jakýmkoli prostředkem určeným pro přenos písemných zpráv pod podmínkou, že žádost bude potvrzena cestou stanovenou v čl. 87 odst. 1 písm. a).

2. Žádost o zatčení a předání osoby, na niž se vztahuje zatýkací rozkaz vydaný přípravným senátem podle čl. 58, obsahuje nebo k ní jsou přiloženy:

a) popis vyžádané osoby postačující k identifikaci osoby a informace o pravděpodobném místu pobytu osoby;

b) kopie zatýkacího rozkazu; a

c) písemnosti, prohlášení nebo informace potřebné pro splnění požadavků předávacího řízení v dožádaném státu, přičemž tyto požadavky by neměly být náročnější než požadavky platné pro vydávání podle mezinárodních smluv nebo ujednání uzavřených mezi dožádaným státem a jinými státy s přihlédnutím ke zvláštní povaze Soudu by pokud možno měly být méně náročné.

3. Žádost o zatčení a předání osoby již odsouzené obsahuje nebo k ní jsou přiloženy:

a) kopie zatýkacího rozkazu proti této osobě;

b) kopie rozhodnutí o vině;

c) údaje prokazující, že vyžádaná osoba je totožná s osobou uvedenou v rozhodnutí o vině; a

d) pokud byl vyžádané osobě již uložen trest, kopii výroku o trestu a, pokud byl uložen trest odnětí svobody, údaje o vykonaném trestu a délce zbytku trestu.

4. Na žádost Soudu smluvní strana konzultuje se Soudem, v obecné rovině nebo v souvislosti s konkrétním případem, požadavky stanovené jejím vnitrostátním právem , které by mohly být uplatňovány podle odstavce 2 písm. c). Při této konzultaci smluvní strana vyrozumí Soud o specifických požadavcích svého vnitrostátního práva.

Článek 92
Předběžná vazba

1. V naléhavých případech může Soud požádat, aby vyžádaná osoba byla vzata do předběžné vazby do předložení žádosti o předání a podkladů k žádosti uvedených v čl. 91.

2. Žádost o předběžnou vazbu se předává jakýmkoli prostředkem určeným pro přenos písemných zpráv a obsahuje:

a) popis vyžádané osoby postačující k její identifikaci a informace o pravděpodobném místu pobytu osoby;

b) stručný popis zločinů, pro které se žádá o vazbu osoby a skutečností údajně zakládajících skutkovou podstatu těchto zločinů, pokud možno s udáním data a místa zločinu;

c) údaje o zatýkacím rozkazu nebo rozhodnutí o vině vztahujícím se na vyžádanou osobu; a

d) prohlášení, že žádost o předání vyžádané osoby bude následovat.

3. Osoba vzatá do předběžné vazby musí být propuštěna na svobodu, pokud dožádaný stát neobdrží žádost o předání s podklady uvedenými v čl. 91 ve lhůtě stanovené Jednacím a důkazním řádem. Tato osoba však může souhlasit s předáním před uplynutím této lhůty, umožňuje-li to právní řád dožádaného státu. V takovém případě dožádaný stát předá tuto osobu Soudu co nejdříve.

4. Skutečnost, že vyžádaná osoba byla propuštěna na svobodu podle odstavce 3, nebrání následnému zatčení a předání této osoby, pokud je žádost o předání s podklady doručena později.

Článek 93
Jiné formy spolupráce

1. Smluvní strany v souladu s ustanoveními této části a s postupy stanovenými vnitrostátním právem vyřídí žádosti Soudu o poskytnutí následující pomoci v souvislosti s vyšetřováním či stíháním:

a) identifikace a zjištění místa pobytu osob nebo zjištění místa, kde se nachází věci;

b) zajištění důkazů, včetně svědeckých výpovědí pod přísahou, a předkládání důkazů, včetně znaleckých posudků a zpráv potřebných pro Soud;

c) výslech vyšetřovaného nebo stíhaného;

d) doručování písemností, včetně soudních písemností;

e) umožnění dobrovolného dostavení se svědků nebo znalců k Soudu;

f) dočasné předání osob podle odstavce 7;

g) ohledání místa, včetně exhumace a ohledání hrobů;

h) provádění prohlídek a zajištění;

i) poskytování záznamů a písemností, včetně úředních záznamů a písemností;

j) ochrana obětí a svědků a uchování důkazů;

k) identifikace, vyhledávání a zmrazení nebo zajištění výnosů, majetku a aktiv a věcí určených ke spáchání zločinu pro účely následného zabavení, aniž by tím byla dotčena práva třetích stran v dobré víře; a

l) jakákoli jiná forma pomoci, kterou nezakazuje právní řád dožádaného státu, s cílem usnadnit vyšetřování a stíhání zločinů spadajících do jurisdikce Soudu.

2. Soud má pravomoc zaručit svědkovi nebo znalci, který se dostaví k Soudu, že nebude Soudem stíhán, zadržen či jinak omezován na osobní svobodě v souvislosti s činy nebo opomenutími, k nimž došlo před tím, než tato osoba opustila dožádaný stát.

3. Pokud je provedení určité pomoci uvedené v žádosti podané podle odstavce 1 v dožádaném státu zakázáno na základě existující všeobecně uplatňované základní právní zásady, dožádaný stát to neprodleně konzultuje se Soudem s cílem vyřešit tuto otázku. Při této konzultaci je třeba zvážit, zda by pomoc mohla být poskytnuta jinou formou nebo za určitých podmínek. Pokud nelze tuto otázku vyřešit konzultací, Soud žádost podle potřeby pozmění.

4. Smluvní strana může zcela nebo zčásti odmítnout pomoc podle čl. 72 pouze pokud se žádost týká poskytnutí písemností nebo zpřístupnění důkazů souvisejících s bezpečností státu.

5. Dříve než odmítne pomoc podle odstavce 1 písm. l), dožádaný stát zváží, zda by tato pomoc mohla být poskytnuta za určitých podmínek nebo zda by tato pomoc mohla být poskytnuta později či jiným způsobem, za předpokladu, že pokud Soud či žalobce přijme pomoc za těchto podmínek, musí Soud či žalobce tyto podmínky dodržet.

6. Je-li žádost o pomoc odmítnuta, dožádaný stát neprodleně vyrozumí Soud či žalobce o důvodech odmítnutí.

7. a) Soud může požádat o dočasné předání osoby ve vazbě pro účely identifikace nebo výpovědi nebo jiné pomoci. Tato osoba může být dočasně předána, pokud jsou splněny následující podmínky:

(i) osoba dobrovolně vyjádří informovaný souhlas s dočasným předáním; a

(ii) dožádaný stát souhlasí s dočasným předáním za podmínek, na nichž se tento stát a Soud dohodnou.

b) Dočasně předávaná osoba zůstane ve vazbě. Po splnění účelu předání Soud tuto osobu neprodleně vrátí do dožádaného státu.

8. a) Soud zajistí důvěrnost písemností a informací, s výjimkou případů, kdy jsou tyto písemnosti a informace potřebné pro vyšetřování a řízení uvedené v žádosti;

b) Dožádaný stát může v případě potřeby předat důvěrně písemnosti či informace žalobci. Žalobce je může použít výhradně za účelem získání nových důkazů;

c) Dožádaný stát následně může z vlastního podnětu nebo na žádost žalobce dát souhlas se zpřístupněním takových písemností nebo informací. Tyto písemnosti a informace pak mohou být použity jako důkazy v souladu s ustanoveními částí 5 a 6 a v souladu s Jednacím a důkazním řádem.

9. a) (i) Pokud smluvní strana obdrží od Soudu nebo od jiného státu na základě mezinárodního závazku konkurující žádosti jiné než žádosti o předání nebo vydání, bude tato smluvní strana po poradě se Soudem a s tímto jiným státem usilovat o vyřízení obou žádostí, v případě potřeby odložením jedné či druhé žádosti nebo stanovením podmínek pro ně.

(ii) Pokud tak neučiní, řeší se střet žádostí v souladu se zásadami stanovenými čl. 90.

b) Pokud se však žádost Soudu týká informací, majetku či osob, které má na základě mezinárodní dohody pod kontrolou třetí stát či mezinárodní organizace, dožádané státy o tom vyrozumí Soud, který se se svou žádostí obrátí na tento třetí stát nebo mezinárodní organizaci.

10. a) Soud může na požádání spolupracovat se smluvní stranou a poskytovat jí pomoc při vyšetřování nebo soudním projednávání jednání, která zakládají skutkovou podstatu zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu nebo závažného zločinu podle vnitrostátního práva dožadujícího státu.

b) (i) Pomoc poskytnutá podle písmene a) mimo jiné zahrnuje:

a. poskytnutí prohlášení, písemností a jiných důkazů získaných v průběhu vyšetřování nebo hlavního líčení vedeného Soudem; a

b. výslech osoby zadržené na základě příkazu Soudu;

(ii) V případě pomoci podle písmene b) bodu i) a.:

a. pokud byly písemnosti a jiné důkazy získány s pomocí státu, je k předání zapotřebí souhlas tohoto státu;

b. pokud výpovědi, písemnosti a jiné důkazy poskytl svědek nebo znalec, řídí se předání ustanoveními čl. 68.

c) Soud může za podmínek stanovených tímto odstavcem vyhovět žádosti o pomoc podle tohoto odstavce, podané státem, který není smluvní stranou tohoto Statutu.

Článek 94
Odložení vyřízení žádosti z důvodu probíhajícího vyšetřování či stíhání

1. Pokud by okamžité vyřízení žádosti narušilo probíhající vyšetřování nebo stíhání ve věci jiné než ve věci, které se týká žádost, může dožádaný stát odložit vyřízení žádosti na dobu, na které se dohodne se Soudem. Odložení však nesmí být delší, než je nutné k ukončení příslušného vyšetřování nebo stíhání v dožádaném státu. Dříve než rozhodne o odložení, dožádaný stát zváží, zda by pomoc mohla být poskytnuta neprodleně za určitých podmínek.

2. Bylo-li však přijato rozhodnutí o odložení podle odstavce 1, může žalobce navrhnout opatření k uchování důkazů podle čl. 93 odst. 1 písm. j).

Článek 95
Odklad vyřízení žádosti z důvodu námitky nepřípustnosti

Pokud Soud projednává námitku nepřípustnosti podle čl. 18 a 19, může dožádaný stát odložit vyřízení žádosti podle této části do rozhodnutí Soudu o námitce, kromě případů, kdy Soud výslovně nařídí, aby žalobce pokračoval ve shromažďování důkazů podle čl. 18 a 19.

Článek 96
Obsah žádostí o jiné formy pomoci podle čl. 93

1. Žádost o jiné formy pomoci uvedené v čl. 93 se podává písemně. V naléhavých případech lze žádost předat jakýmkoli prostředkem určeným pro přenos písemných zpráv s tím, že žádost bude potvrzena způsobem uvedeným v čl. 87 odst. 1 písm. a).
2. Žádost podle okolností obsahuje nebo k ní jsou přiloženy:
a) stručný popis účelu žádosti a požadované pomoci, včetně právního základu a důvodů žádosti;
b) co nejvíce podrobných údajů o místě pobytu a totožnosti osoby nebo poloze a identifikaci místa, které je nutné najít či identifikovat, aby mohla být poskytnuta požadovaná pomoc;
c) stručné vylíčení základních okolností žádosti;
d) odůvodnění a podrobnosti postupů nebo požadavků, kterými je třeba se řídit;
e) informace potřebné k vyřízení žádosti podle práva dožádaného státu; a
f) jiné související informace potřebné k poskytnutí požadované pomoci.
3. Na žádost Soudu konzultuje smluvní strana se Soudem v obecné rovině nebo v souvislosti s konkrétním případem požadavky stanovené jejím vnitrostátním právem, které by mohly být uplatňovány podle odstavce 2 písm. e). Při této konzultaci smluvní strana vyrozumí Soud o specifických požadavcích svého vnitrostátního práva.
4. Ustanovení tohoto článku se v přiměřeném rozsahu vztahují i na žádosti o pomoc předkládané Soudu.

Článek 97
Konzultace

Pokud smluvní strana obdrží žádost podle této části a v souvislosti s ní zjistí problémy, které by mohly zdržovat nebo bránit vyřízení žádosti, konzultuje tento stát neprodleně se Soudem s cílem vyřešit tuto otázku. Mezi takové problémy může mimo jiné patřit:
a) nedostatek informací potřebných k vyřízení žádosti;
b) v případě žádosti o předání skutečnost, že přes veškerou snahu nelze zjistit místo pobytu vyžádané osoby nebo že provedeným šetřením bylo zjištěno, že osoba nacházející se v dožádaném státu zjevně není osobou uvedenou v zatýkacím rozkazu; nebo
c) skutečnost, že kvůli vyřízení žádosti v její současné podobě by dožádaný stát musel porušit již dříve přijatý smluvní závazek vůči jinému státu.

Článek 98
Spolupráce ohledně vzdání se imunity a souhlasu s předáním

1. Soud nemůže pokračovat v projednávání žádosti o předání nebo pomoc, kvůli níž by dožádaný stát musel jednat v rozporu se svými mezinárodněprávními závazky ve vztahu ke státní nebo diplomatické imunitě osoby či majetku třetího státu, s výjimkou případů, kdy Soud pro účely vzdání se imunity může nejprve zajistit spolupráci tohoto třetího státu.
2. Soud nemůže pokračovat v projednávání žádosti o předání, kvůli níž by dožádaný stát musel jednat v rozporu se svými závazky vyplývajícími z mezinárodních smluv, podle nichž je souhlas

vysílajícího státu podmínkou předání osoby z tohoto státu Soudu, s výjimkou případů, kdy Soud pro účely získání souhlasu s tímto předáním může nejprve zajistit spolupráci vysílajícího státu.

Článek 99
Vyřizování žádostí podle čl. 93 a 96

1. Žádosti o pomoc se vyřizují v souladu s příslušnými postupy podle práva dožádaného státu a, pokud to toto právo nezakazuje, způsobem stanoveným v žádosti, včetně dodržení postupů uvedených v žádosti nebo povolení přítomnosti a pomoci osob uvedených v žádosti při vyřizování žádosti.
2. V případě naléhavé žádosti se na požádání Soudu písemnosti či důkazy poskytované v rámci odpovědi na žádost zašlou urychleně.
3. Odpovědi dožádaného státu se zasílají v původním jazyce a formě.
4. Aniž by tím byly dotčeny ostatní články této části, je-li to nezbytné pro úspěšné vyřízení žádosti, kterou lze vyřídit bez donucovacích opatření, včetně zejména dobrovolného pohovoru či zajištění důkazů od osoby, a to i v nepřítomnosti orgánů dožádané smluvní strany, pokud je to nezbytné k vyřízení žádosti, a ohledání veřejně přístupného místa bez pozměnění tohoto místa, může žalobce vyřídit takovou žádost přímo na území státu následujícím způsobem:
a) pokud je dožádaná smluvní strana státem, na jehož území byl zločin údajně spáchán a věc byla shledána přípustnou podle čl. 18 a 19, žalobce může přímo vyřídit žádost po veškerých možných konzultacích s dožádanou smluvní stranou;
b) v jiných případech může žalobce vyřídit žádost po konzultacích s dožádanou smluvní stranou a s vyhověním jakýmkoli přiměřeným podmínkám či obavám vyjádřeným smluvní stranou. Pokud dožádaná smluvní strana zjistí problémy s vyřizováním žádosti podle tohoto písmene, neprodleně konzultuje se Soudem řešení věci.
5. Ustanovení umožňující osobě slyšené nebo vyslýchané Soudem podle čl. 72 odvolávat se na omezení, jejichž cílem je bránit zpřístupnění důvěrných informací souvisejících s národní bezpečností státu, se vztahují i na vyřizování žádostí o pomoc podle tohoto článku.

Článek 100
Náklady

1. Běžné náklady na vyřizování žádostí na území dožádaného státu hradí tento stát, s výjimkou následujících nákladů, které hradí Soud:
a) náklady související s cestováním a bezpečností svědků a znalců a předáním osob ve vazbě podle čl. 93;
b) náklady na překlady, tlumočení a přepisy;
c) cestovné a stravné soudců, žalobce, zástupců žalobce, tajemníka, zástupce tajemníka a pracovníků kteréhokoli orgánu Soudu;
d) náklady na znalecký posudek nebo zprávu, které si Soud vyžádá;
e) náklady související s dopravou osoby, kterou vazební stát předává Soudu; a
f) po konzultacích, jakékoli mimořádné náklady vzniklé při vyřizování žádosti.
2. Ustanovení odstavce 1 se v přiměřeném rozsahu vztahují na žádosti, které smluvní strany podávají Soudu. V takovém případě Soud hradí běžné náklady související s vyřízením.

Článek 101
Zásada speciality

1. Osoba, která byla předána Soudu podle tohoto Statutu nebude stíhána, trestána nebo zbavena svobody pro jakákoli jednání spáchaná před předáním, s výjimkou jednání nebo způsobu jednání zakládajícího skutkovou podstatu zločinů, pro něž byla tato osoba předána.

2. Soud může požadovat, aby se stát který předal osobu Soudu, vzdal požadavků podle odstavce 1, a pokud je to nutné, Soud poskytne dodatečné informace podle čl. 91. Smluvní strany jsou oprávněny zajistit pro Soud takové vzdání se požadavků a vynasnaží se je zajistit.

Článek 102
Používání pojmů

Pro účely tohoto Statutu:

a) „předání“ označuje dodání osoby Soudu provedené státem podle tohoto Statutu.

b) „vydání“ označuje dodání osoby jedním státem druhému státu na základě mezinárodní smlouvy, úmluvy nebo vnitrostátního práva.

Část 10. Vykonávací řízení

Článek 103
Úloha států při výkonu trestu odnětí svobody

1. a) Trest odnětí svobody se vykonává ve státu určeném Soudem ze seznamu států, které Soud uvědomily o své ochotě přijímat odsouzené.

b) Při prohlášení o ochotě přijímat odsouzené může stát stanovit podmínky přijímání, na kterých se dohodne se Soudem a které jsou v souladu s touto částí.

c) Stát určený v konkrétním případu neprodleně informuje Soud, zda přijímá určení Soudu.

2. a) Stát výkonu trestu uvědomí Soud o jakýchkoli okolnostech, včetně plnění jakýchkoli podmínek dohodnutých podle odstavce 1, které by mohly podstatným způsobem ovlivnit podmínky či rozsah odnětí svobody. O jakýchkoli takových známých či předvídatelných okolnostech bude Soud vyrozuměn alespoň 45 dnů předem. V této lhůtě nepodnikne stát výkonu trestu nic, co by mohlo být na újmu jeho závazkům podle čl. 110.

b) Pokud Soud nemůže souhlasit s okolnostmi uvedenými v písmenu a), vyrozumí o tom stát výkonu trestu a dále postupuje podle čl. 104 odst. 1.

3. Při výkonu svého diskrečního práva určit stát podle odstavce 1 vezme Soud v úvahu následující:

a) zásadu, že smluvní strany by měly sdílet odpovědnost za výkon trestu odnětí svobody, v souladu se zásadami spravedlivého rozdělení stanovenými Jednacím a důkazním řádem;

b) uplatňování široce uznávaných mezinárodních smluvních standardů, kterými se řídí zacházení s vězni;

c) názory odsouzeného;

d) státní občanství odsouzeného;

e) jiné faktory související s okolnostmi zločinu nebo situací odsouzeného, nebo s účinným výkonem trestu, které přichází v úvahu při určení státu výkonu trestu.

4. Pokud podle odstavce 1 není určen žádný stát, vykoná se trest odnětí svobody ve vězeňském zařízení poskytnutém hostitelským státem v souladu s podmínkami stanovenými dohodou o sídle Soudu zmíněnou v čl. 3 odst. 2. Náklady související s výkonem trestu odnětí svobody v takovém případě hradí Soud.

Článek 104
Změna určení státu výkonu trestu

1. Soud může kdykoli rozhodnout o převozu odsouzeného do věznice v jiném státu.

2. Odsouzený může kdykoli požádat Soud o převoz ze státu výkonu trestu.

Článek 105
Výkon trestu

1. S výhradou podmínek, které stát mohl stanovit v souladu s čl. 103 odst. 1 písm. b), je trest odnětí svobody závazný pro smluvní strany, které jej v žádném případě nesmí měnit.
2. Jedině Soud má právo rozhodnout o odvolání či žádosti o přezkum. Stát výkonu trestu nesmí odsouzenému bránit v podání jakékoli takové žádosti.

Článek 106
Dozor nad výkonem trestu a podmínkami výkonu trestu

1. Výkon trestu odnětí svobody podléhá dozoru Soudu a musí být v souladu s široce uznávanými mezinárodními smluvními standardy, kterými se řídí zacházení s vězni.
2. Podmínky výkonu trestu se řídí právním řádem státu výkonu trestu a musí být v souladu s široce uznávanými mezinárodními smluvními standardy, kterými se řídí zacházení s vězni; tyto podmínky nesmí v žádném případě být více nebo méně příznivé než podmínky platné pro vězně odsouzené pro podobné trestné činy ve státu výkonu trestu.
3. Komunikace mezi odsouzeným a Soudem je bez omezení a důvěrná.

Článek 107
Převoz osoby po vykonání trestu

1. Po vykonání trestu může být osoba, která není státním občanem státu výkonu trestu, v souladu s právním řádem státu výkonu trestu převezena do státu, který je povinen ji přijmout, či do jiného státu, který souhlasí s jejím přijetím, s přihlédnutím k jakýmkoli přáním osoby, která má být převezena do tohoto státu, s výjimkou případů, kdy stát výkonu trestu povolí, aby tato osoba zůstala na jeho území.
2. Pokud náklady související s převozem osoby do jiného státu podle odstavce 1 nehradí žádný stát, hradí tyto náklady Soud.
3. Za podmínek ustanovení čl. 108 může stát výkonu trestu v souladu se svým vnitrostátním právním řádem rovněž vydat nebo jinak předat tuto osobu státu, který požádal o vydání či předání této osoby pro účely soudního řízení či výkonu trestu.

Článek 108
Omezení stíhání nebo trestu pro jiné trestné činy

1. Odsouzený, kterého má v moci stát výkonu trestu, nepodléhá stíhání či trestu nebo vydání do třetího státu pro jakékoli jednání, k němuž došlo před dodáním této osoby do státu výkonu trestu, s výjimkou případů, kdy takové stíhání, trest nebo vydání schválí Soud na žádost státu výkonu trestu.
2. Soud v této věci rozhodne po vyslechnutí názorů odsouzeného.
3. Odstavec 1 neplatí, pokud odsouzený dobrovolně zůstane na území státu výkonu trestu déle než 30 dnů poté, co vykonal celý trest uložený Soudem, nebo se na území tohoto státu vrátí poté, co jej opustil.

Článek 109
Výkon peněžitého trestu a opatření ohledně propadnutí majetku

1. Smluvní strany vykonávají příkazy k zaplacení peněžitého trestu či propadnutí majetku vydané Soudem podle části 7, aniž by tím byla dotčena práva třetích stran nabytá v dobré víře, a v souladu s postupy stanovenými jejich vnitrostátním právem.
2. Pokud smluvní strana není schopna vykonat příkaz k propadnutí majetku, přijme opatření k získání náhrady za hodnotu výnosů, majetku nebo aktiv, jejichž propadnutí Soud nařídil, aniž by tím byla dotčena práva třetích stran nabytá v dobré víře.
3. Majetek, výnos z prodeje nemovitostí nebo, podle okolností, prodeje jiného majetku, který smluvní strana získá v důsledku výkonu rozsudku Soudu, se předá Soudu.

Článek 110
Soudní přezkum trestu v souvislosti se snížením trestu

1. Stát výkonu trestu nesmí osobu propustit na svobodu, dokud nevykoná trest uložený Soudem.
2. Jedině Soud má právo rozhodnout o snížení trestu, a vydá rozhodnutí v této věci po vyslechnutí osoby.
3. Pokud osoba vykonala dvě třetiny trestu nebo 25 let v případě doživotního trestu, Soud přezkoumá trest s cílem rozhodnout, zda by měl být trest snížen. Takový přezkum nesmí být proveden před uplynutím této lhůty.
4. Při přezkumu podle odstavce 3 může Soud rozhodnout o snížení trestu, pokud shledá, že existuje jeden nebo více následujících faktorů:
a) osoba od počátku byla a nadále je ochotna spolupracovat se Soudem při vyšetřováních a stíháních;
b) osoba dobrovolně pomáhala při umožňování výkonu rozsudků a příkazů Soudu v jiných případech, a zejména poskytla pomoc při vypátrání věcí, na něž se vztahují příkazy k zaplacení peněžitého trestu, propadnutí majetku nebo odškodnění, které lze použít ve prospěch obětí; nebo
c) jiné faktory potvrzující zřejmou a výraznou změnu okolností, která je dostatečným důvodem ke snížení trestu podle Jednacího a důkazního řádu.
5. Pokud Soud při prvním přezkumu podle odstavce 3 rozhodne, že není vhodné snížit trest, přezkoumává poté otázku snížení trestu ve lhůtách a za použití kritérií stanovených Jednacím a důkazním řádem.

Článek 111
Útěk

Pokud odsouzený uprchne z vězení a unikne ze státu výkonu trestu, tento stát může po konzultaci se Soudem požádat stát, v němž se tato osoba zdržuje, o předání této osoby podle daných dvoustranných a mnohostranných ujednání nebo může vyžadovat, aby o předání této osoby požádal Soud v souladu s částí 9. Může určit, aby osoba byla dodána do státu, v němž vykonávala trest, nebo do jiného státu určeného Soudem.

Část 11. Shromáždění smluvních stran

Článek 112
Shromáždění smluvních stran

1. Tímto se ustavuje Shromáždění smluvních stran tohoto Statutu. Každá smluvní strana má ve Shromáždění jednoho zástupce, kterého mohou doprovázet alternáti a poradci. Ostatní státy, které podepsaly tento Statut nebo Závěrečný akt, mohou být ve Shromáždění pozorovateli.
2. Shromáždění:
a) podle okolností zvažuje a přijímá doporučení Přípravné komise;
b) zajišťuje dozor nad předsednictvem, žalobcem a tajemníkem ve věcech týkajících se správy Soudu;
c) projednává zprávy a činnost výboru ustaveného podle odstavce 3 a v souvislosti s tím přijímá vhodná opatření;
d) projednává rozpočet Soudu a rozhoduje o něm;
e) rozhoduje o změnách počtu soudců podle čl. 36;
f) projednává otázky související s neposkytnutím součinnosti podle čl. 87 odst. 5 a 7;
g) vykonává jiné funkce slučitelné s tímto Statutem nebo Jednacím a důkazním řádem.

3. a) Shromáždění má Výbor sestávající z předsedy, dvou místopředsedů a 18 členů volených Shromážděním na tříleté funkční období.

b) Výbor má reprezentativní charakter, se zvláštním zřetelem na rovnoměrné zastoupení geografických oblastí a odpovídající zastoupení hlavních světových právních systémů.

c) Výbor se schází podle potřeby, avšak alespoň jednou ročně. Výbor pomáhá Shromáždění při plnění jeho povinností.

4. Shromáždění může podle potřeby ustavit podřízené orgány, včetně nezávislého kontrolního mechanismu pro inspekci, hodnocení a šetření v rámci Soudu, s cílem zvýšit jeho efektivitu a hospodárnost.

5. Předseda Soudu, žalobce a tajemník nebo jejich zástupci se mohou podle okolností účastnit zasedání Shromáždění a Výboru.

6. Shromáždění se schází jednou ročně v sídle Soudu nebo v sídle Organizace spojených národů a, když si to okolnosti vyžádají, se konají zvláštní zasedání. Nestanoví-li tento Statut jinak, zvláštní zasedání svolává výbor z vlastní iniciativy nebo na žádost jedné třetiny smluvních stran.

7. Každá smluvní strana má jeden hlas. V rámci Shromáždění a Výboru musí být vyvinuto veškeré úsilí k dosažení rozhodnutí na základě konsensu. Pokud nelze dosáhnout konsensu, nestanoví-li tento Statut jinak:

a) rozhodnutí ve věcných otázkách musí být přijata dvoutřetinovou většinou hlasů přítomných a hlasujících smluvních stran, přičemž kvórum tvoří absolutní většina smluvních stran;

b) rozhodnutí v procedurálních otázkách se přijímají prostou většinou přítomných a hlasujících smluvních stran.

8. Smluvní strana, která je v prodlení s placením peněžních příspěvků na krytí nákladů Soudu, nemá právo hlasovat ve Shromáždění a ve Výboru, pokud se částka jeho nedoplatku rovná částce příspěvků, který měl zaplatit za předchozí dva roky, nebo pokud tuto částku převyšuje. Shromáždění však může povolit takové smluvní straně hlasování ve Shromáždění a ve Výboru, pokud se ujistí, že nedoplatek byl způsoben okolnostmi, na které tato smluvní strana nemá vliv.

9. Shromáždění přijme svůj vlastní jednací řád.

10. Úředními a pracovními jazyky Shromáždění jsou jazyky Valného shromáždění Organizace spojených národů.

Část 12. Financování

Článek 113
Finanční předpisy

Není-li výslovně stanoveno jinak, veškeré finanční záležitosti související se Soudem a zasedáními Shromáždění smluvních stran, včetně jeho výboru a podřízených orgánů, se řídí tímto Statutem a Finančními předpisy a pravidly přijatými Shromážděním smluvních stran.

Článek 114
Úhrada výdajů

Výdaje Soudu a Shromáždění smluvních stran, včetně jeho Výboru a podřízených orgánů, jsou hrazeny z prostředků Soudu.

Článek 115
Prostředky Soudu a Shromáždění smluvních stran

Výdaje Soudu a Shromáždění smluvních stran, včetně jeho Výboru a podřízených orgánů, stanovené rozpočtem, o němž rozhoduje Shromáždění smluvních stran, se hradí z následujících zdrojů:

a) vyměřené příspěvky smluvních stran;

b) prostředky poskytnuté Organizací spojených národů podléhající souhlasu Valného shromáždění, zejména pokud jde o výdaje vzniklé v souvislosti se situacemi postoupenými Soudu Radou bezpečnosti.

Článek 116
Dobrovolné příspěvky

Aniž by tím byla dotčena ustanovení čl. 115, může Soud přijímat a využívat jako dodatečné prostředky dobrovolné příspěvky vlád, mezinárodních organizací, fyzických osob, právnických osob a jiných subjektů v souladu s příslušnými kritérii přijatými Shromážděním smluvních stran.

Článek 117
Stanovení výše příspěvku

Výše příspěvku smluvních stran se stanoví podle schválené příspěvkové stupnice, která vychází ze stupnice přijaté Organizací spojených národů pro účely jejího řádného rozpočtu a pozměněné v souladu se zásadami, na nichž je tato stupnice založena.

Článek 118
Každoroční audit

Záznamy, účetní knihy a účetnictví Soudu, včetně výročních zpráv, každoročně kontroluje nezávislý auditor.

Část 13. Závěrečná ustanovení

Článek 119
Řešení sporů

1. Spory ohledně soudních funkcí Soudu se řeší rozhodnutím Soudu.
2. Jakékoli jiné spory mezi dvěma či více smluvními stranami ohledně výkladu či provádění tohoto Statutu, které nebyly vyřešeny jednáním do tří měsíců od svého vzniku, se postoupí Shromáždění smluvních stran. Shromáždění může samo usilovat o vyřešení sporu nebo doporučit další prostředky řešení sporu, včetně postoupení sporu Mezinárodnímu soudnímu dvoru v souladu se Statutem tohoto soudního dvora.

Článek 120
Výhrady

K tomuto Statutu nemohou být učiněny žádné výhrady.

Článek 121
Změny

1. Po uplynutí sedmi let od vstupu tohoto Statutu v platnost může kterákoli smluvní strana navrhnout jeho změny. Text navrhované změny se předloží generálnímu tajemníkovi Organizace spojených národů, který jej neprodleně předá všem smluvním stranám.
2. Ne dříve než tři měsíce od data oznámení rozhodne nejbližší Shromáždění smluvních stran většinou hlasů přítomných a hlasujících smluvních stran, zda se bude návrhem zabývat. Shromáždění může projednat návrh přímo nebo svolat revizní konferenci, pokud k tomu daná otázka dává dostatečný důvod.

3. K přijetí změny na zasedání Shromáždění smluvních stran nebo na revizní konferenci, během nichž nelze dosáhnout konsensu, je zapotřebí dvoutřetinová většina hlasů smluvních stran.
4. S výjimkou ustanovení odstavce 5 vstupuje změna v platnost pro všechny smluvní strany jeden rok poté, co sedm osmin z nich uloží ratifikační listiny či listiny o přijetí u generálního tajemníka Organizace spojených národů.
5. Změna čl. 5, 6, 7 a 8 tohoto Statutu vstoupí v platnost pro ty smluvní strany, které tuto změnu přijaly, jeden rok od uložení jejich listin o ratifikaci či přijetí. Ve vztahu k smluvní straně, jenž tuto změnu nepřijala, nebude Soud vykonávat jurisdikci nad zločinem, kterého se tato změna týká, pokud je tento zločin spáchán státními občany této smluvní strany či na jejím území.
6. Pokud je změna přijata sedmi osminami smluvních stran v souladu s odstavcem 4, smluvní strana, která tuto změnu nepřijala, může s okamžitou platností odstoupit od Statutu nezávisle na čl. 127 odst. 1, ale s výhradou čl. 127 odst. 2 výpovědí podanou nejpozději jeden rok od vstupu takové změny v platnost.
7. Generální tajemník Organizace spojených národů předá všem smluvním stranám změny přijaté na zasedání Shromáždění smluvních stran či na revizní konferenci.

Článek 122
Změny ustanovení institucionální povahy

1. Změny ustanovení Statutu, která jsou výhradně institucionální povahy, zejména čl. 35, čl. 36 odst. 8 a 9, čl. 37, čl. 38, čl. 39 odst. 1 (první dvě věty), 2 a 4, čl. 42 odst. 4 až 9, čl. 43 odst. 2 a 3 a čl. 44, 46, 47 a 49 může kdykoli navrhnout kterákoli smluvní strana, nezávisle na čl. 121 odst. 1. Text navrhované změny se předloží generálnímu tajemníkovi Organizace spojených národů nebo jiné osobě určené Shromážděním smluvních stran, která jej neprodleně rozešle všem smluvním stranám a ostatním zúčastněným ve Shromáždění.
2. Změny podle tohoto článku, o nichž nelze dosáhnout konsensu, přijme Shromáždění smluvních stran či revizní konference dvoutřetinovou většinou hlasů smluvních stran. Tyto změny vstoupí v platnost pro všechny smluvní strany šest měsíců od přijetí Shromážděním či případně konferencí.

Článek 123
Revize Statutu

1. Sedm let od vstupu tohoto Statutu v platnost svolá generální tajemník Organizace spojených národů revizní konferenci za účelem projednání změn tohoto Statutu. Tato revize se může mimo jiné týkat výčtu zločinů obsaženého v čl. 5. Konference je otevřena všem zúčastněným na Shromáždění smluvních stran a za stejných podmínek.
2. Kdykoli poté, na žádost smluvní strany a za účely uvedenými v odstavci 1, generální tajemník Organizace spojených národů se souhlasem většiny smluvních stran svolá revizní konferenci.
3. Ustanovení čl. 121 odst. 3 až 7 se vztahují na přijetí a vstup v platnost jakékoli změny Statutu projednané revizní konferencí.

Článek 124
Přechodné ustanovení

Nezávisle na ustanoveních čl. 12 odst. 1 a 2 může stát, jakmile se stane smluvní stranou tohoto Statutu, prohlásit, že po dobu sedmi let od vstupu Statutu v platnost pro dotčený stát nepřijímá jurisdikci Soudu nad kategorií zločinů uvedených v čl. 8 v případech, kdy byl zločin domněle spáchán jeho státními občany či na jeho území. Prohlášení podle tohoto článku lze kdykoli odvolat. Ustanovení tohoto článku přezkoumá revizní konference svolaná v souladu s čl. 123 odst. 1.

Článek 125
Podpis, ratifikace, přijetí, schválení nebo přístup

1. Tento Statut bude otevřen k podpisu všemi státy v Římě v sídle Organizace pro výživu a zemědělství při Organizaci spojených národů dne 17. července 1998. Poté zůstane otevřen k podpisu v Římě, na Ministerstvu zahraničních věcí Itálie do 17. října 1998. Po tomto datu zůstane Statut otevřen k podpisu v New Yorku, v sídle Organizace spojených národů, do 31. prosince 2000.
2. Tento Statut podléhá ratifikaci, přijetí nebo schválení signatářskými státy. Ratifikační listiny, listiny o přijetí nebo schválení budou uloženy u generálního tajemníka Organizace spojených národů.
3. Tento Statut je otevřen k přístupu všem státům. Listiny o přístupu se ukládají u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

Článek 126
Vstup v platnost

1. Tento Statut vstoupí v platnost prvního dne měsíce , který následuje po uplynutí 60 dnů ode dne uložení 60. ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo přístupu u generálního tajemníka Organizace spojených národů.
2. Pro každý stát, který ratifikuje, přijme či schválí Statut nebo k němu přistoupí po uložení šedesáté ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo přístupu, vstoupí Statut v platnost prvního dne měsíce, který následuje po uplynutí 60 dnů ode dne uložení ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo přístupu takového státu.

Článek 127
Odstoupení

1. Smluvní strana může odstoupit od tohoto Statutu písemným oznámením adresovaným generálnímu tajemníkovi Organizace spojených národů. Odstoupení nabude účinnosti jeden rok od data obdržení oznámení, s výjimkou případů, kdy oznámení stanoví pozdější datum.
2. Odstoupením se stát nezprošťuje závazků, které vyplývaly z tohoto Statutu v době, kdy byl smluvní stranou Statutu, včetně jakýchkoli finančních závazků, které mu případně vznikly. Jeho odstoupením není dotčena spolupráce se Soudem v souvislosti s vyšetřováními a řízeními v trestních věcech, při nichž byl odstupující stát povinen spolupracovat a která byla zahájena před datem účinnosti odstoupení, ani není jakkoli dotčeno další projednávání jakékoli věci, kterou se Soud zabýval již před datem účinnosti odstoupení.

Článek 128
Autentické texty

Originál tohoto Statutu, jehož arabské, čínské, anglické, francouzské, ruské a španělské znění jsou stejně autentická, bude uložen u generálního tajemníka Organizace spojených národů, který předá jeho ověřené kopie všem státům.

Na důkaz toho níže podepsaní, řádně k tomu zmocnění svými vládami, podepsali tento Statut.

Dáno v Římě dne 17. července 1998.

09
8 591449 033022
ISSN 1801-0393

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 01 Praha 415, telefon: 272 927 011, fax: 974 887 395 – **Redakce**: Ministerstvo vnitra, Nám. Hrdinů 1634/3, pošt. schr. 155/SB, 140 21 Praha 4, telefon: 974 817 287, fax: 974 816 871 – **Administrace**: písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, fax: 519 321 417, e-mail: sbirky@moraviapress.cz. Objednávky ve Slovenské republice přijímá a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel.: 00421 2 44 45 46 28, fax: 00421 2 44 45 46 27. **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku z předcházejícího roku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce mezinárodních smluv. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha na rok 2009 činí 3 000,– Kč, druhá záloha činí 3 000,–Kč) – Vychází podle potřeby – **Distribuce**: MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, celoroční předplatné – 516 205 176, 516 205 175, objednávky jednotlivých částek (dobírky) – 516 205 175, objednávky-knihkupci – 516 205 175, faxové objednávky – 519 321 417, e-mail – sbirky@moraviapress.cz, zelená linka – 800 100 314. **Internetová prodejna**: www.sbirkyzakonu.cz – **Drobný prodej – Benešov**: Oldřich HAAGER, Masarykovo nám. 231; **Brno**: Ing. Jiří Hrazdil, Vranovská 16, SEVT, a. s., Česká 14; **České Budějovice**: SEVT, a. s., Česká 3, tel.: 387 319 045; **Cheb**: EFREX, s. r. o., Karlova 31; **Chomutov**: DDD Knihkupectví – Antikvariát, Ruská 85; **Kadaň**: Knihařství – Přibíková, J. Švermy 14; **Kladno:** eL VaN, Ke Stadionu 1953, tel.: 312 248 323; **Klatovy**: Krameriovo knihkupectví, nám. Míru 169; **Liberec**: Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Litoměřice**: Jaroslav Tvrdík, Štursova 10, tel.: 416 732 135, fax: 416 734 875; **Most**: Knihkupectví „U Knihomila“, Ing. Romana Kopková, Moskevská 1999; **Olomouc**: ANAG, spol. s r. o., Denisova č. 2, Zdeněk Chumchal – Knihkupectví Tycho, Ostružnická 3, Knihkupectví SEVT, a. s., Ostružnická 10; **Ostrava**: LIBREX, Nádražní 14, Profesio, Hollarova 14, SEVT, a. s., Denisova 1; **Otrokovice**: Ing. Kučeřík, Jungmannova 1165; **Pardubice**: LEJHANEC, s. r. o., třída Míru 65; **Plzeň**: Typos, tiskařské závody, s. r. o., Úslavská 2, EDICUM, Bačická 15, Technické normy, Na Roudné 5, Vydavatelství a naklad. Aleš Čeněk, nám. Českých bratří 8; **Praha 1**: NEOLUXOR, Na Poříčí 25, LINDE Praha, a.s., Opletalova 35, NEOLUXOR s. r. o., Václavské nám. 41; **Praha 4**: SEVT, a. s., Jihlavská 405; **Praha 5**: SEVT, a. s., E. Peškové 14; **Praha 6**: PPP – Staňková Isabela, Puškinovo nám. 17, PERIODIKA, Komornická 6; **Praha 8**: Specializovaná prodejna Sbírky zákonů, Sokolovská 35, tel.: 224 813 548; **Praha 9**: Abonentní tiskový servis-Ing. Urban, Jablonecká 362, po – pá 7 – 12 hod., tel.: 286 888 382, e-mail: tiskovy.servis@abonent.cz, DOVOZ TISKU SUWECO CZ, Klečákova 347; **Praha 10**: BMSS START, s. r. o., Vinohradská 190, MONITOR CZ, s. r. o., Třebohostická 5, tel.: 283 872 605; **Přerov**: Odborné knihkupectví, Bartošova 9, Jana Honková-YAHO-i-centrum, Komenského 38; **Sokolov**: KAMA, Kalousek Milan, K. H. Borovského 22, tel./fax: 352 605 959; **Tábor**: Milada Šimonová – EMU, Zavadilská 786; **Teplice**: Knihkupectví L & N, Kapelní 4; **Ústí nad Labem**: PNS Grosso s. r. o., Havířská 327, tel.: 475 259 032, fax: 475 259 029, Kartoon, s. r. o., Solvayova 1597/3, Vazby a doplňování Sbírek zákonů včetně dopravy zdarma, tel.+fax: 475 501 773, www.kartoon.cz, e-mail: kartoon@kartoon.cz; **Žábřeh**: Mgr. Ivana Patková, Žižkova 45; **Žatec**: Simona Novotná, Brázda-prodejna u pivovaru, Žižkovo nám. 76, Jindřich Procházka, Bezděkov 89 – Vazby Sbírek, tel.: 415 712 904. **Distribuční podmínky předplatného**: jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevidování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklamace**: informace na tel. čísle 516 205 175. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnická osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.